

Steve Jobs

21. BASKI

46 DİL

BİR LANET. BİR ARAYIŞ. BİR KURBAN.

KARGALAR

ARASINDA

NEW YORK TIMES ÇOKSATAN YAZARI

VERONICA
ROTH

YABANCI

“KILICI TAŞIYAN ONUN ACISINI DA TAŞIR.”

Acı, Dymitr'in kaderiydi. Ailesi, canavarları öldürmek uğruna ruhlarını feda eden avcılarının köklü soyundan geliyordu. Şimdi ise ona ölümcül bir görev verilmişti: Efsanevi cadı Baba Jaga'yı bulmak. Ve Dymitr, ona ulaşabilmek uğruna, öldürmeye yemin ettiği kişilerle ittifak kurmak zorundaydı.

Acı, Ala'nın mirasıydı. Korkuyla beslenen bir zmora olarak kaybedecek neredeyse hiçbir şeyi kalmamıştı. Taşıdığı lanet yüzünden ölümü bekliyordu. Dymitr –onun yardımı karşılığında– lanetine bir çare teklif ettiğinde kabul etmekten başka bir seçeneği yoktu.

Chicago yeraltı dünyasının gazabına karşı savaşmak için zamanları kısıtlıydı. Ancak bilmedikleri bir şey vardı: Onları asıl yıkıma götürececek şey Dymitr'in gerçek niyeti ve sakladığı sırlardı.

“Büyüleyici... Roth, çeşitli mitolojik yaratıklarla dolu, etkileyici bir dünya kuruyor; yoğun aksiyon sahneleri ve karakter gelişimlerinin yaşandığı samimi anları harmanlayarak sayfaların su gibi hızla akmasını sağlıyor.”

— PUBLISHERS WEEKLY

Çeviren: Ataberk Kasap

www.ithakiyayinrubu.com

YABANCI

9 786256 826731

@ /yabanciyeinlari

Yetişkin
okurlara
önerilir.

"Zarif, görkemli ve öte dünyaya ait bir özlemle dolu bu modern masal; adalet ve aşk uğruna taşıdığımız yükleri anlatan, olağanüstü derecede büyüleyici bir hikâye."

— OLIVIA BLAKE

"Masal tutkunları bu yeni modern fantastikle âdeta ziyafet çekecek. Roth, Slav efsanesi Baba Jaga'ya yepyeni bir yorum getirerek canavarlar, şövalyeler ve cadılarla dolu büyüleyici bir dünya kuruyor."

— ENTERTAINMENT WEEKLY

"Vahşi ve pervasız; *Kargalar Arasında* zengin bir aksiyon, romantizm, aile dramı ve bolca mitolojiyle harmanlanmış bir eser."

— ASSOCIATED PRESS

"Mitlerle beraber büyüünün en derin katmanlarına inen Roth, son derece insani bir özlemle dolu ve baştan çıkarıcı derecede tuhaf bir gizem yaratmış."

— LEIGH BARDUGO

"Merak uyandırıcı derecede ürkütücü bir folklor, macerayla ve karanlık sürprizlerle kusursuz bir şekilde harmanlanmış."

— HOLLY BLACK

"Bu kısa ve atmosferik kitap, bazen az olanın aslında ne kadar çok olduğunu kanıtlıyor."

— KIRKUS REVIEWS

"Roth'un kaleme aldığı novella Polonya folkloruyla, hayal gücü yüksek anlatımıyla ve güçlü tasvirlerle dolu. Modern masalları ve fantastik hikâyeleri sevenler bunu kaçırmamalı."

— LIBRARY JOURNAL

KARGALAR ARASINDA

*Duzenleme
Ny.ozlem*

Kargalar Arasında
Özgün Adı | *When Among Crows*
Veronica Roth

Yabancı Yayınları | 556

Yayın Yönetmeni | Görkem Kankavi
Redaksiyon | Nilsu Kasap
Düzeltili | Derya Sevim, Görkem Kankavi
Kapak Uygulama ve Sayfa Düzeni | Hüseyin Aktürk

1. Baskı, Şubat 2026, İstanbul
ISBN: 978-625-6826-73-1
© Veronica Roth, 2024
© Yabancı Yayınları, 2026
Türkçe Çeviri © Ataberk Kasap, 2026

Sertifika No: 63989

Bu kitabın yayın hakları AnatoliaLit Telif Hakları Ajansı aracılığıyla New Leaf Literary ile yapılan anlaşma sonucunda satın alınmıştır.
Tüm hakları saklıdır. ^{*}Yayıncının yazılı izni olmaksızın alıntı yapılamaz.

Yabancı™ İthaki Yayıncılık Basın Sanayi ve Ticaret A. Ş.'nin tescilli markasıdır.
Osmanağa Mah. General Asım Gündüz Cad. Ün Er Tan İş Merkezi
35/1 38 Kadıköy/İstanbul – Tel: (0216) 541 03 26
www.ithakiyayinrubu.com – info@yabanciyayinlari.com

Kapak, İç Baskı: Deniz Ofset Matbaacılık
Maltepe Mah. Hastane Yolu Sok. No: 1/6 Zeytinburnu - İstanbul
Tel: (0212) 613 30 06 – denizmatbaamucellit@gmail.com
Sertifika No: 77699

VERONICA
ROTH

KARGALAR
ARASINDA

Çeviren
Ataberk Kasap

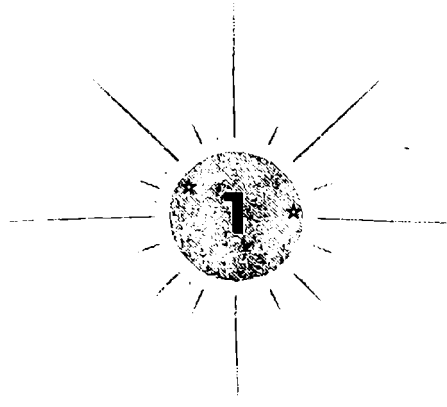

Ninova

★*Kelimeleri benim kadar çok seven Ryzdes için*★

Kiedy wejdiesz miğdzy wrony
musisz krakać tak jak one.*
–Lehçe Atasözü

* Kargaların arasındayken onlar gibi davranmalısın. –Çn

Başlangıç

Bu, orman muhafızının alışık olduğu bir bölge değildi. Yılın diğer günleri, Michigan Gölü kıyısındaki Montrose Point Kuş Koruma Alanı'ndaki ağaç kümelerinin arasında nöbet tutardı. Suyun kokusu, kurumuş burnu için çikolata kadar yoğun ve cezbediciydi. Ama her yıl haziran ayında Kupala Gecesi geldiğinde St. Stanislaus Kostka Kilisesi'ne, West Town'a doğru yola çıkar, eğreltiotu çiçeği açarken onu korumak üzere yola koyulurdu.

Burayı sevmiyordu. Toynaklarının tahta zemine vurduğunda çıkardığı o sert ve yankılı sesi sevmiyordu. Yıldızları görmesini engelleyen tavanı sevmiyordu. Ve kutsal mekânları genel olarak sevmiyordu – doğru ve yanlış, saflık ve kirlilik, modernlik ve sonsuzluk gibi kavramlara olan takıntı ona hiç mantıklı gelmiyordu.

Ama burası derin bir büyü için doğal bir yerdi çünkü büyük bir bedel karşılığında inşa edilmişti. İnsanlar, ekmek paralarını kazanmak için eski ülkeden yenisine göç etmiş, ceplerindeki son kuruşları bir araya getirerek bu yeri inşa etmişlerdi ki o cüzdanlar pek derin sayılmazdı. Böylesi bir fedakârlık bir borç yaratırdı ve büyü ise en çok, doldurulmayı bekleyen büyük bir borcu se-verdi. Ve böylece bu dine inananların bundan ne düşüneceğine aldırmadan, büyü de buraya yerleşmişti. Leszy'i de buraya çeken şey buydu.

* * Leszy, Slav mitolojisinde geçen bir orman ruhu, orman cinidir. –yhn

Sunak alanı sakin ve sessizdi. Leszy boynuzlu kafasını geriye yatırarak yukarıdaki kubbeye resmedilmiş freske baktı. Cennetin tüm göksel varlıkları, bulutların üstüne tünemiş şekilde ona bakıyordu.

Sunak kapıları açıldı ve leszy başını indirdiğinde, ölümlü bir adamın kilise koridorunun sonunda durduğunu gördü.

Adamın siyah çizmelerinin etrafında, kutsal bir ateşin geride bıraktığı doğaüstü bir duman kıvrılıyordu. Kupala Gecesi'nde birçok kutsal ateş yakılırdı, bu adam da kutsamasını almak için onlardan birinin üstünden atlamış olmalıydı. Aynı şekilde, düşmesine iliştirilmiş beyaz çiçeklerden oluşan bir demet –pelino-tu– vardı, muhtemelen bir vilanın yeşil taşlarından koparılmıştı. Leszynin duyuları bu adamın sıradan biri olmadığını önceden söylemeseydi bile bu iki kutsama bunu görmek için yeterdi. Adam, önündeki görev için hazırlıklı gelmişti.

Ve ortada sahip olabileceği tek bir görev vardı: eğreltiotu çiçeği açtığında onu koparmak.

Adam leszye belli bir mesafede durdu ve ellerini arkasında birleştirerek bir nefer gibi beklemeye koyuldu. Temkinliydi ama korkmuş değildi. Bu, diğer tüm özelliklerinden daha garipti.

Adamın boyu ancak leszynin göğsüne kadar geliyordu ve onun ancak yarısı kadar genişti. Leszynin bedeni, kapasitesinin ötesine uzatılmış bir insana benziyordu. Kocaman pençeli ellerle biten uzun kolları, sağlam yarık toynakları ve başında bir geyik kafatası vardı. Asası bir fidan boyundaydı. Geniş ve düz omuzlarının üstünde yosunlar büyümüş, göz çukurlarında çiçekler açmıştı.

“Geri dön,” dedi leszy. Sesi, rüzgârda eğilen bir ağaç gibi çıkıyordu.

“Lord leszy,” dedi ölümlü adam ona kısa bir selam vererek. “Edgebrook Ormanı’nda ve Michigan Gölü kıyısındaki tüm parklarda eğreltiotu çiçeğinin açtığına dair söylentiler var.”

“O hâlde buraya gelmesinin ne gibi bir sebebi olabilir ki?” diye sordu leszy.

Adam başını eğdi. Saçları, leszynin alışık olduğu kutsal alanın ağaç kabuğuyla aynı gri-kahverengi tonundaydı. Gözleri de aynı renkteydi, sanki aynı fırçayla boyanmış gibiydi.

“Tüm söylentilerin ortak bir noktası var: siz,” dedi adam. “Ben de sizi buraya kadar takip ettim.”

Leszy sessizce durdu. O gün erken saatlerde Montrose Point Kuş Koruma Alanı’ndan buraya yaptığı yolculukla ilgili pek az şey hatırlıyordu. Metal ve plastikle dolu gürültülü sokaklar, egzozla kalınlaşmış hava, binalarla tıka basa dolu bir gökyüzü. Onu yönlendiren tek şey kendi amacıydı – *Kutsal bir amaç*, diye düşündü, hâlâ yukarıdan kendisine bakan ilahi topluluğun freskine bakarak.

Adamı hatırlamıyordu. Ama önünde onu aldatmaya yönelik bariz bir nedeni olmayan bir adam vardı ve leszy onun doğruyu söylediğini varsaydı.

“Peki nerede açıyor? Avluda mı? Kutsal su kabında mı?” Adam yine başını eğdi, dudaklarının kenarında yaramaz bir gülümseme belirdi. “Yoksa sunakta mı?”

Sesindeki ahenkte, leszynin tanıdığı, uzun zaman önceye ait bir şey vardı.

Leszy de pek çok türdaşı gibi neredeyse yüzyıl önce buraya bu dünyada yürüyen ya da sürünen her varlığın peşine düşen Kutsal Tarikat’ın zulmünden kaçmak için gelmişti. Ölümlülerin arasına karışmışlardı, onlar da başka bir tür zulümden –ölümlü ama en az diğerleri kadar korkunç– kaçıyordu. Onların kendisine sunduğu sığınağı, ortak acıda ve ortak kaçışta buldukları kardeşliği sevgiyle andı.

Daha önce başka bir yerde yaşıyordu. Eski ülkede, tercihen bir nehrin kıyısında, küçük bir koruluğun koruyuculuğunu yapıyordu. Ama buraya, bir ölümlü kadına eşlik etmek için gelmişti. Ya da daha doğrusu kadının taşıdığı bitkiye eşlik etmek için. Kupala Gecesi’nde çiçek açma potansiyeliyle dolu bir eğreltiotuna.

O kadın da neredeyse kutsal bir amaç tarafından yönlendiriliyordu, taşıdığı bitkiye olan bağlılığını açıklayamıyordu. Kadının saksıdan kaldırıp sunağın üzerine yerleştirdiği eğreltiotunun kökleri taşı delip sunağın içine uzanırken kadının tırnaklarının altından kazıdığı toprağı hâlâ hissedebiliyordu. Tütsü kabından yükselen buhur kokusunu duyumsuyordu ve bir şekilde, hepsini büyüleyen Baba Jaga'nın büyülu duasını da duyabiliyordu.

"O kimdir?" diye sordu leszy adama.

"Ben bir dilekçiyim," dedi adam.

"O bir aptal. Geri dön."

"Eğreltiotu çiçeğini koruduğunu biliyorum. Layık olmayanları içeri sokmamakla görevli olduğunu da. Sana layık olduğumu nasıl kanıtlayabilirim?"

"Cevaplar bekliyor ama kendisi vermiyor. Geri dön."

"Ben," dedi adam yumuşak bir sesle, "bir dilekçiyim. Ve geri dönmeyeceğim."

Leszy اساسına yaslandı. Adam, artık üçüncü kez onu reddetmişti.

"Bir müsabaka," dedi leszy. "Eğer kazanırsa, kenara çekilirim. Kaybederse, geri dönecek."

"Ne müsabakası?"

"Onun yapabildiğı ve benim de yapabildiğim bir şey üzerine. Dans eder mi?"

Adam gülümsedi. "Hayır, lordum. Ancak bir vila tarafından büyülenmişse." Ayağının ucunu yere vurarak, çizmelerinde hâlâ izleri duran kutsal ateşi işaret etti.

"Şarkı söyler mi?"

Adam başını iki yana salladı.

"Tıpkı kendi türünden olan diğerleri gibi, şiddetle yetiştirilmiş," dedi leszy. "Belki de okçulukta iyidir."

"Tesadüfe bakın ki," dedi adam, "evet."

Leszy başını salladı. Asasını kaldırdı –eğri ve kuru bir dal parçasıydı bu– ve içine hayat üfleyerek onu genç bir fidan gibi

esnek hâle getirdi. Sonra elini göz çukuruna uzattı ve orada açmış çiçeklerden birini kopardı. Çiçeği, sapı ve bembeyaz köküyle birlikte pençelerinin arasında tutuyordu.

Ormanındaki bütün bitkiler ona borçluydu, bu yüzden leszy onlardan bir şey istediğinde karşılık verirlerdi. Bitki, leszynin çağrısına uyarak ip kalınlığında uzun ve sağlam bir lif hâline geldi. Leszy bu lifi, bükülmüş olan asanın iki ucuna bağlayarak bir yay yaptı.

Adam izliyordu. Bir ölümlü gibi hayret etmişti ama nefesi tutulmamıştı.

Leszy yüzyıllardır insanları tanıyordu. Onu görebilen herkes, korkunun da beraberinde geleceğini bilirdi.

Ondan korkmayan insanlar, onun ölü olmasını tercih edenlerdi. Ama bu adam tuhaftı, ne korkuyordu ne de öldürme arzusu taşıyordu.

“O kimdir?” diye sordu leszy yine. Ardından en yakındaki sıradan bir kurşunkalemi aldı ve onu uzatıp sivrilterek bir oka benzetti.

“Ben bir dilekçiyim,” dedi adam. “Sadece bu.”

“Bu sadece ‘bu’ değil. Hatta pek bir şey bile sayılmaz.”

“Yeterli,” dedi adam.

Leszy buna karşı çıkamazdı. Oku ve yayı tamamladıktan sonra onları bir sıranın üstüne bıraktı, ardından bir hedef aramaya koyuldu. Ölümlülerin azizlere duyduğu saygıyı paylaşmıyordu ama yine de onlardan birini hedef tahtası olarak kullanma fikri hoşuna gitmemişti. Bu pek akıllıca görünmüyordu.

Göz çukurundaki bitkilerden birine yeni bir çiçek açmasını emretti, böylece biraz önce kopardığı çiçeğin yeri dolmuş oldu. Çaprazında, duvardaki tablolardan birini işaret etti. Bunlar pencere aralarına sabitlenmişti, her biri önemli bir ânu gösteriyordu: çarmıhta bir adam, ekmekle balığı çoğaltan bir adam, bir kadının bir adamın ayaklarını yıkaması. Ama bu tablo bir bahçedeydi.

“Hedef o yılanın gözü olacak,” dedi leszy.

Adam kaşını kaldırınca leszy ekledi: "Yılanın gözünün hedef olmasına itirazın yoktur herhalde?"

"Benim itirazım, özel mülkiyeti tahrip etmeye," dedi adam. "Tutuklanmak gibi bir niyetim yok."

"İşimiz bitince onarırım."

Adam başını salladı. Leszy yayı gerip oka taktı. Tütsünün küflü kokusunu içine çekti. Oku serbest bıraktı ve ok, Cennet Bahçesi'nde genç bir kadının bileğine dolanmış yılanın gözüne saplandı.

Sonra yayı adama uzattı.

"Eğer onun oku, benim okumun yanına yerleşirse," dedi leszy, "onu galip sayarım."

Adam yayı ondan aldı. Leszy, başta onun bu yayı çekebilecek kadar güçlü olup olmadığından emin olamadı çünkü leszy adamdan çok daha büyüktü ve adam sıradan biri olsaydı, yayı çekmeye bile gücü yetmezdi. Ama her ne ise, çoğu insandan daha güçlüydü. Oku yerleştirdi, yayı çekti ve derin, yavaş bir nefes aldı.

Adam oku serbest bırakmadan önce bile leszy onun kazanamayacağını anlamıştı. Elleri yayda fazla dengesizdi, silah onun için çok büyüktü. Ok yılanın boğazına, hedefin hemen altına saplandı. Adam başını eğdi ve yayı leszye geri uzattı.

Ancak o anda elleri titremeye başladı.

"Lütfen," dedi adam.

Leszy insanlar tarafından söylenmiş binlerce şey duymuştu. Meydan okumalar, tehditler, sorular, talepler, dualar ve pazarlıklar. Ama nadiren yalvardıklarını işitmişti.

"Lütfen," dedi adam yine. "Eğreltiotu çiçeğini büyüler kuşatıyor, biliyorum ve onlar beni sınayacak. Tek istediğim, sınanma izin vermen."

Leszy yayı çözüp ipini çıkardı, düzleştirdi, kurutup sertleştirdi ve tekrar esasına dönüştürdü.

"Çok kişi eğreltiotu çiçeğini aradı," dedi leszy. "Kimi mutluluk

ve servet, güç ve bilgelik getirecek bir tılsım olduğunu düşündüğü için. Kimi onu takas ederek kendine yeni bir yol çizmek ya da kısa ve karanlık hayatlarına bir aydınlanma getirmek istediği için. En özverili olanlarsa bazen kardeşlerine, annelerine, babalarına, dostlarına ya da sevdiklerine özel bir şifa getirmek istediği için. O, bu amaçlardan hangisi için eğreltiotu çiçeğini arıyor?"

"Hiçbiri," diye yanıtladı adam. "Onu bir yabancı için arıyorum. Bir... yaratık için."

Leszy insanların yalan söylediğini bilirdi. Başını tekrar tavana doğru kaldırdı, cüppeler giymiş ve kutsal bildirileri dinleyen kalabalığa baktı.

"Kupala Gecesi, heves gecesidir," dedi leszy ve arkasındaki sunağı işaret ederek yana çekildi.

"Teşekkür ederim," dedi adam yumuşakça.

"Bu smamayla yüzleştikten sonra, belki de bana teşekkür etmemiş olmayı dileyecek."

Leszy asasını yere vurduğunda, sunağı örtmekte olan büyü ortadan kalktı. Taş yüzeyin tam ortasında, gür ve yeşil bir eğreltiotu yükseliyordu.

Çiçek açmak üzereydi. Hava, dikilecek bir dikişin gerilmiş ipliği gibi, ya da bir ıslığın hemen öncesindeki dudak gerginliği gibi hissediliyordu. Adam leszynin yanından geçerek sunağa doğru yürüdü ve leszy, kendine "dilekçi" diyen birinin sunağa bu şekilde yaklaşmasının yerinde olduğunu düşündü.

Eğreltiotunun ortasında bir şey kımıldadı: Bir sap. Bir asma köprüünün yükselişi gibi büyüdü, etrafındaki yapraklar kıtırdarak ve kıpırdanarak ona yer açtı. Zaman sanki yalnızca eğreltiotunun kapladığı o dar alanda hızla ileriye akıyordu. Leszy çiçeğin tomurcuğunun kabardığını izledi ve açıldığı anda adam dizlerinin üstüne çöktü.

Çiçeğe isteksizce uzandı, sanki dokunabileceğinden pek emin değilmiş gibiydi.

Ve gerçekten de dokunamadı.

Havada bir güç dalgası yükseldi. Adamın etrafında kudretli bir rüzgâr gibi öfkeyle dolanıyordu ama sıranın üstünde açık bırakılmış ilahiler ya da leszynin göz çukurlarındaki narin menekşeler bu güçten hiç etkilenmiyordu. Öyle yoğundu ki adamı yerden kaldırdı, uzuvlarını gerdi. Sanki görünmez iplerle havaya çekilmiş bir kuklaydı.

Adam sadece bir anlığına çılgılık attı. Ardından bu güç –her neyse– ağzına dolanarak onu susturdu. Parmakları havada garip açılarla kıvrıldı, sanki kırılıyorlardı – hayır, bu, acı içindeki birinin yaşadığı kasılmalardı.

Kız ortaya çıktığında leszy koridorda geriye doğru adım attı.

Gençti. Çocuktan biraz halliceydi. Küçüktü, solgun yanakları vardı ve göğüs kafesi dışında vücudunun geri kalanı etle kaplıydı. Göğüs kafesinin içinde katran karası bir kalp, bir insan kalbinin aksak ritmiyle uyumlu bir şekilde atıyordu. Gözleri baştan sona süt beyazıydı. Kendisinden çok daha büyük, ucu keskin ve parıltılı bir orak taşıyordu.

O bir poludnitsa'ydı – bir noonwraith. Leszy nasıl kapalı mekânlara yabancıysa, o da karanlığa öyle yabancıydı. Ama eğreltiotu çiçeği için istisna yapıyordu. Baba Jaga'nın korumakla görevlendirdiği herkes gibi.

Başını kaldırıp adama baktı ve yavaşça gözlerini kırptı.

"İçinde ne var?" Sesi ince ve kız çocuğu gibiydi. Başını öbür yana eğdi, hareketi biraz fazla hızlı, biraz fazla kıvrımlıydı. "Bilmem gerek."

Parmak uçlarıyla göğüskemiğine vurmaya başladı ve adam yere yığıldı. Onu havada tutan güç ortadan kaybolmuştu. Kız eğildi, uzun ve pençeli parmaklarını adamın çenesine doladı. Yüzünü kendisine doğru sertçe çevirdi. Adam titriyordu ve gözleri yaşla doluydu.

"Kalbini açabilmem için adını öğrenmem gerek," dedi.

* Slav mitolojisinde yer alan bir öğle cinidir. Genellikle tarlaların sınırlarında dolaşan, beyazlar giymiş genç bir kadın olarak tasvir edilir. –yhn

Adamın bir sonraki nefesi çıkarken titredi ama yanıt vermedi. Gözleri, onun kemik kafesinin arasında atan katran karası kalbe takılmıştı.

“Bu ödüle layık olup olmadığını anlayabilmem için kalbini açmam gerek,” dedi kız.

Adam diliyle dudaklarını ıslattı. Sesi zayıf ve çatallıydı: “Dymitr.”

“*Dymitr*,” diye fısıldadı kız ve onu serbest bıraktı.

Geri çekildi, sunağın kenarına oturdu, eğreltiotunun yaprakları ona doğru uzandı. Üzerinde göğüs kafesini açıkta bırakan, beyaz, eski püskü ve eteği yırtılmış ve bir elbise vardı. Adamı düşünerek, göğüs kafesine yeniden parmaklarıyla vurdu. Sonra birden, keskin bir hareketle elini kaldırdı.

Adam soluk soluğa kaldı ve göğsündeki gömlek yırtılarak açıldı. Kalbinin üzerine çizdiği kırmızı rozet –bir başka koruyucu sembol, diye not etti leszy– ortaya çıktı.

Ve sonra, derisi göğsünden soyulurken bir kutsal su serpintisi gibi kan, sunağın yüzeyine sıçradı.

Ve ardından kasları ve kemikleri çatırdayarak açıldı ama çığlıkları yine de duyulmadı.

Leszy, adamın göğsünde atan kırmızı, güçlü kalbine baktı. Kan göğüs kemiğinden aşağı süzülüyordu. Poludnitsanın gözleri ay gibi parlıyordu. Bir pençesini hafifçe dudaklarına götürdü.

“Ah,” dedi usulca kız, bu bir iç geçirişti ve leszy bunun ne anlama geldiğini çıkaramadı.

“Ne görüyorsunuz, leydim?” diye sormaya cesaret etti sonunda leszy.

Kız, onu ilk defa görüyormuş gibi baktı, oysa daha önce karşılaşmışlardı. Pek az ölümlü bu noktaya kadar gelirdi ama “az” demek “hiç” demek değildi.

“Çiçeğe sahip olacak,” dedi poludnitsa.

“Leydim?”

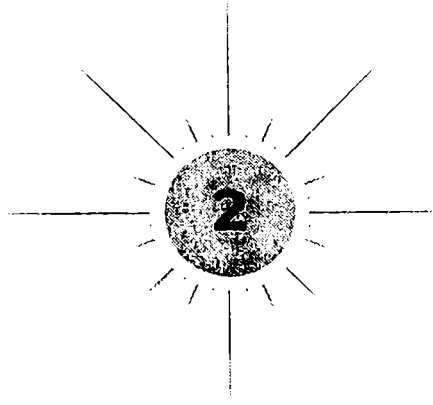
“Bu benim sözüm. Ve benim sözüm, benim sözümüdür.”

Bununla birlikte arkasını döndü ve uzaklaşmaya başladı. Kilisenin sunak alanında yürürken, her adımda sanki bir merdivenden iner gibi yerin altına doğru daha da gömüldü. Adamın kaburgaları kalbinin üstünde yeniden birleşti, kas ve deri kemiklerinin üzerine tekrar katman katman örtüldü ve adam inleyerek öne doğru yığıldı. Kan ter içindeydi ve titriyordu.

Ve tam önünde, neredeyse uzanabileceği mesafede eğreltiotu çiçeği tam açmış, yumuşak kırmızı ışığıyla parlıyordu.

Düzenleme

Ny.ozlem

Geç Seans

Ona, onları nasıl tanıyacağını öğreten büyükannesiydi. Dymitr'i kasaba merkezine götürmüş, Basia'nın Kafesi'nde pencere kenarındaki masaya oturtmuştu. Kahve ve bisküvi söylemişti. Sokağı rahatça görebilmek için pencereye yakın oturmuşlardı. O zamanlar Dymitr sadece on iki yaşındaydı, bu yüzden akşam yemeklerinde ona gizlice göz kırpmayı seven kadınla köpüklü bir kahve içmek onun için nadir ve özel bir keyifti.

"Şuraya bak," demişti büyükannesi, eğri parmağını camdan dışarı doğrultarak. "Bankaya, marketin oraya doğru bak. Orada birisi diğerlerinden farklı. Bana kimin olduğunu söyleyebilir misin?"

Daha önce de sınanmıştı ama sadece sözlü olarak. *Bir striga** kızdırıldığında neye dönüşür? "Bir baykuşa, yani insan boyutunda baykuş yüzlü, baykuş kanatlı ve pençeli birine." *Bir wraith*** ne zaman ortaya çıkar? "Günün herhangi bir saatinde, ama eğer nonwraith ise güneş ışığında yaşam bulur." Fakat bu farklıydı... *Bana kimin olduğunu söyleyebilir misin? Nereden bilecekti?*

Dymitr tarçınla süslenmiş kalın süt köpüğünden bir yudum aldı ve sokağın karşısındaki kalabalıkta diğerlerinden farklı olan

* Slav mitolojisinin en karanlık ve korkutucu varlıklarından biridir. Kan ve yaşam enerjisiyle beslenir. -yhn

** Ölüm habercisi, bedensiz gölge. -yhn

yüzü aramaya başladı. Bankada, geniş kenarlı şapkalı bir adam ATM'den para çekti. Parayı cüzdanına koymak için dönerken Dymitr onun yüzünü gördü. Birkaç tel sakalı vardı ve soluk mavi gözlerinde olağandışı bir şey yoktu.

Küçük bir kız bir şey almak için kaldırımında durdu. Topuklarını yere bastırarak çömeldiğinde kırmızı eteği ıslak tuğlalara değdi ve annesi başına hafifçe vurarak kalkmasını söyledi. Kız kalktı ve ışığa doğru bir halka küpeye benzeyen şeyi kaldırdı. Onun yüzünde de olağandışı hiçbir şey yoktu.

Onların hemen arkasında yalnız bir kadın vardı, orta yaşlıydı, kahverengi saçlarını ensesinde toplamıştı. Elinde sarı üzerinde kırmızı lekeleri olan bir elma vardı, burnuna yaklaştırdı. Sıradandı.

“Tahmin edebilirim,” dedi Dymitr. “Ama rasgele olur.”

Büyükannesi gülümsedi. “Babana akıllı olduğunu söylemiştim.”

Kadın elmayı yerine koydu, başka bir tane aldı. Bu sefer, elmaya pek bakmadan alışveriş çantasına koydu.

“Beni dikkatle izle,” dedi büyükannesi ve Dymitr fincanını masaya bıraktı. Kadın derin bir nefes aldı, eli gerildi. Avuç içine tırnaklarını geçirdi ve sonra Dymitr onun gözlerinde, yıldırım kadar hızlı bir kırmızı parıltı gördü.

“O,” dedi büyükannesi, sesi öncekinden daha kısık ve sertti. Elma alan kadını işaret etti.

“Ne yaptın?” diye sordu Dymitr.

“Bizden biri olduğunda,” dedi büyükannesi, “içindeki güç kaynağına ulaşacaksın. O gücün tamamını serbest bırakabilirsin ya da sadece bir damlasını sızdırabilirsin. Bunu yaptığında, bu dünyanın canavarca yönlerini oldukları gibi görebileceksin. Büyük bir kontrol ister ama senin bunu başarabilecek yetin var. Ve bir gün *başaracaksın*.”

Dymitr başını salladı ama büyükannesinin ne demek istediğini hayal bile edememişti.

“Peki o ne?” diye sordu, karşıdaki kadını işaret ederek. Bar-
dağındaki köpük bitmiş ve kahvenin ilk acı tadı dudaklarına
değmişti.

“O bir zmora*,” dedi büyükannesi. “Onları inceledin mi?”

“Zmora,” dedi Dymitr. “Kâbus mu?”

“Bir bakıma.” Büyükannesi hafifçe homurdandı. Elmacıkke-
miğini öpen yaşlılık lekesini kaşdı. “Eski hikâyelere göre kadın
yüzleri takınırlar ve bir adamın yatak odasına süzülüp göğsüne
tünemeye gelirler, zihnine korkunç görüntüler doldururlar ve
yaşam enerjisini emerler. Adam, nedenini bilmeden tükenmiş
şekilde uyanır.” Omuz silkti. “Tüm eski masallarda olduğu gibi
birazı gerçek, çoğu hayal ürünüdür.”

“Peki ne yerler?” Öğrendiği kadarıyla bu, her zaman en
önemli soruydu.

“Korku,” dedi büyükannesi.

Dymitr kadının kasaya yaklaşmasını izledi. Kasiyer onunla il-
gili tuhaf bir şey hissediyorsa bile bunu belli etmiyordu. Kadının
alışveriş çantasına göz attı ve içindekileri hesaplamaya başladı.

“Eski hikâyeler aynı zamanda onların şekil değiştirici oldu-
ğunu da söyler,” dedi büyükannesi. “Bir karga, bir at, bir gelin-
cik hatta bir anahtar deliğine sığacak kadar ince bir saç teline bile
dönüşebilirler.” Başını salladı. “Saçmalık. Ama sana ne göster-
mek isterlerse onu gösterebilirler.”

Elini kahve fincanına götürürken hafifçe titredi.

“İnsan yüzüne, insan sesine kanma,” dedi. “O bir kadın değil.”

Karga Sinema’sının bir tabelası yoktu. Onun yerine, her biri
uçuşun başka bir ânını gösteren neon kuşlar, girişin üzerindeki
saçakta yanıp sönüyordu. Bugün o saçakta şunlar yazılıydı:

* Polonya folklorunda yer alan, temel işlevi uyuyan insanları
boğmaya çalışmak olan bir kâbus varlığıdır. —yhn

UZAYLILAR-HAYALETLER: KİM KAZANIR?

Uzaylı (1979), Perili Ev (1963)'e Karşı — Çift Gösterim

Sinemanın kendisi, Chicago'nun en kuzeydeki semtlerinden biri olan Edgewater'da yer alan, yıpranmış ve canlılığını yitirmiş bir yerdi. Sadece korku filmleri gösterirdi, gerçi "korku"yu, insanı rahatsız edebilecek ya da iğrendirebilecek her şeyi kapsayan bir üst tür gibi ele alıyordu. Sinemanın cılız web sitesinde listelenen, geçen haftaki gösterimler arasında herkesin dar ve parlak deri giysiler giydiği eski bir vampir filmi, kamış kurbağalarıyla ilgili bir belgesel ve *Jaws* vardı.

Küllü kahverengi saçlı bir adam, gişe bölümünü es geçip bitişikteki Zahmet ve Bela adlı bara girdi. İçeri adım attığında, başının üstünden parıltılı yarasaların sarktığı bir alandan geçti; yürürken ayakkabıları zemine hafifçe yapışıyordu. Bar tezgâhı, kapalı bir tabut şeklinde tasarlanmıştı ve üstüne barmen her geçtiğinde kahkahalar atan mekanik bir cadı yerleştirilmişti.

Barmene bakmadan onun insan olmadığını biliyordu. Görmeden fark etme konusunda artık iyiydi. Neredeyse tadını alabileceği, tarif edilemeyen *bir şey* vardı. Ama diğer müşterilerin bunu fark ettiğinden şüpheliydi.

Yumuşak gitar çantasını omuzlarından indirip bara yasladı, ardından oturup beklemeye başladı. Bağlantısı, bu mekânın sahibine bir görüşme isteği göndermişti ama Klara Dryja'nın gerçekten gelip gelmeyeceğini bilmenin bir yolu yoktu. Yine de on dakika erkenden gelmişti.

Titrek mum ışığı gibi görünmesi için tasarlanan bir düzine lamba başının hemen üstüne fazlasıyla yakındı. Başını eğip uzak duvara dağınık tebeşir yazısıyla karalanmış menüyü okumaya çalıştı. Zmora barmen, yanına süzüldü.

Dışarıda hâlâ serin bir hava olmasına rağmen, kadın yaz ortasındaymış gibi giyinmişti. Kolları çıplak, süt gibi bembeyazdı. Saçları başına yakın şekilde kesilmişti ama yüksek elmacık kemikleri ve kare çenesi, adamın ayrıldığı yeri ona hatırlatıyordu.

Hatırlatmalıydı da. Tüm zmoralar onun gibi Leh'ti ama dünyanın dört bir yanında onlara benzeyen yaratık kuzenleri vardı.

"Sana ne getireyim?" diye sordu zmora. Sesinde Amerikan aksam vardı.

Onunla kendi türünden biriymiş gibi konuşmak tuhaf gelse de buna alışmaya başlamıştı. "Burada şarap sipariş edersem enayi mi olurum?"

"Biraz ayak gibi kokar, karpuz büyüklüğünde bir kadehle gelir," dedi kadın. "İlgini çeker mi?"

Bunu düşünüyormuş gibi yaptı.

"Bir bira alayım," dedi. "Senin en sevdiğinden."

"İyi seçim."

Barın hemen arkasına, üstüne kedi gözleri boyanmış bir fincan, tabanı yılanlarla sarılı bir kadeh ve insan kafatası şeklinde çeşitli içki kapları dizilmişti. Kadın parlayan plastik bir bardağı havaya kaldırıp onay bekler gibi baktı, başını sallayınca önüne bir şişe bira koydu.

Barmen bir bez almak için uzandığında, mekanik cadı yeniden kahkaha atmaya başladı. Sivri şapkası zıplayarak sallanıyor, kahkahalarla sarsılıyordu. Barmen söylenerek cadıyı duvara doğru çevirdi.

Adam tam buna gülümsememek için kendini zorladığı sırada, omzunun hemen yanında biri boğazını temizledi.

Küçük, ince yapılı bir kadındı bu. Tilki gibi kurnaz bir gülümsemesi ve adamın yumruğu büyüklüğünde halka küpeleri vardı. Onun bir zmora olduğu, barmene kıyasla çok daha belirgindi, gözlerinde *yılların* yükü birikmişti. Adı Klara Dryja'ydı ve adamın burada buluşmak için geldiği kişiydi.

"Sen," dedi Klara. Bunu söylerken sesi oldukça net çıkmıştı. "Benimle gel."

"Sen Klara olmalısın," diye karşılık verdi adam.

"Olmalı mıyım?" Klara çoktan bardan çıkmış, yan taraftaki sinemanın lobisine geçmişti bile.

Adam barın üstüne on dolarlık bir kâğıt para bıraktı, gitar çantasını ve birasını alıp Klara'nın peşinden hızla çıktı. Hava yâ-nık ve yağlı patlamış mısır kokuyordu. Klara, eski film afişleriyle kaplı dar bir koridordan onu geçirdi, tuvaletlerin ve iki sinema salonunun yanından yürüyüp bir merdiveni çıktı ve projeksiyon odasına girdi. Perdede, Sigourney Weaver* bir uzay gemisinde, beyaz atlet ve iç çamaşırıyla ayakta duruyordu.

Projeksiyon odasının içinde duran bir adam, onlara kısa bir bakış attıktan sonra pencerelerin perdelerini çekti. Teneke kutular içinde üst üste yığılmış film makaralarının yanında oturuyordu.

"Teşekkürler, Tom," dedi Klara ona. Ardından kaşlarını kaldırarak Dymitr'e döndü.

"Sen kimsin?" diye sordu.

"Sana bir teklif sunmaya geldim."

Klara gülümsedi ama bu gülümseme bir uyarıydı. "Bu bir cevap değil."

"Adımı öylece ifşa edecek kadar toy değilim," dedi Dymitr ve parmağını bira şişesinin boynuna geçirerek şişeyi dudaklarına götürdü.

Klara gülümsemeye devam etti ama gözlerindeki o belli belirsiz eğlenmiş ifade silinmişti.

"Demek büyü hakkında biraz bilgin var," dedi. "Bir ismin ne kadar güçlü olduğunu biliyorsun. Ve sanırım bu yerin ne olduğunu da biliyorsun."

Dymitr omuz silkti. "İnsan korkusuyla beslenen yaratıklar için kurulmuş bir gece açık büfesi? Evet. Biliyorum."

"Bizi ne kadar kültürsüz gösteriyorsun." Perdelere doğru bir el hareketi yaptı. "O odada şu an gösterilen film *Uzaylılar*. 1979. Ridley Scott. Bir gerilim senfonisi gibi. Duygular şokla, tiksintiyle ve korkuyla kabarıyor. Sonra da hafif titreyen, derinden gelen

* Sigourney Weaver (gerçek adı; Susan Alexandra Weaver), (d. 8 Ekim 1949, Manhattan) Amerikalı oyuncu, seslendirme sanatçısı. -ç"

bir tedirginliğe evriliyor. Damak tadı daha zarif olan zmoralar için. Diğerleri içinse her çarşamba bir katliam filmi sunuyoruz. Hızlı, sıcak korkular tıpkı bir tabak patates kızartması gibi." Elini karnına koydu. "Lezzetli. Ama pek rafine sayılmaz."

"Büyüleyici." Dymitr bir yudum daha içti.

Klara başını yana eğdi. "Kendini yiyecek kaynağı olarak gören yaratıkların arasında olmaktan hiç mi tedirgin olmuyorsun? İnsan *olduğunu* varsayıyorum?"

"İnsanım," dedi Dymitr. "Ama kolay kolay korkmam."

"Ne kadar sinir bozucu." Klara duvara yaslandı, ellerini ceplerine soktu. "Peki nesin o zaman? Oświecony* misin? Yoksa zmora annen bir insan oğlan mı doğurdu? Ya da zmora bir sevgilin mi var? Bizi nasıl tanıyorsun?"

Oświecony. Kelimeyi kolayca ağzından çıkardı. Lehçe konuşuyordu ama sesi Amerikalı gibiydi. Birden fazla anlamda iki dünya arasında sıkışıp kalmış biriydi.

"Önemli mi?"

"Bana sunacak bir şeyin olduğunu söyleyerek buraya geliyorsun ama adını vermiyorsun, bizi nasıl tanıdığını da açıklamıyorsun," dedi Klara. "Neden seni dinlememi bekliyorsun? Ya da daha doğrusu şöyle sormalıyım..." Duvardan uzaklaştı, ona doğru yaklaştı – fazla yaklaştı. Varlığı, Dymitr'in kolundaki tüyleri diken diken etti. "Neden canını bağışlayacağımı sanıyorsun?"

"Aynı anavatandan geliyoruz. Belki de bunun seni durduracağımı düşünüyorum."

"Birçok kişiyle aynı anavatanı paylaşıyorum ve hepsi iyi niyetli olmuyor," dedi Klara. "Seni tehdit ettim ama hâlâ korkmuyorsun. O hâlde bana gerçekten çok iyi bir teklifin olmalı."

Dymitr ona gülümsedi. "Beni öldürmeyeceğine söz verirsen, karşılığında sana adımı veririm."

Klara gözlerini devirdi. "Bize bir tehdit oluşturmadığın sürece

* Slav kozmolojisinde kozmik düzeni kavramış, ışıkla uyumlu, ruhsal olarak "uyanmış" kişi demektir. –yhn

buradan sağ ve sağlam ayrılacağına söz veriyorum. Bu yeterli mi?"

"Yeterli." Dymitr bira şişesini film makaralarının yanındaki masaya bıraktı. "Adım Dymitr."

Adının ağırlığını kendi hissedemiyordu ama Klara'nın hissedebileceğini düşünüyordu. İsim bir armağandı, ama aynı zamanda bir silahtı da. Onu Klara karşısında savunmasız kılıyordu. Klara bu isimle onu bulabilir, hatta onu lanetleyebilirdi. Bu ismi bir başkasına onun adına verebilirdi fakat bunu yapmazdı. Yapsaydı, ismin gücü yok olurdu. Kimse, o kendi rızasıyla vermediği sürece ismini ona karşı kullanamazdı.

Klara, "Zamanımı boşa harcama, Dymitr," dedi.

Dymitr, Klara Dryja hakkında fazla şey bilmiyordu. Dryja ailesinin üç liderinden en genci oydu ve insanlar konusunda en açık görüşlü olanıydı. Her ailede birkaç insan olurdu zaten. Ne de olsa zmoradan doğan her bebek zmora olmazdı. Yaratıklardan –ya da bazılarına göre canavarlardan– doğan insanlar, "oświecony" yani aydınlanmış olanlardı. Yaratıklar dünyasının ya da Dymitr'in annesinin deyimiyle, Süren Dünya'nın farkında olanlardı çünkü bu dünya, uzun ömürlü varlıklarla doluydu.

Dymitr'in bağlantısı ona Dryja ailesinin diğer iki liderinin kendi oświecony bireyleriyle konuşmadığını, tüm iletişimi alt düzey zmoralar aracılığıyla yürüttüğünü söylemişti. Dolayısıyla Klara'nın öfkesi ne kadar meşhur olsa da Dymitr'i dinleme olasılığı en yüksek olan da oydu.

Cebindeki kâğıda hafifçe dokundu. "Bir söylenti duydum," dedi. "Sizden birinin lanetlendiğine dair."

Klara çenesini sıktı. Artık gülümsemedi. "Öyle miymiş?"

Dymitr başını salladı. "Bu lanetin, kurbanını günden güne çürüttüğünü, onları sanrılarla işkenceye uğrattığını ve sonunda gerçeklikten kopardığını duydum."

Odanın etrafındaki ışıklar söndü. Sadece duvarlar değil, zemin ve tavan da yok olmuştu. İkisi, boşlukta ayakta duruyordu.

Dymitr, tüm zmorelarm usta illüzyonistler olduğunu biliyordu ama bunu bilmek başka, bir illüzyonun içine düşmek bambaşkaydı.

Klara saçlarından ucunda süslemeli bir örümcek olan uzun, sivri bir iğne çıkardı. Parmaklarıyla çevirerek oynattı.

“Zarar verme niyetim yok,” dedi Dymitr, sesi yumuşacık çıkıyordu. “Bu lanetin ne kadar acı verdiğini anladığımı bilmeni istiyorum. Ve biliyorum ki...”

Elini cebine götürüp kâğıdı çıkardı. Bunu yaptığı anda Klara, iğneyi Dymitr’in boğazına yöneltti, ucu derisine hafifçe batacak kadar yaklaştırdı. Dymitr kâğıdı kaldırarak ona gösterdi. Klara’nın gözleri, etraflarındaki boşluk kadar kararmıştı.

Yavaşça kâğıdı açtı ve içinden kırmızı bir çiçek ortaya çıktı. Yaprakları yumuşak bir ışık yayıyordu.

İllüzyon hem Klara’nın gözlerinden hem de odanın çevresinden silindi. Zeminin ayaklarının altında yeniden belirmesiyle birlikte Dymitr biraz gevşedi.

“Eğreltiotu çiçeğinin çoğu laneti çözdüğünü biliyorum,” dedi Dymitr. “Ama sadece ölümlü ellerle dokunulabiliyor.”

Klara’nın gözleri hâlâ eğreltiotu çiçeğine kilitlenmişti.

“Onu nasıl aldın?” diye sordu, sesi kısık ve sertti.

“Test edildim,” dedi Dymitr.

Kendi kalbinin önünde atışını, noonwraithin çıplak ve kuru göğüs kafesini hatırlamak, boğazında yutulamayacak kadar büyük ve kuru bir hap gibi şişip kaldı. Nefes alıp verdi. İçeri, dışarı. Sessizliğinin artık fazla uzadığını fark etti.

Klara burnunu çekti, ardından hafifçe gülümsedi, muhtemelen paniğinin tadına varıyordu.

“Test edildim ve layık görüldüm,” diye devam etti Dymitr. “Bu, hafife alacağın bir şey değil.”

Çiçeği tekrar kâğıda sarıp cebine yerleştirdi. Sonra Klara’nın bileğine dokunarak iğneyi boynundan uzaklaştırdı. Klara buna izin verdi.

“Karşılığında ne bekliyorsun?” diye sordu Klara.

“Bu, benimle lanetli zmoran arasında,” dedi. “Eğer onu nasıl bulacağımı söylersen, minnettar olurum.”

Klara iğneyi başının arkasındaki saç düğümüne geri sıkıştırdı ve gömleğinin önünü düzeltti. Projektörde oturmuş, sanki arkasında hiçbir şey olmuyormuş gibi telefonunda *solitaire* oynayan Tom’a bir bakış attı.

“Bu teklif ne kadar cazip olsa da,” dedi Klara, “niyetinin ne olduğunu bilmeden sana istediğini veremem. Halkımı korumalıyım.”

“Bir insandan mı korkuyorsun?”

“Sıradan birinden, hayır,” dedi. “Ama Kutsal Tarikat çok kolay aramıza karışıyor ve onlar, bizden fazlasıyla can aldı.”

Dymitr, Tom’a baktı. Adam az önce oyunu kazanmıştı, kartlar ekranında sağa sola saçılmıştı.

“Peki. Söyleyeceğim,” dedi. “Baba Jaga’yla görüşmek istiyorum.”

Klara hafifçe şaşırmış görünüyordu. Dymitr buna şaşırmadı. Çoğu insan, Baba Jaga’yı arayacak kadar aptal değildi. O güçlü bir cadıydı – *en* güçlü olanı. Ölümsüz Koschei’yi yenen; çocukları, genç kızları ve şövalyeleri karanlık ormanlara çeken, onlara çok yüksek bedellerle lütuflar satan; havan ve tokmakla yolculuk eden, ayrıca tavuk ayakları üzerinde duran bir evde yaşayan Baba Jaga. Korkutucu, ebedi, kaprisli Baba Jaga.

“Aradığın zmoranm onu bulacağını nereden biliyorsun?” diye sordu Klara.

Dymitr omuz silkti. “Benden daha fazlasını bildiğini düşünüyorum, bu da bir başlangıçtır. Belki de sen onun adına benimle paylaşmaya değer bir şey biliyorsundur.”

“Peki ya bir yere varamazsan?” dedi Klara. “O zaman anlamadan cayar mısın?”

“Bir yere varacağım.”

“Ben insan erkeklerini iyi tanırım,” dedi Klara. “Onlara en kötü kâbuslarını yaşattım. Ağladıklarını gördüm. Bizden

istediklerini elde edemediklerinde ne olduğunu biliyorum.” Sesi fısıltıya dönüştü. “Öfkelenirler. Gidip Kutsal Tarikat’tan birini bulurlar. Ve bizi öldürtürler.”

Kutsal Tarikat – öcülerin öcüsü. Klara onlardan, annesinin Dymitr’e koridorda koşmaya devam ederse Baba Jaga’nın gelip ayak parmaklarını çalacağını söylediği gibi bahsediyordu. Acaba zmoralar çocuklarını uslu durmaları için korkutmak adına ne tür hikâyeler anlatıyordu? Onlara Kutsal Tarikat’ın ruhlarını ikiye bölüp kılıç yaptığını mı söylüyorlardı? Her savaşa girdiklerinde bu kılıçları omurgadan yapılmış kından sökerek çıkarmaları gerektiğini mi?

“Sana zarar verme niyetinde olmadığımı anlamam için ne yapmam gerek?” diye sordu Dymitr.

“Beni buna ikna edecek hiçbir şey söyleyemezsin ya da yapamazsın,” dedi Klara. “İnsanlar her zaman zarar verir, sadece ‘ne zaman’ onu bilemezsin.”

Kapıya doğru bir el hareketi yaptı, onu açıkça kovuyordu.

“Fikrini değiştirirsen,” dedi Dymitr, “gece yarısı Thorndale Kırmızı Hat durağında olacağım. Yarım saat beklerim.”

Bira şişesini aldı, gitar çantasını omzuna attı ve cebindeki eğreltiotu çiçeğinin ağırlığıyla projeksiyon odasından çıktı.

Clark Caddesi’nin karanlık bir bölümünde yürüyordu. Kapanmış bir mobilya mağazasının önünden geçerken vitrinlerinden birine *kapatıyoruz* yazısının karalanmış olduğunu fark etti. İşte o sırada, ayak seslerini duydu. Ne evine dönen birinin kararlılığı vardı bu adımlarda, ne de bardan çıkmış birinin savrukluğu. Hafif ve düzenliydiler ve o durunca, onlar da durdu.

Sırtındaki gitar çantasının askılarını düzeltti ve bir sokak lambasının dökülen ışığına doğru geri adım attı. Kırık betonun aydınlanan çemberinin kenarında, parlayan bir çift göz gördü.

“İşi çabuklaştıralım mı?” dedi. “Beni takip ettiğini biliyorum, bari kendini göster.”

Bir zmora bekliyordu, belki de sinemada onu koklayıp neyin peşinde olduğunu anlamaya çalışan birini. Ya da cebindeki eğreltiotu çiçeğini kendi amaçları için kullanmak isteyen, onu paramparça eden noonwraithin bir kuzeni olan başka bir wraith. Beklemediği şey ise bir kadındı.

Daha da spesifik olarak, kız kardeşi Elza.

Saçları Dymitr'inki gibi soğuk kahverengiydi ama örülmüştü. Dudakları da aynıydı – Dymitr'in dudakları bir erkek için fazla dolgundu, abisi ona hep böyle takılır, dudağına parmak uzatarak gülerdi. Ama Elza'nın gözleri bal rengi sıcaklığındaydı ve gülümsemese bile sol yanağında bir gamze vardı.

“Onlarla bu şekilde konuşmaya nasıl dayanıyorsun, aklım almıyor,” dedi, abartılı bir ürperme eşliğinde. “Seni *yemek* istiyorlar, farkındasın değil mi?”

Dymitr ona kaşlarını çatarak baktı ve Lehçe olarak sordu: “Burada ne halt ediyorsun?”

“Senin bir aptallık yapmanı engelliyorum,” diye karşılık verdi Elza. “Babam, saçma bir göreve çıktığını söyledi–”

“Topladığım saha bilgilerine dayalı bir görev önerdim,” dedi Dymitr ve resmî dile geçince sesinin nasıl değiştiğini fark etti – tonsuz, daha derin, mekanik. “Büyükannem onayladı. O yüzden babamın sana bunun *saçma bir görev* olduğunu söylediğine pek inanmıyorum–”

“Hayır, bunu tamamen kendi başıma düşündüm,” dedi Elza, ona aynı sertlikle karşılık vererek.

Kız kardeşi savaşıyor gibiydi gibi giyinmişti. Siyah botlarının bağcıkları sımsıkı bağlıydı, siyah keten pantolonuysa hareket etmeye elverişli biçimde boldu. Tehlike beklemediği zamanlarda Elza fırfırları, kurdeleleri, bedeninde tül gibi süzülen ince kumaşları, parlak rujları ve sivri burunlu ayakkabıları severdi. Dolabını renklerle dolduran narin, kullanışsız şeylerdi bunlar.

“Hedefin Baba Jaga mı gerçekten?” dedi. “Ciddi misin?”

“Bunu seninle tartışmayacağım.”

“Komik,” dedi Elza. “Çünkü şu an yaptığımız şey tam da bu.” Gözlerini devirdi. “Madem bunu yapacaksın, yanında destek olmalı–”

“Destek beni öldürtür,” diye karşılık verdi Dymitr. “Olabil-diğince göze batmamalıyım. Arkamda tüm Tarikat’la içeri dala-mam–”

“Beni tek kişilik bir ordu gibi gördüğünü bilmiyordum.” Elza kollarını kavuşturdu ve Dymitr onun ön koluna sarılı kın içi-ndeki bıçağın sapının ceket kolundan hafifçe dışarı sarktığını fark etti. “Aptal değilim, Dymek. *Amerika’da* bir görev önerdiğin za-man bunun nedeninin, ne bileyim, rasgele bir ipucu eline geçtiği için olmadığını biliyorum– ”

“Burasıyla bizim aramızda bir bağ var,” dedi Dymitr. “Ve bu neredeyse iki yüz yıldır böyle. Bugün bir lokantada golabki* si-pariş ettim ve tek kelime İngilizce konuşmam gerekmedi.”

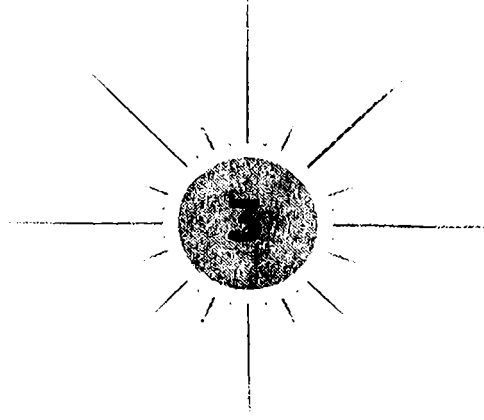
“Elbette, Polonya diasporası insanı asla şaşırtmaz.” Koluna uzanıp dirseğinin hemen üstündeki ceket hafifçe çimdikledi. “Seni tanıyorum. Tuhaf davranıyorsun. Nedenini söyle.”

“Ben,” dedi, ona doğru bir adım atarak, “gerekeni yapıyo-rum. Ve eğer büyükannem burada olmana ihtiyaç olduğunu düşünseydi, seni gönderirdi.” Sesini alçalttı, sertleştirdi. “Eğer burada olmanı isteseydim, çağırırdım.”

Kolunu Elza’nın elinden çekip geri adım attı.

“Evine dön, Elza,” dedi ve kardeşini, kaşlarının arasında bir kırıışıklıkla, ışık çemberinin ortasında bırakarak uzaklaştı.

* Golabki, Orta ve Doğu Avrupa mutfaklarında popüler olan, haşlanmış lahana yapraklarının içine kıyma veya dana eti, doğranmış soğan ve pi-rinç ve/veya kasza sarılarak yapılan bir yemeğin Lehçe adıdır. -çn

Kırmızı Hat

Her tren istasyonunda bir miktar büyü bulunurdu, gerçi Ala bunu hissedememişti. Kendi türünden bazıları, bu büyüünün kokusunu alabileceklerini iddia ederdi. Belki de gerçekten alıyorlardı. Tüm zmoraların burnu iyiydi ama onunki en fazla sıradan sayılırdı.

Bunun nedeni, nasıl inşa edildikleriydi – tren istasyonlarının, burunların değil tabii. 1910'ların ortasında Chicago'nun tuğla binalarının üzerine yükseltilmişlerdi ve şehir yönetimi inşaat sırasında caddeleri kapatmayı reddetmişti, bu yüzden ustalar yaratıcı çözümler bulmak zorunda kalmıştı. Sadece Kırmızı Hat'ı tamamlamaları on yıldan fazla sürmüştü.

Daha önce hiç inşa edilmemiş bir şeyi ortaya çıkarmak için her zaman bir tür fedakârlık gerekirdi ve fedakârlık bir borç doğururdu, borçlar da büyüünün dolup taşabileceği bir alan yaratırdı. Bu yüzden Thorndale Kırmızı Hat durağının böyle uğuldadığını hissetmek ona mantıklı gelmişti.

Bu saatte istasyon boştu, trenler aşağı yukarı her on beş dakikada bir geçiyordu. Tek kullanımlık bir bilet almış ve turnikeden geçmişti. Platforma çıkan merdivenleri tırmanırken Mer

* Orj. Red Line, Chicago "L" sisteminin bir parçası olarak Chicago Transit Authority (CTA) tarafından işletilen, Chicago'da hızlı bir transit hattıdır. –çn

Hat' Ekspresi, yeşilimsi bir ışık şeridi ve Evanston'a giden üniversite öğrencilerinin cıvıltılı sohbetleri eşliğinde yanından akıp geçmişti.

Tenteli banklardan birinde ayaklarının dibinde eski püskü bir bavul duran yaşlı bir kadın oturuyordu, Ala'nın aradığı kişi o değildi. Ama beton zeminin bittiği yerde, bir direğe yaslanmış, elleri ceketinin ceplerine gömülü, yirmilerinin sonlarında olan, tozlu kahverengi saçlı genç bir adam bekliyordu.

Bingo.

Onu bardan tanımişti. Önce kırmızı şarap istemişti ama Ala ona o devasa kadehte servis etmek zorunda olduğunu söyleyince fikrini değiştirip bira almıştı. Hafif bir aksanı ve insanın aklını çelebilecek bir gülümsemesi vardı, eğer böyle şeylerden hoşlanıyorsan tabii. Ala hoşlanmıyordu.

Aklından sadece cebindeki eğreltiotu çiçeğini almayı geçirmişti. Tom ona hangi cepte olduğunu söylemişti – solda değil, sağda, kâğıda sarılıydı. Bu yüzden dokunsa bile belki kimse fark etmeyecekti, gerçi yarı-ölümlülerin dokunmaya kalkmaması gerektiği söylenirdi. Onu bir illüzyonla oyalayıp cebini karıştırmak hiç zor değildi. Daha önce pek çok kez yapmıştı.

Ve belki yine yapmalıyım, diye düşündü. Ama önce soruları vardı.

O yaklaştığında adam direğin önünden ayrılmıştı. Sırtında hâlâ o gitar kılıfı vardı, yumuşaktı ve içinde kesinlikle bir gitar yokmuş gibi duruyordu.

"Sen Dymitr misin?" diye sordu.

Adam hafifçe gülümsedi. "Adımı o mu verdi?"

"Ben sordum," dedi Ala. "Seni lanetlemekle ilgilenmiyorum."

"Ve sen kimsin...?"

Ala tereddüt etti. Ama kendi adını vermekte pek bir tehlike yoktu. Zaten lanetlenmişti.

"Aleksja," dedi. "Ama herkes bana Ala der."

* Orj. Purple Line, Chicago "L"nin Mor Hattı, sistemin en kuzey kesiminde yer alan 6,3 km uzunluğunda bir güzergâhtır. -çn

Burada gölden gelen rüzgâr yüzünden hava serindi. Tütün ve erkek deodorantı kokmasına rağmen Tom'un fermuarlı üstünü ödünç aldığına memnun olmuştu.

"Yani bir barmensin," dedi adam. "Demek servis işinde çalışıp müşterileri korkutmayan zmoralar da var."

Aksanı Ala'ya annesini hatırlatmıştı. Biraz peltek konuşurdu ve sessiz harfleri ağır ağır telaffuz ederdi. Ölümünün üstünden çok yıl geçmişti; Ala'nın saymak istemeyeceği kadar çoktu ama hâlâ ona dik oturmasını ya da saçını taramasını tembihleyen o sesi duyabiliyordu.

"Kim demiş onları korkutmadığımı?" dedi Ala. "Karga bir beslenme alanı. Zahmet ve Bela'nın içki satışına bel bağladığımız yok." Göle doğru baktı, suyun hemen yanında duran iki beyaz apartman ay ışığında ancak seçilebiliyordu. "Meleklerle inanmadığımı bilmelisin."

"Ne dedin?"

"Birden benim küçük *derdime* çare bulmuş bir hâlde çıkıp geliyorsun," dedi Ala. "Ve sanki sırf iyi niyetinden yapıyormuşsun gibi davranıyorsun. Ama... ben meleklerle inanmam."

Tahmin etmesi gerekirse, adamın... *hüzünlü* görüldüğünü söylerdi. Fakat ifade çabucak kayboldu.

"Basit bir takasa inanır mısın?" dedi Dymitr, sesi neredeyse yumuşak bir uğultu gibiydi. "Niyetimi baştan söylemiştim. Baba Jaga'ya ulaşmamda bana yardım edersen eğreltiotu çiçeği senin olur. Hepsi bu."

Ala güldü.

"Baba Jaga'yla buluşmak istemenin sebebi ne, Tanrı aşkına?" dedi. "Anladığım kadarıyla çoğu ölümlü onun yanından, aldığından fazlasını borçlanmış hâlde çıkıyor."

İlk kez, Dymitr söyleyecek söz bulamadığını fark etmişti. Gitar kılıfını karnına bastırmış, parmaklarını öyle sıkı bir şekilde kenetlemişti ki Ala içinde çok daha ince, başka bir şey saklandığından şüphelenmişti.

“Nedenlerim bana ait,” dedi adam. “Ama sanırım sen o kadar çaresizsin ki bunları bilmesen de kabul edeceksin.”

“Siktir git,” dedi Ala refleksiyle. Ancak onun haklı olduğunu inkâr edemezdi.

Lanet onu birkaç yıl önce bulmuştu, göğsünü bir anda sıkıştıran ani bir nefes gibi çökmüş, gözlerinin arkasını ince bir sızıyla yoklamıştı. Başta sadece kısacık görüntüler getirmişti, kolayca savuşturulabilen gölgelerdi. Ama sonra günlerine sızmıştı, önce dakikalarını, sonra saatlerini yutmuştu.

Onu delirtmişti.

Annesini öldürdüğü gibi, onu da öldürüyordu – yavaş yavaş, parça parça.

“Sana musallat olan şeyi biliyorum,” diye başladı Dymitr.

“Hiçbir fikrin yok. Bana neyin musallat olduğunu nereden bilebilirsin?”

Ona uzandı ve Ala buna alışık değildi – kendisinden korkmayan bir ölümlüye, soğuk tenine dokunmaya cüret eden birine. Adamın parmakları bileğine dolanmıştı. O kadar nazikti ki Ala isterse tek hamlede kurtulabilirdi. Ama o dokunuş, yalnızca dikkatini çekmeye yetecek kadardı.

“O zaman göster bana,” dedi Dymitr. Gözleri gri-kahverengi, tıpkı askeri bir ceket gibi, kışın çıplak ağaç gövdesi gibi. “Anladığımdan emin ol.”

Ala’nın başka bir davete ihtiyacı yoktu. Bileğini elinden kurtardı ve dünyayı yok etti.

Her zmora illüzyonda eşit derecede usta değildi, tıpkı her zmoranın eşit bir koku alma yeteneği olmadığı gibi. Ala, ikincisinden yoksundu belki ama birincisine doğuştan yatkındı.

Thorndale platformu gözden silindi: tente, ısıtıcılar (artık kış olmadığı için kapalıydılar), yaşlı kadın ve bavulu, banklar, trenin gelişini bildiren ekranlar ve göl kıyısındaki uzun binalar.

Onların yerine bir orman geldi. Çevreleri sık ağaçlarla doluydu; ince, beyaz gövdeleri vardı ve dalları başlarının hemen

üstünde birbirine dolanmıştı. Budanmamış, dizginlenmemişlerdi. Ayaklarının altındaki yaprak tabakası ıslak ve yumuşaktı, sanki yakın zamanda eriyen bir karın kalıntısıydı. Ala çürümüş kokuyu neredeyse hissedebiliyordu.

Güneş batmıştı ama etraflarını görebilecek kadar ıslık kalmıştı. Traşlı kafası terden parlayan iri yapılı bir adam Ala'yla Dymitr'in arasında dikiliyordu. Adamın önünde uzun saçlı, teni yeşilimsi bir kadın dizleri üzerine çökmüş duruyordu. Üzerindeki beyaz gecelik onu tanımaya yeterliydi. O bir rusalkaydı – bir su perisi.

Geceliğin dizlerinin olduğu kısımlar toprakla lekelenmiş, kan bulaşmıştı. Kollarında kan, sırtında kan. Beyaz kumaşın her santimine işlemiş ince kırmızı çizgiler.

Ala, Dymitr'in gözlerine bakmaya çalıştı ama o, gözünü tıraşlı adamdan ayıramıyordu. Adam geriye uzandı, parmaklarını enseindeki deriye gömdü. Sonra ellerini bir hamlede yukarı çekti ve kemik beyazı bir kılıcı etinden koparıp çıkardı, kabzasından hâlâ kan sızıyordu. O silahı ruhunu parçalayarak yaratmış olabilirdi ama onu her eline alışında acının bedelini ödemesi gerekiyordu.

Morla kırmızı arası bir renk, koyu bir şarap lekesi gibi parmaklarına ve avuçlarına yayıldı, bileklerine kadar sızdı. Ellerini kızıl bir boya fıçısına daldırmış gibiydi. Gözleri de aynı renkte parladı, baştan aşağı kan çanağına dönmüştü.

O Kutsal Tarikat'ın bir şövalyesiydi ve buraya infaz için gelmişti.

Rusalka, fazla uzun ve fazla ince kollarını göğsüne doladı, kanlı dizlerinin üzerinde kamburlaşp sessizce hıçkırdı.

“Lütfen,” dedi kısık bir sesle. “Lütfen–”

Adamın kılıcı ıslak yaprakların üstüne kan damlattı. Sonra kılıcı savurdu. Dymitr'le Ala aynı anda geri sıçradılar. Rusalka'nın başı Ala'ya doğru yuvarlanırken adam, yapraklar ve huş ağaçları bir anda yok oldu. Thorndale platformu yeniden ortaya çıktı tam o anda tren istasyona girmişti.

Ala, vagonlardan inen gece yolcularını izledi – sadece iki kişi

vardı, mavi hastane üniforması giymiş bir kadın ve eski kazağı kalın paltosunun altından görünen bir adam. Yaşlı kadın bavulunu sürükleyerek trene bindi. Kapılar kapandı, yolcular merdivenlerden indiler ve tren platformdan uzaklaştı.

Artık yalnızlardı.

Dymitr'in âdemelması sertçe yukarı kalktı, yutkunmuştu.

"Sen anıları görüyorsun," dedi sesi çatallaşarak.

Adamın kim olduğunu ya da sırtından bir kılıcı, sanki omurgası bir kınmış gibi nasıl çekip çıkardığını sormamıştı. Demek ki Kutsal Tarikat'ın kim olduğunu zaten biliyordu.

Ala ağzında ekşi bir tat hissetti. Adam yeterince dostça görünüyordu –elbette *onlardan* biri ya da onlara yakın duran kimse onunla kendisine eşmiş gibi konuşmazdı– ama belki de daha önce sırf mahallesinde başına bela olan bir yaratığı temizletmek için onlara başvurmuştu. Bunu duysa şaşırılmazdı. İnsanlar her zaman iki yüzlü olurlardı.

"Belki bunlar anıdır," dedi Ala, omuz silkerek. "Belki de sadece hayal. Umurumda değil. Önemli olan şu ki, hepsi kanlı ve uyanık olduğum her anı dolduruyorlar. O yüzden biraz düşün: Benimle oyun mu oynuyorsun? Çünkü eğer öyleyse seni öldürürüm."

"Hayır, oynamıyorum." Ala, bir ölümlünün onunla bu kadar yumuşak bir sesle konuştuğunu hiç duymamıştı.

"Pekâlâ, Baba Jaga'yı nasıl bulacağımı bilmiyorum," dedi Ala. "Kaldı ki rasgele bir insanla görüşmeye nasıl ikna edeceğimi de bilmiyorum. Şimdi ne yapacaksın? Elinde eğreliotu çiçeği var ama başka hiçbir ipucun yok."

"Bize yardım edebilecek birini tanımıyor musun yani?" Kaşlarını kaldırmıştı. "Beni asla giremeyeceğim bir yere sokamaz mısın?"

Ala içini çekti.

Aslında yapabilirdi.

"O şey ne kadar yaşar?" diye sordu, adamın sağ cebine başıyla işaret ederek.

“Otuz altı saat sonra bir işimize yaramaz,” dedi Dymitr. “Neden?”

“Bir fikrim var,” dedi Ala. “Ve gün doğumuna beş saat var, acele edersek hâlâ yetişebiliriz.”

Dymitr birkaç nesil önceden kalma iPhone’uyla bir araç çağırırken Ala bir dizi mesaj göndermişti. O kadar çatlamış bir ekrandan Dymitr’in nasıl bir şey okuyabildiğini aklı almıyordu. Ama adamın üzerinde genel bir umursamazlık havası vardı zaten: tişörtünün esneyip deforme olmuş yakası, ayakkabı bağcıklarının sökülmüş uçları, karmakarışık saçları, yenmiş tırnakları. Sanki uzun zamandır aynaya bakmamıştı – ya da bakmış ama gördüğü şey umurunda olmamıştı.

“Neden adı ‘Karga Sineması’?” diye sordu Dymitr. “Poe”ya bir gönderme mi?”

Ala başını salladı. “Bir deyimden geliyor. ‘Kargaların arasındayken onlar gibi davranmalısın.’ Yani ölümlüler arasına karışmamız, onları taklit etmemiz gerekiyor.”

“Cesur bir tercih,” dedi Dymitr. “Düşünsenize, zaten sizi kargalarla, kuzgunlarla karşılaştıranlar onlar. Hatta–”

“Kunduzlar, evet,” dedi Ala. “Klara komik buluyor.”

Telefonu titredi, Ala yeni mesaja baktı. *İçeridesiniz. Ama acele edin.*

Neyse ki tam o sırada homurdanarak gelen eski bir Honda, Dymitr’in önünde durdu. O da başını eğip arabanın onlarınki olduğundan emin oldu. Ala hemen ardından bindi ve hapşırıldı. İçerisi eski sigara izmaritleri, bayat patates kızartması ve çam kokulu bir oto parfümünün öylesine ağır bir karışımıyla doluydu ki, dikiz aynasında şoförün gözleriyle karşılaştığında adamın yaydığı

* Edgar Allan Poe, Amerikalı şair, yazar, editör ve edebiyat eleştirmeni. Çoğunlukla şiir ve kısa öykü yazdı. Özellikle gizem ve macabre öyküleri ile tanınır. Kuzgun adlı bir şiiri vardır. –çn

o şekerli, gergin kokuyu neredeyse alamadı. Ona insanların içini huzursuz eden türden genişçe bir gülümseme sundu. Şoförün korkusunun tatlı kokusu bir anda genzine doldu. Ağzı sulandı.

Dymitr'e baktı. O da ne yaptığını gayet iyi bildiğini belli eden bir bakışla Ala'yı izliyordu. Gözlerini devirdi.

"Taa... Doksan İkinci Cadde'ye kadar gidiyorsunuz demek," dedi şoför, torpidoya sabitlenmiş telefona kaşlarını çatarak bakıyordu. "O kadar yukarıda sokak olduğunu bile bilmiyordum."

"Eh," dedi Ala. "Arada dışarı çıkmayı denemelisin."

Şoför arabayı *Lake Shore Drive*'a sürdü. Bu yol onları güneye, şehir merkezinin, Hyde Park'ın ötesine, ta Illinois'la Indiana'yı ayıran o görünmez çizgiye kadar götürecekti. Çizginin Illinois tarafında eski bir depo vardı – gündüzleri şişe, kavanoz, kutu gibi kaplar üreten bir fabrika. Ama gece olunca bambaşka bir yere dönüşüyordu.

"Bana nereye gittiğimizi söyleyecek misin?" diye sordu Dymitr.

"Güney Chicago," dedi Ala. "Eski çelik fabrikasının olduğu yere. Hâlâ bir fabrika var orada."

"Ve biz oraya... neden gidiyoruz?"

Dikiz aynasına bakıp şoförün kulak kabartıp kabartmadığını anlamaya çalıştı. Şoför, Ala'nın bakışını yakalayınca radyonun sesini açtı. Müzik öylesine güçlü patladı ki camlar zangır zangır titredi.

"Göreceksin," dedi Ala, Dymitr'in işiteceği kadar yüksek bir sesle.

Göl kıyısından süzülerek geçiyorlardı, yol tamamen onlara kalmıştı. Ay ışığı suyun üzerinde kırık kırık, dalgalarla titreşerek yansıyor. Uzakta, Sears Kulesi'nin tepesini çepeçevre saran ışık bandı Babalar Günü onuruna maviye dönmüştü.

"Lehçe konuşuyor musun?" diye sordu Dymitr.

"Bir striganın ne olduğunu biliyor musun?" diye karşılık verdi Ala.

Dymitr tereddüt etti, muhtemelen şoför yüzünden – ama Ala, şoförün onları deli sanmasından ya da daha da düşük bir ihtimalle Chicago sokaklarında canavarlar olduğuna *inanıvermesinden* hiç rahatsız değildi. Dymitr de aynı hesabı yapmış gibiydi çünkü cevap verdi:

“Vampire benzer bir şey, değil mi?” Gülümsedi, Ala onun dalga geçip geçmediğini anlayamamıştı.

“Hayır,” dedi Ala. “Eğer öyle sanıyorsan, bu işi *hemen şimdi bırakmamız gerekiyor*–”

“Sakin ol,” dedi Dymitr. “Evet, ne olduklarını biliyorum. Vampir değiller. Vampirden çok daha kötü.” Dizlerinin arasında tuttuğu gitar kılıfını bir parmağıyla tıklattı. “Ve bunun içinde gitar yok.”

Bu sürpriz değildi, yine de Ala içinde ne olduğunu merak etti.

“Güzel.” Arkasına yaslandı, başparmağının ucunu dişledi. Dymitr’in ona bir soru sorduğunu hatırlayana kadar birkaç dakika geçmişti.

“Hayır,” dedi. “Lehçe konuşmayı hiç öğrenmedim.”

“Annen öğretmedi mi?”

Çoğu zmore kadındı, o yüzden annesinin öğretmesi mantıklı bir varsayımdı. Ama Ala’nın annesi, kendi annesinin zoruyla öğrenmekten hep nefret etmişti. Lehçe kelimeleri kullanmadığında cetvelle parmak eklemlerine vurulurdu ve aynı eziyeti kızına yaşatmak istememişti. Ala, bu dili bilmemekten kaynaklanan eksiklikle büyümüştü – nereden geldiğini, aslında ne olduğunu tam olarak bilmeden.

Elbette başka yerlerden gelen zmoralar da vardı. Onlara başka isimler verilirdi: Yunanca lamia, İspanyolca pesanta, Hmong dilinde dab tsog. Dryja kuzenlerinden bazıları bile farklı coğrafyaların izlerini taşırdı. Tenleri onunki gibi solgun ve çilli değil, daha çok kestane, tarçın ya da kömür rengindeydi. Ama çoğu ailesinin buraya nasıl geldiğini, neden geldiğini ve Dryja liderleriyle kendi dillerinde nasıl konuşacağını bilirdi. Ala onların arasında hâlâ içini sızlatan, yok saymaya çalıştığı bir yalnızlık

hissederdi. Şimdi, Dymitr'le birlikteyken bile o duygu geri dönmüştü, oysa o bir zmora değildi.

"Hayır," dedi Ala. "Ama bana bazen şarkı söylerdi. Bir tanesi özellikle aklımda. Bir Noel şarkısı – *Gdy siğ Chrystus...* bir şey."

Dymitr gülümsedi.

"*Gdy siğ Chrystus rodzi?*" dedi.

"Belki. Muhtemelen. Üçüncü kıtasında hep gülerdi, nedenini asla anlamazdım."

Radyodaki müzik bir şarkı bitip diğeri başlamadan önce kısa süreliğine sustu, sadece gece vakti DJ'in konuşması duyuldu. Ala, Dymitr'in mırıldandığını işitti, sesi çatallı ama çoğunlukla doğru notalardaıdı:

"*Powiedzcież wyraźniej co nam czynić trzeba... bo my nic nie pojmujemy... Ledwo od strachu żyjemy...*"

Ala gülmeden duramadı.

"O işte," dedi. "Çevirebilir misin?"

"Sanırım... 'Ne yapmamız gerektiğini daha açık söyleyin çünkü hiçbir şey anlamıyoruz. Korkudan... zar zor yaşıyoruz.'"

Ala hafifçe burun kıvırdı. "Eh. Zaten karanlık bir mizah anlayışı vardı." Ona baktı. "O da korkudan pek yaşamıyor sayılırdı."

Dymitr'in yüzü bir anlığına ciddileşti, sonra biraz yumuşadı.

"Halkın Noel'i kutladığını bilmiyordum."

"Noel'i kutlayan herkes ona inanmaz," diye belirtti Ala. "Ama evet, annem, bizimkilerin çoğu gibi Katolikti, bilseler Kutsal Tarikat'ı dehşete düşürürdü. Bazılarımız Protestan, Yahudi ya da Müslümandır da. Ama bu seni neden şaşırttı ki? O çiçeği bir kilisede bulmadın mı zaten?"

"Oraya saygıyla dikildiğini fark etmemiştim. Ben... farkındayım," dedi temkinli bir sesle, "Kutsal Tarikat'ın daha önce pek çokları gibi dini bir çeşit silah gibi kullandığının. İsimleri bile. *Şövalyeler*. Bunun diğerlerini uzaklaştıracağını düşünmüştüm.

"Eminim uzaklaştırmıştır." Ala omuz silkti. "Ama herkesi değil." Annesinin çatallı sesini, Lehçe söylediği şarkıları,

yılbaşı ağacındaki rengârenk ampulleri hatırlamak istemiyordu. Dokunduğunda parmaklarını yakacak kadar sıcak yanarlardı. Şimdi kaybolmuş o zamanları düşünmek istemedi. Konuyu değiştirdi. “Biliyorsun, sen o çiçeği bana versen bile, Baba Jaga’nın nasıl kullanacağımızı söylemesi gerekecek. O yüzden fazla umutlanmıyorum.”

“Ama şarkının anlattığı da buydu,” dedi Dymitr. “O vahşi umut. Telafiye, iyileşmeye dair... hiçbir şey anlamadan bile olsa. Aslında gidip Baba Jaga’ya onu söyleyebiliriz, ‘zafer’ kısmı hariç.” Dymitr başını yana çevirip Chicago’nun şehir merkezindeki uzun binaların yanlarından akıp geçişini izledi. “Umudunu kaybetme, Ala. Bizim halkımız hiç kaybetmez. Aptalca bir huyumuz var.”

“Demek bu aptallık bana miras kaldı,” dedi Ala. “Aslında biraz rahatlatıcı. Sadece bana özgü bir illet sanıyordum.”

Dymitr’in gülümsemesi biraz soldu, başını salladı.

“Umutlarını koru, Aleksja,” dedi. “Hayal kırıklığına uğramış umutlar bile seni şu anda bekleyen şeyden daha kötü olmayacak.”

Haklıydı.

Şoför onları karanlıkta, Calumet Nehri’nin kıvrımını takip edip Harbor Caddesi’ne bağlanan *Lake Shore Drive* çıkışında bıraktı. Arabadan inmeden önce haklı olarak ikisine de tedirgin bir bakış attı. Eski çelik fabrikalarının harabeleriyle aralarında sadece daha yeni, kırmızı tuğladan bir yapı vardı. Hâlâ çalışan bir konteyner fabrikası.

Her şeyin olması gerektiği gibi gitmediğine dair tek işaret ise dolup taşan otopark ve içeriden gelen hafif müzikti.

“Burası da neresi?” diye sordu Dymitr.

“Eskiden bu bölgenin tamamı çelik fabrikasıydı,” dedi Ala. “Uzun yıllar boyunca buraya göç edenler geldiklerinde burada çalıştı. Şimdi, bu fabrika dışında her yer terk edilmiş durumda.

Gündüzleri fabrika... Geceleri ise Kostkaların işlettiği bir boks kulübü."

"Kostkalar," dedi Dymitr. "Şu büyük strigi ailesi, değil mi?"

Başını salladı.

"Peki neden buradalar? Ortamı mı seviyorlar?"

"Şehir bu yere borçlu," dedi Ala. "Bu işçiler –sadece bizimkiler değil, dünyanın dört bir yanından gelen insanlar– Sears Kulesi'ni, Hancock Binası'nı ayakta tutan kirişleri döktüler. Terlerini bu fabrikada akıttılar ama karşılığında pek bir şey almadılar. Genelde küçümsendiler. Sonra fabrika kapanınca ellerinde hiçbir şey kalmadı."

"Ah," dedi Dymitr. "Yani büyü için bolca alan var burada."

Ala başını salladı. "Ne söylersem bana uyum sağlamanı istiyorum. Hoşuna gitmese bile. Bunu yapabilir misin?"

"Evet."

"Öyleyse hadi gidelim, yoksa geç kalacağız," dedi Ala. "Bak, içeride her türden yaratık olacak. Oradaki birkaç insandan biri sen olacaksın. Eğer saçmalarsan, seni öldürürler ve ben de sesimi çıkarmam. Anladın mı?"

"Ala," dedi Dymitr, gözlerini onun gözlerine dikerek. "Evet."

Kapıya yaklaştıkça arabalar daha şık ve daha cilalı görünüyordu. İlk sıradaki araçların yanından yürüdüler. Ala, eski ama iyi korunmuş kutu gibi bir Mercedes'in kaputuna parmağını sürdü. Ardından ellerini ceplerine soktu ve kapıdaki görevlinin yanına yürüdü.

Kapıdaki görevli bir Kostka kuzeni olmalıydı – en azından Ala öyle olduğunu düşünüyordu. Sıcak pembe, kabarık mont giymişti ve oldukça iri yapılıydı. Ala'ya bakarken dişlerinin arasında balonlu sakız patlattı.

"Bu gece yaratık gecesi," dedi. "O yüzden evcil hayvanını arabada bırakmalısın."

* Strigi, striga kelimesinin çoğul hâlidir. Yani tek bir varlık değil, striga türünden varlıklar demektir. –yhn

Ala, Dymitr'e tam olarak bakmadan parmağını kıvrıarak ona işaret etti. Tırnağı uzun ve asit yeşiliydi. Striga tırnakları kuş pençesi gibi mat siyahtı, bu yüzden çoğu striga onları boyardı.

"O oświecony," dedi Ala. "Bir kuzen."

"Kapasiteye yakınız."

"Bana acele etmem söylendi ve dövüşeceğim," dedi Ala. "En son kontrol ettiğimde, bu da kanımı temizleyecek birini getirme hakkım var demekti."

Striga, Dymitr'e bakarken gözlerini kıstı. Gözleri mürekkep gibi siyahtı. Baykuş gözleri.

"Çantada ne var?" diye sordu.

"Bir banjo," dedi Dymitr. "Krakowiak dansını biliyor musun? Senin için çalabilirim."

Striga dudaklarını büzdü, belli ki hiç eğlenmemişti. Ama yine de ikisine de kapıya doğru işaret etti. Kapı yer yer paslıydı ve Ala açtığı anda beklenmeyecek kadar hafif, içi boş bir his veriyordu.

"Lütfen o dansı gerçekten bilmiyorum de," dedi Ala, Dymitr'e.

"Sen de kanını gerçekten temizlememi beklemeyeceğini söylersen," dedi Dymitr, kaşını kaldırarak.

Ala yürümeye devam etti. Ona bunu söyleyemezdi.

Kapının ardında dar bir giriş alanı vardı, fabrika zemininden geçici duvarlar ve evrak yığınıyla dolu bir masa ile ayrılmıştı. Ala müziğin uğultusuna doğru yürüyerek masanın yanından geçti.

"Ciddi olamazsın," dedi Dymitr. "Gerçekten dövüşecek misin?"

"Buraya başka nasıl gireceğimizi sanıyordun?" diye yanıtladı Ala, ona sert bir bakış atarak. "Ben bir zmorayım, hem de önemsiz biriyim. Bu yere düzenli davet almıyorum."

Geçici duvarların ötesinde geniş bir zemin vardı. Konteyner yapmak için kullanılan ekipmanlar –Ala öyle olduğunu varsayıyordu– duvarlara doğru itilmişti. Metal borular, levhalar ve platformlardan oluşan karmaşık bir yığındı. Bütün bunların büyüyle

yapılmış olması gerektiğini düşündü çünkü devasa makinelerin eskiden nerede durduğunu gösteren hiçbir iz yoktu ve betonun üstünde tek bir parça bile dağınık durmuyordu.

Daha önce makinelerin yer aldığı alanın ortasında kare şeklinde, siyah iplerle çevrili mavi bir boks ringi vardı. Üzerine ışık demetleri asılmıştı. Odanın geri kalanı karanlıktı, ringin etrafına sıralanmış koltuklar ve en uzak duvar boyunca uzanan ıslak bir bar vardı.

Oda yaratıklarla doluydu. Ala ve Dymitr, sarı parıltılı gözlelerinden tanınan bir grup striganın, sırtına yaslanmış kanatları ve uzun, düz saçları örgü hâlinde olan bir alkonost'un, büyük koyu gözleriyle Dymitr'e hemen odaklanan bir dizi banshee'nin, kısa ve kalın boynuzları açıkta olan birkaç czort'un yanından geçtiler. Ala, iskelet ellerinden biriyle çocuk şeklini almış bir wraithin yanından geçerken ürperdi.

Dövüş listesinin yazıldığı kara tahtayı gördü ve en üstte "zmora" yazılı olduğunu fark edince irkildi. Gecenin ilk dövüşü onundu.

"Kahretsin," dedi. "Ring efendisini bulmam gerek."

Dymitr, gitar kılıfının askılarını sıkı sıkıya tutuyordu ve hafif pudra şekeri gibi tatlımsı bir koku yayıyordu. Ala bunun gerçek bir korkudan çok ihtiyat olduğunu düşündü ve bir kez daha şaşırdı. Daha önce strigiyle dolu bir odada kalp atışını yutmaya çalışmadan durabilen bir ölümlüye hiç rastlamamıştı.

Ringin yanındaki uzun boylu kadına doğru ilerledi. Kadının koyu saçları, kestane tonlarında teni ve birbirine biraz fazla yakın duran gözleri vardı. Kadının onu şöyle bir süzüşü Ala'nın biraz daha dik durmasına neden oldu.

* Slav mitolojisinde (özellikle Doğu Slav / Rus folklorunda) geçen efsanevi bir kuş-kadın varlıktır. -yhn

** İrlanda-Kelt mitolojisinde geçen çok güçlü ve ürkütücü bir figürdür. "Öte âlemin kadını" anlamına gelir. -yhn

*** Slav mitolojisinde geçen, şeytanvari ama folklorik bir varlıktır. -yhn

“Ben zmora’yım,” dedi, tahtayı işaret ederek. “İlk dövüş.”

“Niko, beni şaşırtacağını söylemişti,” dedi kadın, strigide sıkça rastlanan boğuk ve kuru bir sesle. Gözlerini kısarak baktı. “Umarım haklıdır.”

Kadm, arkasındaki sıranın üstünde duran bir dosya panosunu aldı ve “zmora” kelimesinin yanındaki kutucuğu işaretledi – burada adını vermemesi gerektiğini herkes bilirdi. Ala, karşısına yazılmış isme baktı:

STRİGA (1)

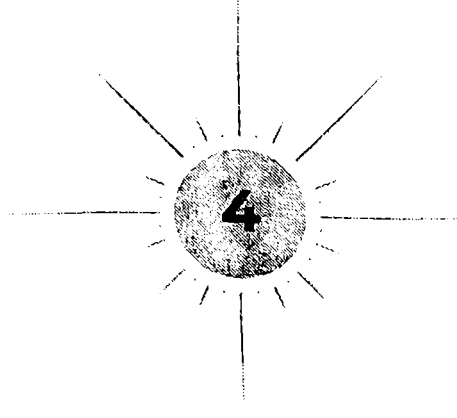
“Siktir,” diye fısıldadı Ala, ring efendisinden uzaklaşırken. “Siktir, siktir, siktir.”

“Niko mu?” dedi Dymitr, alçak bir sesle. “*Nikodem Kostka’yı* mı kastetti?”

“Demek şöhretim benden önce gelmiş,” dedi arkalarından düşük tonlu, keyifli bir ses.

Düzenleme
Ny.ozlem

Değerli Bir Malzeme

Nikodem Kostka ürkütücüydü. Dymitr'in şimdiye dek gördüğü tüm strigi arasında –ki son beş dakikada, hayatının geri kalanında gördüğünden fazlasını görmüştü– yırtıcı bir kuşa en çok benzeyen Nikodem'di. Gözleri parlak bronz rengindeydi, sanki içlerinde titreşen bir alev vardı. Dymitr'e, çimenler arasında avlayacak bir fare görmüş gibi bakıyordu.

"Niko," dedi Ala, gergin bir gülümsemeyle. "Karşıma sen çıkmayacaksın, değil mi?"

"Bu gece değil," dedi Niko. "Yanında kimi getirdin?"

Dymitr geri çekilmek istedi. Ala'nın burun delikleri genişledi – bu, ondan yayılan korkunun, kokusunu alabileceği kadar güçlü olduğunu gösteren bir işaretti, belki tadını bile alıyordu. Neyse ki Niko'nun böyle bir yeteneği yoktu. Strigi korkuyla değil, öfkeyle beslenirdi – bu yüzden boks kulübünde öfkenin teşvik edilmesi tesadüf değildi.

"Adı Dymitr," dedi Ala.

"Ne tatsız," dedi Niko ona sırtırken. Koyu saçları ve açık kahverengi teni, annesinin aksine babasının Leh olmadığını düşündürüyordu – Amerika'daki birçok strigada olduğu gibi. Farklı yerlerden gelen insanlar burada sığınak aramıştı, her ne kadar hepsi bulamamış olsa da...

"İsimler üzerine uzun bir tartışmaya girecek vaktim yok,"

diye çıktı Ala. "Hazırlanmam gerekiyor." Arkalarındaki boks ringini işaret etti. "Kısa sürede beni içeri aldığın için teşekkür ederim."

"Elbette," dedi Niko. "Yalnız hâlâ bana *nedenini* söylemediğini fark ettim."

"Sonra," dedi Ala, altdudağını diliyle sıyrarak. Bu bariz bir gerginlik belirtisiydi. "Eğer sağ kalırsam."

"Rakibin bir striga olabilir ama aynı zamanda bir aptal. Sorun yaşamazsın," dedi Niko. "Misafirinle ben ilgilenirim."

Uzun parmaklı elini Dymitr'in ensesine koydu, parmak uçlarını hafifçe kıvrarak kalın ve keskin tırnaklarının ucunu hissettirdi – ojesiz olduğu için tırnaklar pençe gibi siyahtı.

Dymitr gerildi. İçgüdüğü, tüm gücüyle Niko'yu üzerinden savurmak oldu ama Ala'nın dövüşmesinin asıl sebebi, onu normalde giremeyeceği bir yere sokmaktı – normalde bulamayacağı, bırak konuşmayı, göremeyeceği insanlarla konuşabilmesi içindi. Dymitr, her savaşa girmenin doğru olmadığını biliyordu.

"Hadi," dedi Niko. "Yanımda oturursan daha iyi görürsün."

Dymitr'i öne doğru itti, o da boyun eğdi ve Nikodem Kostka'nın yanında ringin kenarından dolaşp diğer tarafta, ön sıraya doğru yürüdü. Bir grup striganın yanından geçerken onların Niko'dan sanki vebalıymış da onlara geçmesinden korkuyorlarmış gibi uzaklaştıklarını fark etti. Niko'nun boş ağzı küçük, keskin bir sırtışla kıvrıldı. Küçümseme ve eğlence birbirine karışmıştı.

"Otur," dedi Niko, Dymitr'i aşağıya iterek.

Dymitr ona sert bir bakış attı ama oturdu.

Niko sırtıttı. "Seni sinir etmek ne kadar da kolay."

"Görünüşe göre sadece sen başarabiliyorsun bunu."

"Şanslıyım o zaman." Niko onun yanına oturdu. "Buraya ne aramaya geldin, Dymitr?"

"Ala'yı görmeye geldim," dedi Dymitr.

"Yalancı." Niko kolunu Dymitr'in sandalyesinin arkasına uzattı. "Etrafında bir aura gibi uğuldayan bir büyü var. Parmak

uçlarımı karıncalandırıyor.” Bunu kanıtlamak istercesine parmağını şaklattı. “Ama *sen* hâlâ acı verici biçimde sıradan görünüyorsun.”

“Sıradan olmak bana acı vermiyor.”

Bu cevap Niko’dan şaşkın bir kahkaha kopardı. Dymitr, odadaki kalabalığın çoğunun boks ringinin etrafına dizili sandalyelere yerleştiğini ama sağındaki, Niko’nun solundaki ve arkalarındaki koltukların hepsinin boş olduğunu fark etti.

“Sana bir soru soracağım,” dedi Dymitr, sesi alçalmıştı, Niko’nun kulağına doğru eğildi.

Niko hareketsiz kaldı, gözlerini yanan kömürler gibi ona dikmişti.

“Kendi halkın neden senden korkuyor?” diye sordu Dymitr.

Niko gülümsedi, o anda bir kadın ringin ortasına yürümeğe başladığı için Dymitr cevabı öğrenemedi. Yüzü çilli, gözleri büyük ve hüzünlüydü. Üzerindeki siyah elbise onu bir operada soprano gibi gösteriyordu. Ve birkaç saniye sonra, ellerini karnının üstünde birleştirip şarkı söylemeye başladığında, bu etkinin bilinçli olduğu belli olmuştu.

Kadın bir bansheeydi – en azından en yaygın kullanılan terim buydu. Sesi bunu fazlasıyla belli ediyordu ama burada ne amaçla bulunduğundan emin olamamıştı. Bildiği kadarıyla bansheeler, zmoraların korkuyla beslendiği gibi kederle beslenirdi ve aynı zamanda kederi kışkırtma gücüne de sahiplerdi, insanın en derin yerlerinden istedikleri anda çekip çıkarabilirlerdi. Bu üç *yaratık* türü –zmora, striga ve llorona ya da banshee– üçlü bir denge oluşturuyordu. Her biri temel olumsuz duygulardan birini tüketiyordu. Dymitr’in Chicago’daki muhbirinin çizdiği tablo, bu yaratıkların oluşturduğu bir tür yeraltı ağıydı. Bir çeşit duygu çiftçiliği sistemi. Karga Sineması, bu boks ringi ve bansheelerin işlettiği birkaç huzurevi, bu ağın yalnızca küçük bir parçasıydı. Bu “çiftliklerin” başında ise sırasıyla Dryja, Kostka ve O’Connor-Vasquez aileleri yer alıyordu. Bu özel bansheenin kızıl saçları ve

çilleri O'Connor ailesinden geldiğini düşündürüyordu ama ringin karşı tarafındaki kadınlar –simsiyah parlayan saçları ve koyu gözleriyle– daha çok Vasquez ailesine benziyordu.

Ama eğer yapabildiği tek şey herkesi hüzünlendirmek olsaydı, bir boks maçından önce sahneye çıkıp şarkı söylemesi için bir bansheeyi davet etmezlerdi. Onun dünya dışı sesi tizleşerek kulak tırmalayan bir yüksekliğe ulaştığında Dymitr dişlerini sıkı, ne beklemesi gerektiğinden emin değildi. Banshee o en yüksek notanın da üzerine çıktı ve ses kafatasında titreşti, sanki onu camdan bir şeye çevirmişti ve her an parçalanmak üzereydi. Ve gerçekten de parçalandı. Sessizce duygularının çevresine ördüğü duvarlar bir anda yıkıldı. İçinden duygular taşı: öfke, keder, dehşet, hayal kırıklığı, pişmanlık ve karanlık bir kaygı. Şarkı söyleyen banshee bakışlarını ona diktiğinde gözlerini kapattı, ellerini yumruk yapıp dizlerine bastırdı.

“Şey,” dedi Niko, şarkı yavaşça son bulurken. “Bu ilginçti.”

Sesi ağırlaşmıştı, neredeyse sarhoş gibiydi. Dymitr cevap vermedi. Bansheenin yıktıklarını toparlamakla meşguldü. Kendini toparladığında dövüş çoktan başlamıştı.

“Ona neredeyse kimse bahis oynamadı, biliyor musun,” dedi Niko, başıyla şimdi iplerin altından ringe giren Ala’yı işaret ederek. Her zamankinden daha solgun görünüyordu. “Zmoralar iyi birer dövüşçü olarak bilinmez. Daha çok kaçmakta iyidirler. Ya da seninle kafa bulmakta.”

Ala fermuarlı üstünü çıkarıp iplerin üstüne astı. Altında Zahmet ve Bela’dan aldığı gri bir tişört vardı, kolları kesilmişti. Burada oradakinden daha yapılı görünüyordu, parlak ışık omuzlarındaki belirginliği ortaya çıkarıyordu. Yüzüklerini çıkarıp cebine koydu.

Rakibi, burnu birden fazla kez kırılmış gibi duran bir Kostka strigasıydı. Uzun koyu saçları örgü hâlindeydi ve hafif bir üst çene çıkıklığı vardı, bu da ağzını bir gagaya benzetiyordu.

“Ala hakkında, zmora olduğundan başka ne biliyorsun gerçekten?” diye sordu Niko.

“Sen ne biliyorsun?”

“Birinin sadece bir türden ibaret olmadığını biliyorum.”

Dymitr kaşlarını çattı. “Bunun farkında olmadığımı mı sanıyorsun?”

“Farkında olmaya çalışıyor olabilirsin,” dedi Niko. “Ama gerçek şu ki, onun türünden çok az kişiyle karşılaştın. O yüzden ondaki şeylerden hangisi zmoralara hangisi sadece ona ait, bunu bilemezsin.” Başını yana eğdi. “Yanılıyor muyum?”

Ala, karşısındaki strigayla yüzleşti. “Teresa” adıyla dövüşüyordu ama Dymitr bunun bir takma ad olduğundan emindi. Herkesin ismini vermek konusunda ne kadar paranoyak davrandığı düşünülürse bu şaşırtıcı değildi ve deponun bir yerinde bir zil çaldı. Teresa büyük bir hevesle Ala’ya atıldı, türüne özgü hız ve güç, kararlı ve çevik hareketlerinde açıkça görülüyordu.

Ala ise karşılık olarak sadece... küçüldü.

Elbette gerçekten *küçülemezdi* –zmoralar şekil değiştiren varlıklar değildi– ama illüzyon öylesine kusursuzdu ki gerçekten küçülmüş gibi görünüyordu. Yerinde artık küçük, zayıf, dizleri yara bere içinde bir çocuk duruyordu.

“Lütfen,” dedi çocuk, sesi inceikti. “Bana zarar verme, lütfen!”

Striga duraksadı, gözlerini kırıştıtırarak çocuğa baktı. Çocuk kollarını açarak ona doğru yürüdü. Bu kısa tereddüt ona pahalıya patladı çünkü çocuk yürüdükçe şekli bozulmaya, grotesk bir şekilde uzamaya başladı ve bir anda Ala yeniden karşısında belirdi, suratına bir yumruk savurdu.

Kalabalık hep bir ağızdan soluk aldı ve Ala geri çekildi.

“Yanılmıyorsun. Çok fazla zmora tanımadım,” dedi Dymitr o anda. “O hâlde bana ondan bahset.”

“Eh, çoğu zmora illüzyonda bu kadar iyi değildir,” dedi Niko gülerek.

Teresa sendeledi, kadife halatlar onu yakaladı ve dudağının kenarındaki kanı yaladı. Ala ona sırtıttı, Teresa da atıldı, yüzü bir kuşunkine dönüşmüştü. Her striganın bir *sowa* formu olurdu,

yani baykuşa benzeyen bir şekle istedikleri zaman geçebiliyorlardı. Teresa'nunki bir kar baykuşuydu. Sarı gözlerinin kenarı keskin çizgilerle belirginleşmişti, başının üstünde yalnızca az miktarda siyah benek vardı. Sırtından geniş ve bembeyaz kanatlar fırladı, tırnakları tam anlamıyla pençelere dönüştü. Bir çığlıkla havaya fırladı, Ala'nın üzerine indi ve boynu ile omzu arasındaki yere dişlerini geçirdi.

"Ala bir keresinde benim bir arkadaşına yardım etmişti," dedi Niko gayet rahat bir şekilde, sanki şu anda ikisi de Ala'nın tişörtünün kanla kıpkırmızıya dönmesini izlemiyormuş gibiydi. "Kutsal Tarikat pisliklerinden birine karşı savaşıyordu, genç bir zmorayı –sanırım Dryja kuzenlerinden biriydi– korumaya çalışıyordu. Aleksja o zamanlar gençti ama böyle bir yeteneği vardı–"

Ala çığlık attı ve Teresa'nın kanadını yakalayarak onu öyle bir yana büktü ki Teresa onu bırakmak zorunda kaldı. Sonra bir anda ortadan kayboldu.

Bu görüldüğünden çok daha gelişmiş bir illüzyon, diye düşündü Dymitr. Ala'nın boks ringinin tüm detaylarını, kendi bedeni içinde yer almadan kusursuz şekilde yeniden yaratmasını ve bu görüntüyü yalnızca Teresa'ya değil, odadaki herkese aynı anda yansıtmasını gerektiriyordu.

Böyle bir şeyi daha önce hiç görmemişti.

"Son derece ayrıntılı illüzyonlar yaratıyor," diye devam etti Niko. "O anda, şövalyeye üstünde bir şeyler olduğunu düşündürdü –sanırım örümceklerdi– arkadaşımın, yanındaki genç Dryja kuzeniyle birlikte, kaçmasına fırsat doğuracak kadar dikkatini dağıttı. Onun hayatını kurtardı."

Teresa –yüzü hâlâ bir baykuşun yüzü gibiydi– rakibinin bir anda ortadan kaybolmasıyla şaşkınlık içinde arenanın çevresine baktı. Dymitr'in yalnızca boks ringinin zemininde hafif bir çöküntü ve Ala'nın tam olarak saklayamadığı bir gölgeyi fark etmeye vakti oldu, sonra Ala havada belirdi, Teresa'nın sırtına atlayıp bir kolunu sertçe boynuna doladı.

Teresa boğulur gibi oldu ve çırpındı ama Ala kollarını kilitle-di ve dizlerini Teresa'nın kaburgalarına kenetledi. Teresa, sırtı-nı ringin köşesindeki direklerden birine çarptı, Ala acıyla inledi ama bırakmadı.

“Lanet olası –zmora– kaltağı!” diye tısladı Teresa.

“Arkadaşım çok uzun süre hayatta kalamadı. Şövalyeler faz-lasıyla acımasızdır,” dedi Niko anlatmaya devam ederek. “Ama Ala ona normalde asla sahip olamayacağı birkaç hafta verdi. Cesaret ve iyilik borç yaratır, ben de borçları öderim. Ölmüş bir arkadaşıma ait olsalar bile.”

Teresa geriye doğru sendeledi, Ala hâlâ bir ahtapot gibi ona dolanmıştı. Öyle bir şekilde yere kapaklandı ki Ala altına sıkıştı. Düşmenin şiddetiyle Ala'nın kavrayışı çözüldü ve Teresa dirse-ğiyle boşluğuna sertçe vurdu. Ala yuvarlanarak uzaklaştı ve her şey karardı.

Bu numarayı Dymitr tanıyordu. Klara, Karga'da ona aynısını yapmıştı. Ala'nın az önceki illüzyonuna kıyasla bu basit görünü-yordu ama Ala'nın kaburgalarına bir dirsek yemiş olduğu düşünü-lürse pek de öyle değildi. Dymitr bir boğuşma sesi duydu, bir inle-me, ardından o karanlık illüzyon bir düğmeye basılmış gibi ortadan kayboldu. Ringin ortasında, Teresa'nın yere sabitlenmiş olduğunu gördü, kolu arkasına bükülmüş, Ala'nın dizi sırtına bastırılıyordu.

Teresa'nın baykuş yüzü insan hâline döndü ve pes ettiğini bildirerek ringin zeminine vurdu. Ala onu bıraktı. Omzundan kan akıyordu ama yüzünde tatmin olmuş bir ifade vardı.

Niko dişlerini göstererek gülümsedi.

“Az önce mide bulandıracak kadar çok para kazandım,” dedi Dymitr'e. “Ala'ya bahis oynamıştım.”

Dymitr'in dövüşte bulunmasının nedeni, Ala'yı sonrasında to-parlamaktı. O da tam olarak bunu yapıyordu. Niko'dan bir ilk yardım çantası istedi, Niko bir şey söylemedi ama birkaç dakika

sonra elinde çantayla çıkagelip, Ala'nın oturup nefesini toparladığı sıranın yanına bıraktı. Ona bira getireceğine dair bir şeyler mırıldanmış ve uzaklaşmıştı.

Nereye gitse kalabalık yolundan çekiliyordu.

"Ben halledebilirim," dedi Ala, Dymitr yanına çömelip yarasını sarmaya koyulurken.

"Elbette halledebilirsin," diye karşılık verdi Dymitr. "Ama yine de görünüşü koruyoruz, *kuzen*."

Gözlerini devirerek tişörtünün yakasını çekip striganın ısırığını ortaya çıkardı. Dymitr bu işleme yabancı değildi: Ellerini dezenfekte etti, bir çift lateks eldiven geçirdi ve antiseptik mendili paketten çıkardı.

Ala ona kaşlarını kaldırarak baktı.

"Senin mesleğinde sık sık ısırık yarası mı tedavi ediliyor?" dedi. "Madem konu açıldı, mesleğin tam olarak ne?"

"Şu anda işsizim," dedi Dymitr. "Ama işin tuhafı, yarı vahşi bir köpek ve onu her fırsatta ısırması için kışkırtan bir kız kardeşle büyüdüm."

Dymitr'nin aklına Elza'nın mutfak tezgâhına oturmuş hâli geldi. Kolunu ileri uzatmış, ayaklarını sallıyordu. Üçüncü olaydan sonra bile Borys'in kemiğini elinden almaması gerektiğini anlamamıştı.

"Alman kurdu muydu?" diye tahmin etti Ala.

"Pomeranian," dedi Dymitr, antiseptiği yarasına hafifçe bastırırken. Ala kahkaha attı ve o anda birkaç saniyeliğine Elza'ya, sanı fayanslı mutfakta onun berbat şakalarına gülen kardeşine dönüştü.

"Bir Pomeranian'la tanışsaydın, o kadar komik bulmazdın," dedi Dymitr ve temiz bir gazlı bezi omzuyla boynunun birleştiği yere bastırdı. Ala bezi yerinde tuttu, o da bandı açıp sabitledi.

Yorgun, terli ve birkaç yeri morarmış görünüyordu ama başka bir şeyi yok gibiydi. Tam ayağa kalktığı anda Ring Efendisi yanlarına gelmişti.

“Çağrıldınız,” dedi striga, siyah kıvrıkcık saçlarını omzunun üstünden savurarak arka köşeyi işaret etti. Dymitr orada ne gösterdiğini göremedi ama zmoraların gözleri daha keskin olmalıydı ki Ala başını salladı.

“Sen ve insan olan da,” diye ekledi striga, Dymitr’e bakmadan.

“Mükemmel,” dedi Ala, Ring Efendisi duyma mesafesinden çıkınca alçak sesle.

“Ne oldu?” dedi Dymitr.

“Senin için iyi haber sanırım,” dedi Ala. “Kostka ailesinin başı seninle tanışmak istiyormuş.”

Lidia Kostka orta yaşlı görünüyordu ki, bir striga için bu çok yaşlı olduğu anlamına geliyordu. Saçları bakır rengindeydi; 1920’lerden fırlamış gibi, parmak dalgalı ve kısacık kesilmişti – belki de o zamandan beri hep öyle kullanıyordu. Yüzü hasta bir renge sahipti, kaşları ise o kadar ince ve solgundu ki neredeyse hiç kaşı yokmuş gibi görünüyordu. Gözleri olmasa, başka bir zamandan kalmış zengin bir kadın olduğu söylenebilirdi – ama o gözler. Parlak sarıydı ve bir çılgılık gibi delip geçen bir bakışa sahipti. Odaya adımını attığı anda ona çevrilmişlerdi ve Dymitr o bakışları sanki bir sıcaklık gibi üzerinde hissetmişti.

Hiç düşünmeden elini cebine kaydırды, kâğıda sarılı eğrelti otu çiçeğine dokundu. Kullanabilecekleri bir günleri kalmıştı, onu kullanmamak büyük bir sihir israfı olurdu. Onu elde etmek için katlandığı acının boşa gitmesi de cabasıydı.

Ring Efendisi, onları boks ringinden buraya getirmişti. Fabrika katından uzaklaştırmış, koridorun sonuna götürmüş, orada tuvalet sırası bekleyen yaratıkların önünden geçirip kılıç taşıyan, tamamen insan gibi duran iri bir adamın nöbet tuttuğu zemindeki kapaktan aşağı indirmişti.

Fabrikanın altında oda ve koridorlardan oluşan bir ağ vardı

ki, Dymitr bu kadar şaşırmamalıydı. Eğer burası sadece bir fabrika olsaydı, strigi burayı mesken tutmazdı.

Bulunduğu oda loştu ama gösterişli biçimde döşenmişti. Karşı duvar, narin Art Deco* desenli metal bir paravanla kaplanmıştı. Dymitr o dokuyu hemen tanımıştı, tam anlamıyla "Chicago" hissi veriyordu. Odanın etrafına alçak, lacivert-gri kanepeler yerleştirilmişti. Sağ duvar boyunca mermer tezgâhlı bir bar uzanıyordu. Oraya buraya serpiştirilmiş, parlak kırmızı küçük lambalar karanlıkta ışık adacıkları yaratıyordu. O lambalardan biri Lidia Kostka'nın yanındaki sehpa duruyordu, ışığı saçlarını daha da kızıl gösteriyordu.

Ala ve Dymitr ona yaklaşırken Lidia oturduğu yerden kalkmadı. Etrafında yayılmış Kostka kuzenleri de öylece kaldı. Dymitr, Niko'nun arkalarından odaya süzülüp bara yöneldiğini fark etti. Öylesine rahat bir hâli vardı ki sanki zaten buraya gelmeyi planlamış, sadece zamanlaması tesadüf olmuş gibiydi.

Odadaki striginin neredeyse hepsi kadındı, bu da hiç şaşırtıcı değildi. Dymitr'in babası ona Chicago'nun canavarlar tarafından yönetilen bir şehir olduğunu söylemişti – ve o canavarların hepsi kadındı: striga, zmora, llorona, hepsi de zulme uğramış, günahkâr, sırlarla dolu kadınların efsaneleriydi. Hepsi hem trajik hem de güçlüydü, hafife alınmamalıydılar.

Lidia, Ala'yı baştan aşağı süzdü ve hafifçe gülümsedi.

"Ringimizde daha önce hiç zmora dövüşmemişti," dedi Lidia, sesi çatallı ve zayıf bir tonda çıkıyordu. Konuştuğu anda odada çıt çıkmadı. Herkes sanki onu duymak için nefesini tutmuş gibiydi. "Senin hakkında biraz meraklanmamı mazur gör, Aleksja Dryja."

"Elbette, proszę pani," dedi Ala, saygı ifadesini kullanırken biraz kekeleyerek.

Lidia, nefesi yetmeyen bir kahkaha attı.

"Bu kelime ağzından sanki bozuk bir yiyeceği tükürüyor muşsun gibi çıkıyor," dedi. "Annen sana kökenin hakkında herhangi bir şey anlattı mı?"

* Art Deco Fransa kökenli sanat akımıdır. 1920'li yıllardan sonra, özellikle mimari alanında görülmüştür. –çn

Ala, Dymitr'in yanında kasıldı.

"İkinci Dünya Savaşı'ndan birkaç yıl sonra buraya gelmiş," dedi Ala. "Tam olarak nedenini bilmiyorum."

"Ah," dedi Lidia. "Demek küçük topluluğumuza görece yeni katılmış."

"O kadar yeni değil," dedi Ala, sesi kısa ve kesik bir tona bürünmüştü. Gerçekte, Dymitr'in gözünde olduğundan daha uzun-
du. Belki bir yetmişbeşti, ya da inç hesabıyla nasıl deniyorsa.

"İlk gelenlerimiz daha eskidir," dedi Lidia. "Kasım Ayaklanması'ndan sonra. Kasım Ayaklanması'nu biliyor musun?"

Sözcükleri yumuşatarak, sanki bir çocuğa anlatıyormuş gibi konuşuyordu. Dymitr, Ala'nın aslında kaç yaşında olduğunu merak etti. Göründüğünden daha yaşlı olduğu kesindi. Zmora'lar yavaş yaşlanırdı – hatta strigiden bile yavaş.

"Biraz," dedi Ala.

"Yani, hayır."

Ala'nın yüzü kızardı ve Dymitr o anda meseleyi çözdü: Lidia onu kasten sinirlendiriyordu, yalnızca utandırmak için değil, duygularından beslenmek için. Bu noktada muhtemelen bir içgüdü olmuştu, öylesine derine işlemişti ki belki de yaptığıнын farkında bile değildi.

"Başka milletler ülkemizi alıp parçalara böldüler," dedi Lidia ve odanın dört bir yanında onaylayan, hatırlayan ya da sadece takdir eden mırıltılar yükseldi, tam olarak ayırt etmek güçtü. "Bizim kendi ellerimizle kazıyarak yarattığımız en ufak egemenlik kırıntılarını bile yok saydılar. Bu durum bizim halkımızı da ölümlüler kadar etkiledi. Bu yüzden bazılarımız direnişe katıldı. Rus yönetimine karşı savaştık ve kaybettik. Sonra buraya kaçtık. Hayatta kalmak için ülkesinden kaçan ne ilk ne de son kişiler bizdik. Bazen insan olmadığımız için, bazen de fazlasıyla insan olduğumuz için – savaş sırasında yanlış dine mensup olmamız, ya da savaş bittikten sonra yanlış siyasi görüşte olmamız yüzünden. Annenin neden ayrılmak zorunda kaldığını sana söylememesi bana ilginç geliyor."

Lidia bir tutam kızıl saçını kulağının arkasına itti.

“Bunu bir iyilik olarak görüyordu,” dedi Ala. “Bana yeni bir başlangıç vermek istedi. Bu yüzden, kendisine yapıldığında nefret ettiği şeyleri bana yapmadı. Ne yazık ki bu, bazı şeyleri öğretmemeyi de içeriyordu. Kendi geçmişini. Kendi dilini.”

“Anlıyorum.” Lidia pek etkilenmiş görünmüyordu ama Ala’yı daha fazla kıskırtmadı. Bunun yerine soru sordu: “Peki ona ne oldu?”

“Bir lanet öldürdü,” dedi Ala, doğrudan. “Sonra küçük kız kardeşine, kuzenime ve sonunda bana geçti. Ben de bir çare bulmak için buraya geldim.”

“Lanetine çare aramak için bir strigaya mı geldin?” Lidia gülmüseddi. “Bizim de senin gibi ancak küçük büyüler yapabildiğimizi elbette biliyor olmalısın.”

Ala ile Dymitr’in arasında sadece kısacık bir bakışma oldu ama Lidia’nın dikkatini çekmeye yetti. Ala yanıt vermeden Lidia ayağa kalktı ve onlara doğru yürümeye başladı.

Lidia, Ala’yla aynı boydaydı ama bir hayalet kadar ince, söğüt dalı gibi uzun ve narin bir yapısı vardı. Ellerini önde birleştirdi ve başını kaldırarak Dymitr’in gözlerinin içine bakmak için tam karşısına dikildi.

“Sen bir Dryja kuzeni değilsin,” dedi ona.

“Hayır, değilim,” diye karşılık verdi Dymitr.

“Ne taşıyorsun, çocuk?” diye sordu Lidia. Elini uzatıp ceke-
tinin cep kenarını nazikçe tuttu ama içine dokunmadı. “İçeri girerken ona dokunduğunu gördüm. Şimdi elinde onun izi var.” Başparmağını bir parmağıyla kavrayıp elini yukarı kaldırdı. Sanki bir avcı, avını övünerek diğerlerine gösteriyordu. Dymitr onun neye baktığını göremiyordu ama kanepede oturan kadınlardan biri ayağa kalktı, gözlerini kırıştırtarak hayranlıkla onu süzmeye başladı. Dymitr bu kadının dövüşün başında şarkı söyleyen banshee olduğunu fark etti.

“Ben de görüyorum,” dedi banshee yumuşak bir sesle. Konuşurkenki tonu da şarkı söylerken olduğu kadar melodikti. Alçak

ama berraktı, çan sesi gibiydi. “Zaten üzüntüsüyle ışıldıyordu ama şimdi–”

“Evet, eminim,” diye araya girdi Lidia kuru bir sesle. Elini bıraktı. “Tahmin edeyim. Aleksja’ya yardım edebilecek bir şeyin var ama nasıl kullanılacağını bilmiyorsun. O yüzden önce en yaşlı zmoraya gittin. O da sana yardımcı olmayınca...” Lidia göğsüne hafifçe dokundu. “İkinci en iyi seçeneğe yöneldin.”

“Aslında,” dedi Dymitr, “ikinizden de daha yaşlı birini arıyorum.”

Lidia’nın dudaklarında beliren hafif bir eğlenme ifadesi bir anda yok oldu. Orada olduğunu ancak kaybolunca fark etmişti. Onun bilgeliğine, yaşının getirdiği kudrete ihtiyaç duyduklarını sanmıştı. Ama Dymitr gerçekte... sadece bir basamak olduğunu söylemişti. Bu onun adına büyük bir hesap hatasıydı.

“Baba Jaga,” dedi Lidia, yüzünü çevirerek. Yeniden kanepeye oturdu.

“Eğer onu nasıl bulabileceğini birinin bileceğini düşünseydim,” dedi Dymitr, “o kişi siz olurdunuz, *prosze pani*.”

“Not al, Aleksja. Böyle söylenir,” dedi Lidia, kolunu kanepenin arkasına uzatarak. “Buna inanmıyorum, çocuk. Eğer cebinde taşıdığın şeyin eğreltiotu çiçeği olduğunda haklıysam –ki mevsim göz önünde bulundurulursa öyle görünüyor– o zaman onu koruyan wraithten bir cevap alma ihtimalin daha yüksekti. Buraya geldin çünkü başka nereye gideceğini bilmiyordun.”

Gerçekten de ağır bir hesap hatası yapmıştı.

Sanki onun bilmediği bir şeyi biliyormuş gibi Dymitr, Ala’ya baktı. Ala içini çekti.

“Sana ne hediye edebiliriz?” diye sordu Ala. “Daha almadan yardımın için minnettarlığımızı göstermek adına?”

Lidia parmak uçlarını kanepenin arkasında tıkırdattı. Tırnakları muntazam oval biçimde törpülenmişti ve koyu kırmızıya boyanmıştı. Solundaki strigaya baktı. Kadın öne eğilip kulağına bir şeyler fısıldadı.

“Güzel bir öneri,” dedi Lidia ona. Sonra yeniden Ala’ya ve Dymitr’e döndü. “Değerli bir malzemeyle ilgili yardımımı istiyorsunuz. O hâlde siz de bana değerli bir malzeme vereceksiniz. Belki o zaman size yardım etmeyi düşünürüm.”

“Bir malzeme,” diye yineledi Dymitr.

“Acıdan doğan bir armağan,” dedi Lidia. “Eğer gönüllü bir şekilde sunulursa iyileştirme etkisi olan güçlü bir nesne.”

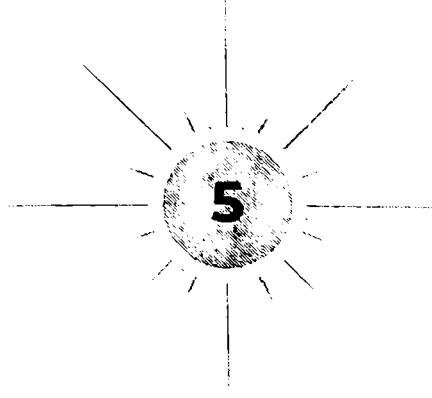
“Acıdan doğan armağan,” dedi Ala. “Bir tırnak mı istiyorsun? Kendi tırnaklarımdan birini sökmemi mi?”

Dymitr’in aklına birden, çocukluğunu geçirdiği kasabanın birkaç kilometre dışındaki mezarlık geldi. Kazılıp açılmış mezarlar vardı. Tabutların içindeki cesetler hiç dokunulmamış, sadece tırnakları ve dişleri kaybolmuş olurdu. Cadılar, demişti büyükannes. Gönüllü verilen bir armağan iki kat güçlü olurdu ama istemeden verilen de işe yarardı.

“Sen, o, fark etmez,” dedi Lidia omuz silkip. “Bunu yaparsanız, feda ettiğiniz şey güçlü bir büyü malzemesine dönüşür. Bedelim bu.”

Ala’ya ve Dymitr’e bakarak kaşlarını kaldırdı, bekliyordu. Öneriyi fısıldayan strigaya sırtarak baktı. Ön dişlerinin arasında ince bir boşluk vardı. Belki normalde hoş bir ayrıntı sayılabilirdi ama Dymitr ondan o kadar nefret ediyordu ki gözüne iğrenç geliyordu.

“Bir bıçağa ihtiyacım olacak,” dedi Dymitr. “Bir de penseye.”

Son Derece Alçakça Bir Cinayet

Tıpkı yemeğin sonunda cüzdanına uzanan ama aslında içini açmaya hiç niyeti olmayan biri gibi Ala içinden itiraz etmesi gerektiğini hissediyordu. Ama Dymitr'in böyle bir beklentisi yok gibiydi. Lidia'nın gözlerinin içine baktı ve sessizce bekledi.

Nedense Ala, Niko'nun barın yakınındaki gölgelerden çıkıp Lidia'ya başını eğerek selam vermesine hiç şaşırmadı.

"Babcia," dedi Niko.

"Bir daha bana büyükanne derssen kafanı koparırım, zemsta," dedi Lidia, yine de dudaklarının kenarında hafif bir gülümseme belirmişti. Ala "zemsta" kelimesini bilmiyordu ama odanın havası bir anda sıcak bal kokusu gibi tatlı, tetikte bir gerilimle dolmuştu. Bütün strigi aynı anda bir tepki vermişti.

"Affedersiniz," dedi Niko. "Ama izninizle bu işi kendim üstlenmek isterim. Şey... tırnak sökme işi pek hoş olmaz. Siz bu kadar alçalmamalısınız."

Lidia bunu bir anlığına düşündü.

"Nasıl istersen," dedi sonra. Niko gülümsedi ve muhtemelen pense almak için odadan çıktı.

Dymitr'in ifadesi hiç değişmedi. Ala onun üzerinden yayılan, hafif şekerli bir beklenti kokusundan başka bir şey hissetmiyordu.

Dymitr barın yanında duruyordu. Barmen –saçlarının arasından küt siyah boynuzlar fırlayan bir czort– bir çakmakla küçük bir çakıyı sterilize ediyordu. Birkaç dakika sonra Niko uzun uçlu bir penseyle geri döndü, penseyle bıçağı alıp Dymitr'in yanına taşıdı.

Dymitr alçak sehparın yanındaki boş sandalyeyi işaret ederek, "Oturabilir miyim?" diye sordu Lidia'ya. Lidia başını sallayınca sandalyeyi çekip oturdu, elini kırmızı lambanın altına uzattı.

Lidia kanepenin boyunca kayarak bansheenin yanına oturdu ve biraz önce oturduğu yere işaret edip gözlerini Niko'ya dikti. Sanki bir film ya da dans gösterisi izleyecekmiş gibi rahat bir hâli vardı. Ayak bileklerini çaprazlamış, ellerini karnının üzerinde birleştirmişti.

"Neden bıçak?" diye sordu Niko, Dymitr elini masaya bastırıp bıçağı serçeparmağının tırnağına yerleştirirken.

"Tırnağı sadece penseyle çekersen kökü kalıcı olarak zarar görebilir," dedi Dymitr. "Ben... gevşeteceğim."

"Bekle," dedi Niko, Dymitr harekete geçmeden önce. Ayağa kalktı, barın üstünden amber rengi bir içki şişesine uzandı. Bir kadeh viski doldurup masaya getirdi. Dymitr'in önüne bırakırken eğildi, kulağına yaklaşarak alçak sesle konuştu. "Biraz merhamet."

"Ne kadar iyisiniz," dedi Dymitr, sesine hafif bir burukluk karışarak. Ama içkiyi içti, sonra bıçağı tekrar eline aldı.

Ala yüzünü çevirmeyi düşündü, ama Dymitr bıçağı tırnağına sabırla bastırırken gözlerini ayırmayı başaramadı.

Parmağının çevresine bıçakla bastırırken Dymitr'in tırnağının etrafından parlak kırmızı kan kabarıp fışkırdı. Eli de nefesi de bakışları da sarsılmıyordu.

"Bu işleme sandığımdan daha aşına gibisin," dedi Niko.

"Kız kardeşim bir keresinde tırnağını kapıya sıkıştırmıştı," dedi Dymitr. "Tırnağı yarı kopmuştu. Issız bir yerdeydik

tırnağın çıkarılması gerekiyordu... Babam da aynen böyle yapmıştı. Benim görevim... onu sabit tutmaktı."

Konuşurken sesi gerilmişti, cümleleri kısa nefes aralarıyla bölünüyordu ama bir insan için şaşırtıcı derecede yüksek bir acı eşiği vardı.

"Kulağa travmatik geliyor," dedi Niko.

"Beni ısırmişti." Dymitr bıçağı masaya bırakıp sol kolundaki gümüşü yara izine dokundu. İz düzensiz ama yuvarlaktı, tam diş izine benziyordu. "Şimdi pense zamanı."

Artık korkuyordu. Kokusu olgun şeftali gibi tatlı, biraz da çilek gibiydi. Ala farkında olmadan ona doğru bir adım attı, korkusunun cazibesine kapılmıştı.

Niko pensenin ucunu Dymitr'in kanlı parmağına yerleştirdi. Bakışları buluştu.

Dymitr başını salladı, Niko tırnağı çekti.

Ala o an bakamadı. Dymitr'in bileğine gömülen boğuk çığlığını duyunca irkildi ve başını çevirdi. Acaba oraya, küçük kız kardeşinin ısırığına eş bir iz bırakacak mıydı?

Tekrar döndüğünde Niko'nun tırnağı pensenin ucunda havaya kaldırdığını gördü. Dymitr öne kapanmış, titriyordu. Yerde kan damlaları birikmişti.

Niko ona bir mendil uzattı ama gözleri Ala'nın üzerindeydi.

"Gözlerini kapat," dedi ona. "Hemen."

Ala kolunu başına kaldıracak kadar süre bulabildi. O sırada Niko, Dymitr'in bileğini hafifçe salladı, tırnak havaya fırladı. Tam en yüksek noktaya ulaştığında, kalın ve pürüzlü sesiyle, "*Promienny*," dedi.

Tırnaktan patlayan parlak bir ışık her şeyi doldurdu, Ala gözlerini sıkıca kapattı. Bir an sonra bileğinde bir elin dokunuşunu hissetti.

"Açma," dedi Niko'nun sesi ve Ala'yı kapıya doğru çekti.

Dymitr'in de yanlarında olduğunu sadece kokusundan anlıyordu. Duyduğu korku kokusu şimdiye kadarkinden çok daha

yoğundu. Küf kokusu da alıyordu, demek ki koridora çıkmışlardı. Omzu striga ısırığından zonklarken, Niko hâlâ bileğini sertçe kavrıyordu. Ona ayak uydurmaya çalışırken sendeledi.

"Artık açabilirsin!" dedi Niko. "Ve bir illüzyon yaratmanı tavsiye ederim. Aslında... hemen şimdi."

Ala'nın görüşü tırnaktan yayılan ışığın bıraktığı karanlık lekelerle dolmuştu. Omzunun üzerinden baktığında birkaç strigarın bulundukları odadan sendeleyerek çıktığını gördü, gözlerini kırmışlardı. İllüzyonu ince ince dokuyacak vakti yoktu. Sadece merdivenlerden yukarı çıkan üç hareketli gölge ve koridorun soluna koşan üç gölge yarattı. Niko onları sağdaki koridora sürükledi.

Geçtikleri odalardan bir anlığına sahneler yakaladı. Başka bir oturma salonu, minderlerle çevrili küçük bir boks ringi, içinde kapalı bir laptop olan bir ofis, rafları dolu bir içki deposu, bir şarap mahzeni. Ayaklarının altında gıcırdayan tahta döşeme yerini düz betona bıraktı, çürük kokusu küfe karışmıştı – göl kokusu. Bir keresinde göldeki Koli Basili oranı fazla yükselince plajların kapatıldığını duymuştu. O an aklıma geldi. Normal bir hafta sonunda o oranın ne kadar yüksek olduğunu ve bu bilgi ortadayken insanların neden *hâlâ* Michigan Gölü'nde yüzmeye cesaret ettiğini merak etti.

Dymitr kanlı elini göğsüne bastırmıştı, gitar kılıfı her adımda omzuna çarpıyordu. Solgun, terli görünüyordu ama Ala'dan çok daha kararlıydı, Ala'nın hayatında olabileceğini düşündüğünden bile fazla. Arkalarında bir striga sürüsü varken bile.

Koridorun sonunda Niko omzuyla kapıya vurdu, kapı açıldı ve önlerine çatlamış, yosun tutmuş bir merdiven çıktı. Ala istemsizce gece havasının tadını aldı. Çamur, çöp, egzoz, ıslak çimen ve toprak kokuyordu.

Arkalarında biri olup olmadığını bilmeden, her yöne dağılan karınca yuvasından fırlamış gibi görünen hayali figürler savurdu. Dymitr onlara şaşkın şaşkın bakınca Ala onun dirseğini yakalayıp çekiştirdi.

“Sakın oyalanma,” diye tısladı ve birlikte Niko’nun peşinden otoparka koştular.

Orada bir grup striga onları bekliyordu.

Annesi Ala’ya laneti ilk kez anlattığında, aslında bir yıldır onun pençesindeydi. Her sabah olmayan hayaletleri görüyor, ağustos-ta bile karın çizmelerine dolduğundan söz ediyor, Ala’nın teyzesi –gerçekte teyzesi değil, annesinin en yakın arkadaşı– akli başına gelsin diye başında pervane oluyordu. Genelde öğle vakti toparlanıyordu.

Annesi, mutfaktaki eski yuvarlak masada oturuyordu. O masayı birkaç sokak ötede bir ara sokaktan almışlardı. Ala sallanmasın diye bacaklarından birinin altına karton sıkıştırmıştı ama yine de sallanıyordu. Annesi çayını –papatya çayı, rahatlamak için– bal katarak karıştırıyordu, gözleri donuk bakıyordu. Ala kahvesini göğsünde tutmuş, o günün bulmacasını çözmeye çalışıyordu.

“Nasıl görüldüğünü biliyorum” dedi annesi, kaşığı çevirmeye devam ederek. Gözleri masanın ortasına odaklanmıştı. “Delirdiğimi düşünüyorsun.”

“Anne, hayır, öyl–”

“Bunu söylememek için çok dikkatli davranıyorsun.” Annesinin gözleri mat bir maviydi. Bazen, belli bir ışıktaki neredeyse griye dönüyordu. “Bana karşı ne kadar dikkatli olduğunun farkındayım. Artık benden korktuğunu anlamadığımı mı sanıyorsun?”

Söylediklerini netleştirmek ister gibi burnunu çekti.

“Tam bir pastane gibi kokuyorsun,” dedi ve Ala’nın yüzü bir anda ısındı. Annesi devam etti: “Pekâlâ. O zaman doğruları konuşalım. Bunlar sanrı değil. İçindeyken bile gerçek olmadıklarını biliyorum.”

“Ah,” dedi Ala, kalemmini bırakıp. “Ne... tam olarak ne görüyorsun?”

Annesi omuz silkti. Geceliği omzundan kayıp çilli köprücük kemiğini ve üst kolundaki çiçek şekilli çiçek aşısı izini ortaya çıkardı. Avucunu masanın ortasında gezdirdi ve bir görüntü belirdi. Ala'nın annesi küçük, ayrıntılı illüzyonlar yaratmakta ustaydı. Ona hep minyatür maketleri veya tren setlerini hatırlattı. Seni o dünyanın içine çekemezdi ama tüm sahneyi bir bakışta gösterebilirdi, bu da Ala'nın içinde hep hafif bir kıskançlık uyandırırdu.

Masada bir Noel manzarası canlandı. Karla kaplı bir tepenin üstünde küçük bir evin etrafını koyu bir orman kuşatmıştı. Geceydi ve ay ışığı karın üstünü mavimsi beyaz bir ışıkla parlatıyordu.

Ala izlerken, at sırtındaki iki adam ağaçların arasından eve doğru ilerledi. Evin içinde sadece bir ışık yanıyordu. Titrek, sıcak bir parıltı, Ala'ya bir feneri ya da şömineyi hatırlatmıştı. Binicilerden biri evin önünden geçerken yüzü aydınlandı.

Küçük olmalarına, birer porselen bebekten büyük görünmelerine rağmen, Ala yine de ellerinin Kutsal Tarikat'ın koyu kırmızı lekesiyle kaplı olduğunu görebiliyordu.

Şövalye attan indi ve kılıcını çekmeye koyuldu. Bu sahneyi bu kadar uzaktan izlemek tuhaftı. Kabza, omurgası sanki dışarı doğru kabarmış gibi bedeninin içinde gömülüydü. Çekebilmek için deri altına parmaklarını sokması gerekiyordu ve bunu, binlerce kez yapmış birinin rahatlığıyla yapıyordu. Ama Ala yine de çektiği acıyı görebiliyordu. Kırmızıya bulanmış elleri titriyor, küçücük dişleri sımsıkı kenetleniyordu.

Kılıcı çıkardı, sonra koluna derin bir çizik atacak kadar bastırdı ve Ala'nın anlamadığı Lehçe bir cümle söyledi.

Sonra kuşlar geldi. Kargalardı bunlar; ama doğal hâllerinden daha büyük ve daha vahşiydiler. Çağırının iradesine boyun eğmekle lanetlenmişlerdi. Küçücük görünseler de Ala'ya kara sinek sürülerini hatırlatmışlardı. Kapkara ve birbirine yapışmış hâldeydiler. Diğer şövalye baltayla bir pencereyi kırdı, kuşlar

oluşan boşluktan içeri doluştu, kanat ve gaga sesleriyle evi doldurdular.

Ala pencerenin arkasında bir yüz gördü. Uykudan yeni kalkmış bir kadındı, saçları darmadağındı. Camı yumruklayıp bir şeyler bağırdı, Ala ne dediğini anlamadı ama yardım istediğini tahmin etti. Bir an sonra yüzü pencerenin altında kayboldu.

Ala başını kaldırıp annesine baktı. O küçücük illüzyon kayboldu.

“Sadece Kutsal Tarikat’ı görüyorum,” dedi annesi. “Defalarca. Bizim türümüzü öldürürken; striga kardeşlerimizi, wraith akrabalarımızı, herkesi. Bir korku filmi izliyorum sanki ve gözümü alamıyorum. O kılıçlar. O bomboş gözler. O tabiatüstü büyüler. Yarı ruhlu canavarlar.”

Başını eğdi. Yanakları çökük görünüyordu.

“Beni öldürüyor,” dedi. “Annemi öldürdüğü gibi. Bir gün seni de öldüreceği gibi. Bu lanet kanımızda yaşıyor Ala ve durdurulamaz.”

Ala bazen annesinin bazı şeyleri biraz yumuşatmasını isterdi. Ama yapmazdı – daha doğrusu, yapamazdı. Dünyayı dolambaçlı bir şekilde yaşamayı bilmiyordu. Bunca zmora yeteneğine rağmen, illüzyonlara hiç tahammülü yoktu.

O günden sonra Ala bulmaca çözmeyi bıraktı.

Niko, onları bekleyen strigiyi fark ettiğinde ortalık bir anda sessizliğe bürünmüştü. Yavaşlamış, Ala ile Dymitr’i arkasında tutmuştu. “Durun bakalım,” dedi. “Hepimiz biraz sakin olalım.”

Ala gözünün ucuyla, neredeyse kendi illüzyonlarından birine benzeyen bir şey fark etti. Ama o kendi illüzyonlarında nehri, gölü ve yakındaki yolu hedef alarak göndermişti. Bu gölgeyse hiç hareket etmiyordu, Ala’nın keskin gözleriyle bile sadece karanlık bir silüet olarak seçilebiliyordu.

“Sakin olmak mı?” diye tısladı strigiden biri. “Sen az önce saldırdın–”

“Hiç de öyle bir şey yapmadım,” diye karşılık verdi Niko.

“Onda *eğreltiotu çiçeği* var,” dedi başka biri. “Alın elinden ve işini bitirin!”

Bunu ciddi ciddi düşünüyormuş gibi Niko başını yana eğdi. Ala, göl kenarındaki gölgede tekrar bir hareket gördü. Bir bıçağın parlayışı. Tanıdık ve bir o kadar da uğursuz bir şekilde sallanan bir el.

“Hayır, sanırım yapmayacağım,” dedi Niko. Ama Ala onun sesini neredeyse duymadı bile. Uzaktan yükselen kanat çırpışları ve boğuk sesli bir karga çığlığı, dalga uğultusunu, araba gürültüsünü, boks ringindeki hafif müziği bastırıyordu.

O sesi tanıyordu.

Başını kaldırdı, üstünde hareket eden karanlık bir bulut gördü. Ve hemen boğazının gerisinde o tadı hissetti: tüy ve kan karışımı, damarlarında dolaşan lanet yüzünden tekrar tekrar peşini bırakmayan görüntülerden biri. O görüntüde, Kutsal Tarikat şövalyelerinin çağırıldığı büyülenmiş kargalar bir kır evi üzerine çöküyordu. Elleriyle oturma odasının camına vuran kadının etrafını sarıyorlardı.

Kadının gözlerini oyarak çıkarıyorlardı.

Ala, kuşlar üzerlerine inerken dizlerinin üstüne çöktü. O an düşünmeden, içgüdüyle bir illüzyon yarattı. Otoparka, kuşların dikkatini çekecek onlarca parıltılı ışık saçtı. Çığlıklar duydu, hemen yanına metal bir şey düştü. Niko’nun Dymitr’in tırnağını çıkarmak için kullandığı uzun uçlu pense.

Onu kapıp illüzyonları diri tutarken başının üstüne dalışa geçen bir kuşa doğru pensenin ucunu sapladı. Dymitr görünürde yoktu – muhtemelen tehlikeyi görür görmez kaçmıştı. Ala ona kızamıyordu bile. Yanında Niko şekil değiştirmişti. Kocaman, beyaz benekli siyah kanatları açılmış, yere değmeden yükseliyordu. Bronz renkli gözleri aynı kalmıştı ama yüzü artık boynuzlu vahşi bir Stygius’ baykuş yüzüydü.

Stygius baykuşu (*Asio stygius*), Striginae alt familyasında orta büyüklükte bir “tipik baykuş”tur. –çn

Ala kulağına çok yaklaşan bir kuşu penseyi savurarak uzaklaştırdı, bir diğerine tam yandan sertçe vurup yönünü şaşırttı. Her yanda karga çığlıkları, ay ışığında pırıl pırıl parlayan siyah tüyler vardı.

Otoparkın karşısında bir kapının gürültüyle kapandığını duydu. Kapı bekçisi fabrikaya girip kapıyı ardından kilitlemişti. Diğer strigi ya kaçmış ya içeri girmişti, geride sadece Niko'yla Ala kalmıştı – büyülenmiş, *kana susamış* kargalardan oluşan şu lanet sürüyle baş başa.

İçgüdüüne kulak verdi ve kendi etrafından yayılan dalgalar gibi her yöne koşan gölgeler savurdu. Kargalar farklı Ala görüntülerinin peşinde birbirlerine çarpıyor, o da pensenin ucunu onlara saplıyordu.

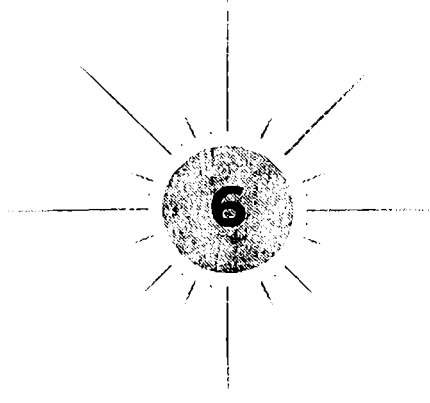
Yanında Niko, keskin gagasını bir karganın boğazına gömmüşken havada başka bir tanesini pençeleriyle yakaladı. Ama yere düşen her kuşun yerini yenileri alıyordu ve hava kara tüylerle doluydu. Onun tarafına bakacak vakti olmasa da göz ucuyla Niko'yu görebiliyordu. Hayatında gördüğü en acımasız dövüşçüydü. Dört kuşu birden yere indirirken Ala ancak birini etkisiz hâle getirebiliyordu. Bir anlığına pençesiz elleri, kuşun tuhaf şekilde ıslak tüylerine gömülmüşken Dymitr'i düşündü. Tam o sırada bir ok yanağının önünden vınlayarak geçti, ilerideki bir karganın karnına saplandı.

Bir ok daha ve bir tane daha duydu, sonunda başını çevirip baktığında Dymitr'in elinde bir yay ve sırtında ok dolu bir sadak gördü. Gitar yerine ne taşıdığını böylece öğrenmiş oldu. Dymitr yayı defalarca çekiyor, okları sanki yıllardır bu işi yapıyormuş gibi rahatlıkla gönderiyordu. Ala bir anlığına onun gözlerindeki odaklanmayı izledi, sonra eğilip yerdeki bir kuşun karnından oku çekti ve onu bir bıçak gibi kavrayıp üstüne dalan bir kuşa savurdu.

Bir dakika kadar sonra –bunda Dymitr'in hızlı ve isabetli oklarının büyük payı vardı– kuşlar seyreلمişti. Niko yere hafifçe kondu, eski hâline dönüp koluyla kanlı ağzını sildi.

“Çabuk!” diye bağırdı, otoparktaki arabalardan birine, arka camı koli bandıyla kapatılmış bez tavanlı eski bir Jeep Wrangler’a doğru koşarken.

Ala bir an Dymitr’e baktı. O da yayını indirmişti ama konuşacak vakit yoktu. İkisi de hiç tereddüt etmeden peşine düştü.

Perde Arası

Niko, Ala'nın ön koltukta oturduğu yerin üzerinden uzanıp torpido gözünden bir sigara paketi aldı. Hâlâ yapış yapış ve kanlı olan elini direksiyonda tutarak paketi açtı, bir sigarayı dudaklarının arasına yerleştirdi ve bardaklıktaki çakmağa uzandı. Ala, gözlerini devire devire ondan önce davranıp çakmağı çaktı.

Sigaranın ucunda kırmızı parmak izleri kalmıştı ve her nefes çektiğinde tadını alıyordu ama önemi yoktu. Ağzı zaten kuş kâğıtlarıyla doluydu. İğrençti ama aklını dağıtmayı iyi becerirdi. Zaten yaptığı işte başka türlü mümkün olmazdı.

Araba onun değildi. Ölümlü kuzeni Janek'ten ödünç almıştı. Janek, Amerika'nın en soğuk şehirlerinden birinde yaşadığını hâlâ idrak edememiş gibiydi. Birkaç yıl önce arka bahçesine portatif bir havuz bile kurmuştu. Niko'nun Janek gibi bir sürü aptal kuzeni vardı – bir striganın oğlu olduğunda genelde insan doğardı, bu yüzden Niko gibilerden çok az vardı. Kostka ailesinin çevresinde hep böyle birkaç adam olurdu; "kapı görevlisi", "koruma" ya da "bakım çalışanı" gibi daha önemsiz rollere itilen tiplerdi bunlar.

Bu korkunç aracın yanındaki penceresi açıktı, içeriye serin hava ve karşı yönden geçen arabaların sesini alıyordu. Gece tıpkı şu an olduğu gibi sabaha dönerken bile, sokakta her zaman insanlar vardı.

"Pekâlâ," dedi Niko, kendini yeterince toparladığında. "Epey kuş vardı doğrusu."

Ala ve Dymitr aynı anda kısa bir homurtuyla onay verdiler.

Niko, anaokulu öğretmeninin dikkatini dağıtmış öğrencileri azarlayan tonuyla sordu: "Bize bu kadar kuşun nasıl saldırdığını açıklayabilecek biri var mı?"

"Çağırılmışlardı," dedi Ala. "Yapanı gördüm."

"Gördün mü?" dedi Dymitr.

"Tam olarak... detaylı değil," dedi Ala. "Ama nehir kenarında birini gördüm ve..." Kaşlarını çatı, koluyla ani bir hareket yaptı. "Ne yaptığını pek anlayamadım."

"Kan ritüeli," dedi Dymitr.

Niko bunu bir an düşündü, sonra arabayı bir benzin istasyonuna sürdü. Depo doluydu ama güvenli sürüşe inanırdı, birazdan yapacağı pek güvenli sayılmazdı. Sigarasını pencereden savurup koltuğunun altını karıştırdı, orada tuttuğu bıçağı buldu. Elini bıçağa iyice oturtup geriye uzandı ve Dymitr'in boğazına dayadı.

"Ne halt ediyorsun sen?" dedi Ala.

Dymitr tepki vermedi.

"Bunu nereden bildiğini söyle," dedi Niko.

Dymitr, büyülenmiş kuş sürüsünün kan ritüeliyle çağrıldığını biliyordu ki bu, Kutsal Tarikat hakkında yalnızca yüzeysel bilgiye sahip olmadığını gösteriyordu. O tür ritüeller kanlı, marzolist ayinlerdi ve büyüünün talep ettiği kurbanı zorla alırdı.

Niko, bıçağın sapını kavrayan parmaklarının ardında Dymitr'in derisinin sıcaklığını hissediyordu. Yutkunurken boğazında beliren o titrek hareketi de fark ediyordu.

"Kutsal Tarikat hakkında epey şey biliyorsun," dedi Niko, Dymitr cevap vermeyince. "Bunu inkâr etmenin anlamı yok."

"İnkâr etmiyorum," dedi Dymitr. "Sadece ne bildiğimin neden seni ilgilendirdiğini anlamıyorum."

"Az önce cebinde sakladığın çiçek yüzünden seni öldürmek

üzere olan bir strigi sürüsünden hayatını kurtardığımı düşünürsek, biraz ilgim olduğunu söyleyebilirim.”

“Senden bunu yapmanı ben istemedim.”

“Tanrım artık yeter!” dedi Ala, elini torpido gözüne sertçe vurarak. Arkasını dönüp Dymitr’e baktı. “Baba Jaga’yla görüşmeyi isteyip, kimsenin tek bir sorusuna bile cevap vermeden *gerçekten* bunu başarabileceğini mi düşünüyorsun?”

Dymitr sakince ona bakıyordu.

“Ölümlü bir adamın Kutsal Tarikat hakkında bu kadar detaylı şeyler bilmesinin tek yolu,” dedi Ala, sesi alışılmadık biçimde yumuşayarak, “onları çağırıp birimizi öldürtmüş olmasıdır. Lütfen bana, öyle olmadığını söyle.”

“Tabii ki öyle değil,” dedi Dymitr ve Ala’nın yüzü biraz gevşedi.

Niko’nun kolu, bıçağı Dymitr’in boğazına dayamaktan sızlamaya başlamıştı, bu yüzden bıçağı indirdi ama kılıfına koymadı.

Dymitr altdudağını kemiriyordu. Sağ serçeparmağına hâlâ bir mendil sarılıydı. Yay ve okları gitar kılıfına koymuş, dizinin yanına dayamıştı.

“Baba Jaga’yla görüşmek istiyorum,” dedi Dymitr, “çünkü Kutsal Tarikat’ın bir üyesini yok etmek istiyorum. Ve bunu tek başıma yapacak gücüm yok.”

Niko ne duyacağını bilmiyordu ama... *bunu* da beklemiyordu.

“Neden?” dedi Ala, kısık bir sesle.

“Bana inanmayı da seçebilirsiniz, inanmamayı da,” dedi Dymitr. “Ama size anlatacağım her şey bu kadar.”

Niko ona bakıyordu. Ellerindeki kurumuş kanın gerginliği, derisinden yükselen ter kokusu, Dymitr’in öfkesinin ince titreşimi – o kadar belirsizdi ki çoğu striganın umurunda bile olmazdı ama yine de oradaydı. Neden diğerlerinin bu adamı öldürmesine engel olduğunu tekrar düşündü. Oysa Niko’nun kuralı belliydi. Kostka işlerine karışmazdı. Onun rolü baştan beri apaçıktı.

Yemin etmeden önce de hep ayrı durmuştu. Şimdi daha da ayrıydı – onlardan biriydi ama tam anlamıyla onlardan biri değildi.

Ama onda, Dymitr'de, tuhaf bir şey vardı. Çoğu ölümlüde – hatta çoğu kişide– olmayan bir tür netlik. Ala'nın yerine gönüllü olurken tereddüt bile etmemişti. Lidia'nın özel odasında, yüz yıllık bir striga ailesinin lideriyle göz göze gelirken zerre korku göstermemişti. Kısacası, bir amacı varmış gibi davranıyordu ve Niko içten içe bu amacın ne olduğunu öğrenmek istiyordu.

Tek kelime etmeden bıçağı bardaklığa bıraktı ve arabayı vitese aldı.

“Şansımıza,” dedi Niko, “şimdi nereye gitmemiz gerektiğini biliyorum.”

“Gitmemiz?” dedi Ala. “Artık bize yardım mı ediyorsun?”

“Bunun belli olduğunu sanıyordum.” Niko sokağa çıkarken direksiyonu kırdı. “Bu kadar iyi ok kullanmayı nasıl öğrendin, Dymitr?”

“Büyükannem öğretti,” dedi Dymitr, bu cevap Niko'nun kahkaha atmasına neden oldu.

“Güzel bir görüntü,” dedi. “Yaşlı bir babuşkanın hedef talimi yapması.”

“Onu tanısaydın,” dedi Dymitr, gözünü pencereden ayırmadan, “ona asla öyle demezdin.”

Niko gülümsedi. “Eminim.”

“Gitmem lazım,” dedi Ala aniden. Sesi sert ve telaşlıydı. “Hemen şimdi.” Gözleri önce torpido saatine, sonra da dikiz aynasından ufukta beliren şafak parıltısına kaydı. “Lanet. Şafakta kabarıyor. Taksi çağırırım–”

“Kuzey yakasına mı?” dedi Dymitr. “Şafaktan önce oraya kadar gidemezsin.”

“Harika. O zaman mahvoldum demektir!”

“Sizi güvenli bir yere götürürüm,” dedi Niko, mümkün olduğunca sakın çıkan sesiyle. “Sadece... biraz dayan, tamam mı?”

Peaceful Journeys Palyatif Bakım Merkezi, şehrin güneybatısında, otoparkında başıboş alışveriş arabalarının gezindiği ucuz bir marketle, eski bir White Castle binasına sonradan yerleşmiş bir Denny's'in arasında duruyordu. Merkezin tabelasındaki logoda, uzun elbiseli, saçları arkasından savrulan bir kadın figürü vardı. Bu da sahiplerinin kimliğine bir göndermeydi: O'Connor-Vasquez ailesi. Bansheeler. Gerçi İrlandalı O'Connor'lar buna *benside*, Meksikalı Vasquez'ler ise *llorona* –ağlayan kadın– demeyi tercih ederdi ama özünde hepsi aynıydı.

Aslında küçük bir palyatif bakım zincirine sahiptiler. Birkaç da cenaze evi işletiyorlardı. O'Connor-Vasquez'ler, Kostka'ların ve Dryja'ların anlamadığı bir gerçeği kavramış gibiydi. Ortada herkese yetecek kadar "yiyecek" vardı. Onlar kederle beslenirdi ve bu hasat her zaman boldu. Sadece kendilerini, fazla çaba harcamadan doymayı garantileyebilecekleri yerlere konumlandırıyorlardı.

Elbette aralarından çeşitlilik arayanlar çıkıyordu. Rehabilitasyon merkezlerinde, mezarlıklarda, hatta üniversitelerde açık mikrofonlu şiir gecelerinde bile bazılarını görmüştü. Ama sonunda yine hep böyle yerlere, ölümün eli kulağında olduğu yerlere dönüyorlardı. Belki de bu yüzden uğursuzluk habercisi ya da sözde kehanet sahibi sayılmışlardı. Niko'nun bildiği kadarıyla bu tamamen saçmalıktı ama ölümlüler her zaman saçmalık icat etmeyi severdi.

Bina gayet sadeydi. Beyaz, dikdörtgen, önünde ambulans veya cenaze arabasının rahatça dönebileceği geniş bir yol vardı. Otomatik kapının iki yanındaki beton saksılarda mor ve sarı hercai menekşeler kümelenmişti.

İçeri girdiklerinde ilk duyduğu şey hafif bir asansör müziği oldu. Bir saksafon. Bir zil sesi.

"Peaceful Journeys'e hoş– Ah," dedi ön masadaki genç kadın, gözleri Niko'nun kan lekeli gömleğine, ellerindeki kırmızı çizgilere kayarken. Eğer ölümlü olsaydı, polisi arardı. Ama kocaman,

yuvarlak gözleri Niko'dan Dymitr'e sıçradı, ağzı yavaşça açıldı. Niko, Lidia'nın özel salonunda ona bakan bansheeyi hatırladı ve bir anlığına meraklandı.

"Vay," dedi kadın kısık bir sesle.

"Merhaba. Selam?" Niko elini kadının yüzünün önünde salladı. "Evet, kan revan içindeki adam benim. Sha'ya bir strigonun onu görmek istediğini söyler misin lütfen?"

O'Connor-Vasquez palyatif merkezlerinden her birinde, kimsenin iştahına *çok* fazla kapılmaması için insan duygusunu yemeyen bir çalışan bulunurdu. Buradaki de Sha'ydı.

"Şey... Vay canına," dedi kız. Genç görünüyordu. En yenilerden biri olmalıydı. Göz kırpıştırarak Niko'ya baktı. Niko, dikkatini çekmek için parmaklarını masaya vurdu, sert ve sivri tırnaklarını gösterdi. Ancak o zaman kız telefona uzandı, Niko'ya sırtını dönüp aramayı yaptı.

Ala giderek huzursuzlanmaya başlamıştı. Ayakkabısının ucunu gri, mavi ve yeşilin karışımından oluşan halıya bastırıp çeviriyordu. Çevredeki duvarlar mora çalan toprak rengindeydi. Sahte şöminenin yanındaki koltuklar solgun bir gül rengiydi. *Deniz renkleri gibi*, diye düşündü Niko, tabii önce yutulup sonra tekrar kusulmuş hâllerleriyle.

Sha onlara doğru yaklaşırken dudaklarının kenarında belli belirsiz bir gülümseme vardı. Kıvrıkcık saçları çene hizasında kesilmişti, üzerindeki pantolon ve bluz kusursuzca ütülüydü, zengin renkleri tenine sıcak bir ton katıyordu. Onun bu kadar sıradışı varlığını perdelercesine özenle seçilmiş, sanki "olabilecek en sıradan" kıyafetlerdi bunlar.

Niko, Sha'yı görür görmez kollarındaki tüylerin diken diken olduğunu fark etti – bunun olağan bir tepki olduğunu öğrenmişti. Çünkü Sha ne bir Vasquez'di, ne bir O'Connor, ne de bir banshee. Adımlarını öyle sessiz atardı ki geride gölgesi kalmazdı. Bazen ışık belirli bir açıdan vurduğunda gözleri sanki kaldırım taşına düşen güneş kırıntısı gibi omzunun ardında bir kanat yakalardı.

Şedimlerin *keçiye* dönüşebildiği söylentisi kim bilir nereden çıkmıştı, bir kez daha merak etti. Bildiği her şeye göre, keçiden daha uzak bir varlık düşünemiyordu.

Sha'nın elinde, cadde başındaki Hint lokantasından alınmış bir paket vardı. Üçünü de sanki bu gece gördüğü en ilginç şey değillermiş gibi sakince süzdü. Çatalını körinin içine batırdı ve kutuyu önündeki saksının yanına bıraktı.

"Nicky," dedi sakın bir sesle. "Buranın seni hep rahatsız ettiğini sanırdım."

"Şaşırmış gibi yapma," dedi Niko. "Geldiğimi duyduğunu biliyorum."

Sha güldü ama aksini iddia etmedi. "Benim de biraz normal insan inceliği gösterme hakkım var, değil mi?"

Başını Dymitr'e doğru eğdi, bir fısıltıyı dinler gibi dikkat kesildi. Niko kaşlarının arasında beliren hafif kırıışıklığın neye işaret ettiğini anlamayı çok isterdi. Ya da Dymitr'in birkaç dakika ya da saat sonraki akıbeti hakkında neler duyduğunu öğrenmeyi...

"Sen bir banshee değilsin," dedi Dymitr alçak bir sesle.

"Bu bir soru mu?"

"Hayır." Bakışları Sha'nın ayaklarının dibine, gölgesinin olması yere kayd, tereddüt etti. "Evet."

"Aradığın kelime *sheid*," dedi Sha.

Dymitr'in cevabı, cebinden düşen bir şey gibi sakarlıkla dö-küldü ağzından: "Bir iblis mi?"

Niko içten içe irkildi. Sha'nın yüzünde soğuk bir gülümseme belirmişti.

"İblis," dedi sakın bir tonda, "bizim için uygun bir tabir değil. Biz de sizin gibi yeriz, içeriz, uyur, yaşar ve ölürüz. Sadece daha fazlasını biliriz." Başını hafif yana eğip omuz silker gibi yaptı. "Evet, bazı hemcinslerim daha... *sorunludur*. Ama bu her toplulukta böyledir. Sizin halkınız da dâhil."

Dymitr'in yanakları utanarak kızardı. Niko bu utanmayı sevimli bulmamaya kararlıydı. "Özür dilerim. Sık sık... yeni biriyle karşılaşmam."

Niko, onun “*yeni bir varlıkla*” demek istediğini anlamıştı. Yine de en azından doğrudan “varlık” demeyecek kadar ölçülüydü.

“Hayır, benimle aynı türden birine rastlamış olamazsın.” Sesi yumuşaktı. Sha’da tam olarak tehditkâr bir şey yoktu ama onun kadar çok şey bilen, gelecekteki fısıltılar duyan birinin varlığında rahatsız edici bir şey vardı. Sessizliği durgun suda yansıyan gökyüzü gibiydi. Altında yatan derinliği ve karanlığı gizliyordu. “Savaş sırasında diğer tüm Yahudilerle birlikte ülkenizden kaçtılar. Ya da şanslı olanları kaçtı.”

İki farklı dünyadan söz ediliyor, diye düşündü Niko. İnsana ait olan ve pek de insana ait olmayan. Ama gerçekte öyle değildi – en önemli anlarda ayrım kaybolurdu.

Dymitr önce ayakkabılarına baktı, sonra başım kaldırıp tekrar Sha’ya döndü. “Özür dilerim,” dedi yine. Eklemek istediği bir şey varsa da içine attı.

Sha bir süre daha ona dikkatle baktı. Sonra dalgınlığı sönüp kaşlarındaki kırıksıklık kayboldu, gözlerini yeniden Niko’ya çevirdi. “Ne istiyorsun?” diye sordu.

Niko onu bu yüzden severdi – çünkü bunu gerçekten ciddiyle sorardı. Durumu uzun uzun anlatmadı. Dymitr’in cebindeki solmakta olan çiçeği, artık gözden çıkarıldığını tahmin ettiği strigiyi, Baba Jaga’ya ulaşma çabasını, Kutsal Tarikat’ın izini sürmelerini... Hiçbirini söylemedi. Yalnızca gün batana kadar güvende kalacak bir yer istediklerini, Ala’nın talebi üzerine dışarıdan kilitlenen bir odaya ihtiyacı olduğunu ve bunun karşılığında Sha’ya bir iyilik borçlanacağını söyledi. Ki bu öyle kolay kolay vermediği, büyüye kapı aralayan bir sözdü.

“Hayır, borcun yok,” dedi Sha, elini Niko’nun yanağına hafifçe dokundurup. “Zaten ödedin.”

Niko gözlerini kaçırdı. Buna ihtiyacı yoktu – ne olduğunu ne anlama geldiğini, neden Sha’nın ona karşı hep biraz daha yumuşak davrandığını hatırlamasına gerek yoktu. Hiçbirini duymak istemedi.

Sha, Ala'yı boş odalardan birine götürdü. Ala sakinleştirici almayı reddetti ama temiz bir tişörtü kabul etti. Perdeleri sıkıca kapatıp ayakkabılarını çıkardı, yatağa oturup lanetin gelmesini beklemeye başladı. Bir süre Dymitr ve Niko kapıda öylece durup onu izlediler.

“Ne bekliyorsunuz?” dedi Ala. “Beni kilitleyin ve yalnız bırakın.”

Niko, Ala'nın isteğini yerine getirmek için Dymitr'i usulca dışarı çekti.

Niko, banyo kapısını ayağıyla itip açtı ve lavabonun başındaki Dymitr'i izlemeye başladı. Musluk açıktı, Dymitr'in ceketi karşı duvardaki askıya asılmıştı. O kadar yakındı ki, cebindeki eğrelti çiçeğini alıp Lidia Kostka'ya ya da en çok parayı veren her kimse ona satmak çocuk oyuncağı olurdu. Ama Niko bunu yapmadı.

Bunun yerine Dymitr'in, kanla yapışmış mendili titreyen parmaklarıyla elinden sıyrıp çıplak tırnak yatağın bakışını izledi. Yüzünde acı dolu bir ifade vardı. Floresan ışığında neredeyse hayalet gibi görünüyordu. Yaralı elini suyun altına yavaşça soktu, acıyla dişlerini sıktı.

“Sen bir mazoşist misin?” dedi Niko, Sha'nın malzeme dolaplarından bulup getirdiği ilk yardım çantasını, bir tomar temiz giysiyi ve –Tanrı'ya şükür– diş fırçalarını tezgâha bırakırken. Kapıyı kapattı, sonra Dymitr'in önüne uzanıp musluğun altına kendi elini koydu. Parmaklarıyla bir set yaparak suyun hızını azalttı. İnce bir akıntı, Dymitr'in yarasına daha nazikçe dokundu.

“Sağ ol,” diye mırıldandı Dymitr. Niko onun farkındaydı, kendinin farkındaydı. Dymitr'in beyaz pamuk gömleği dirseklerine kadar sıyrılmıştı, parmak boğumlarında eski yaraların izleri vardı ve teni sıcacıktı. Niko, onun oku yayına yerleştirip nasıl nişan aldığını düşündü.

“Bandaj getirdim,” dedi. “İstersen Florence Nightingale’ ta-
dında bir an yaşarız.”

Dymitr homurdandı. “Ben hallederim, sağ ol.”

“Hıh.” Musluğu kapattı, kâğıt havluluktan bir yaprak çekti. İzin istemiş gibi değildi ama hareketleri o kadar yavaştı ki Dymitr geri çekilmek istese fırsatı olurdu. Havluyu yaralı eline sardı, nazikçe bastırıp kuruttu. Göz göze geldiler, aynanın kenarında yansımalarını gördü. Dymitr biraz daha kısaydı, omuzları neredeyse birbirine dokunuyordu, nefesini tutuşu gözünden kaçmadı. Sonra Dymitr geri çekildi.

“Beni kışkırtmaktan vazgeçtin,” dedi Dymitr klozet kapağını kapatıp otururken. Niko ona ilk yardım çantasını uzattı, kendisi de lavabonun başına geçti, eline bir diş fırçası aldı. Ağzındaki kuş kanının tadını silmek istiyordu.

“Genel olarak insanları sinirlendirmeye pek meraklı değilim,” dedi Niko. “Zaten dünyada yeterince öfke var. Ama bazen birini sınamak ilginç oluyor.”

Fırçayı ağzına soktu, daha fazlasını söylememek için kendini susturdu. Dymitr dizinin üstüne açtığı çantadan antiseptik, gazlı bez, bant çıkarıp küçük bir düzen kurdu. Yüzükparmağını ve serçeparmağını birlikte sarıp bir tür atel gibi sabitledi.

Niko pembemsi diş macununu lavaboya tükürüp ağzını çalkaladı. Sonra gömleğini başından sıyrıp yanındaki çöp kutusuna attı. Ondan artık hayır gelmezdi.

Dymitr’in bakışlarını üzerinde hissediyordu ama belli etmedi. Bu yakınlık fazlaydı, çok hızlı ilerliyordu. Niko içindeki o iştahı dizginlemezse her şeyi bir solukta yutup bitirecek gibiydi.

“Hemcinslerin neden senden korkuyor?” diye sordu Dymitr. Bu soruyu daha önce de sormuştu ama şimdi farklıydı. Yalnızlardı. Niko, lavanta kokulu sabunla ellerini ovdu.

“Erkek strigi nadir görülür ve kısırdır,” dedi Niko. “Neden

* Florence Nightingale, İngiliz sosyal reformcu, istatistikçi ve hemşire. Modern hemşireliğin kurucusudur. -çn

önemli bilmiyorum ama öyle görünüyor. Kısırlıkları, liderliğin onları *gözden çıkarılabilir* saymasına neden oluyor.” Parmak uçlarını avuç içindeki çizgilere bastırdı. “Bu yüzden her zaman, halkım bir strigonu *zemsta* olarak görevlendirir.”

“Zemsta,” dedi Dymitr, Niko’nun kendisinden bile daha rahat bir tonla. “İntikam mı?”

Niko başını salladı. Kurumuş kanı tırnak diplerinden temizlemeye devam ederek yaptığı işe odaklandı.

“Tüm strigi adına Kutsal Tarikat’tan intikam almakla yükümlü biri,” diye açıkladı Niko. “Buna iş demek isterdim ama o kelime seçim hakkını ima ediyor. Benden önceki –kuzenim Feliks– birkaç yıl önce öldü. Bir şövalye tarafından öldürüldü, hepimiz eninde sonunda o şekilde ölürüz zaten. Sonra görev bana kaldı.”

“Sadece Kutsal Tarikat’ı mı avlıyorsun?”

“İnsanları öldürmek pek işime gelmez, sonuçta onlar benim besin kaynağım,” dedi Niko, kurnaz bir gülümsemeyle. Sınayıcı bir gülümsemeydi bu, Dymitr’in korkup korkmayacağını görmek istiyordu – genelde gülümsediğinde içindeki tuhaflık iyice belirginleşiyordu. Ama Dymitr onun gözlerine herhangi bir zorluk yaşamadan bakıyordu. “Biri halkımdan masumları hedef alırsa, evet. Onu avlarım. Ve dünyanın böyle daha iyi bir yer olduğuna inanıyorum.”

“Aynı fikirde olmamak zor,” dedi Dymitr. “Sha’nın ‘zaten ödedin’ demesi bu yüzden miydi?”

“Evet,” dedi Niko. “Sha, yaratık türü adına fazlasıyla bedel ödediğimi düşünüyor ve artık... ne diyordu... ‘temel nezaketi’ hak ettiğimi söylüyor.” Bunu şaka gibi söylemeye çalıştı ama boğazı hafifçe sızladı, cümlesi olması gerektiği gibi çıkmamıştı.

Ama Dymitr sadece başını salladı ve “Kimi takip edeceğini nasıl anlıyorsun?” dedi.

“İnsanlar bana isimlerle gelir,” dedi Niko. “Ben araştırırım. Sonra da...” Başparmağının ucunu boğazı boyunca gezdirdi. “Feliks’ten daha iyiyim bu konuda. Çoğundan daha iyiyim

sanırım. Ve striginin bana sürekli borçlu olması, her zaman büyü yapabileceğim anlamına gelir. Bu da beni onlardan güçlü kılar ve bu onları huzursuz eder.” Omuz silkti. “Ama dürüst olmak gerekirse, onların intikamcısı olmadan önce de pek aralarına uyum sağlayabildiğim söylenemezdi.”

“Neden?”

“Başka zaman anlatırım,” dedi Niko. Eğildi ve yüzüne su çarptı, ağzının kenarlarından ve çenesinin altından karga kanını temizlemeye çalıştı. Doğrulduğunda, arkasında Dymitr’i buldu. Artık bandajlanmış olan eliyle bir kâğıt havlu tutuyordu.

“Her zaman büyü yapabiliyorsan, tırnağımı istemelerine engel olabilirdin,” dedi Dymitr, sesine hafif bir suçlama sızmıştı.

“Olabilirdim.” Niko gülümsememek için kendini tuttu. “Ama verip vermeyeceğini merak ediyordum. Birimiz için bunu yapabilecek birisi...” Omuz silkti. “Bu senin hakkında çok şey anlatıyor.”

Dymitr gözlerini devirdi ve elindeki kâğıt havluyla boynunun yan tarafındaki kan lekesini silmek için Niko’ya uzandı.

“Bir yer kalmış,” dedi Dymitr. “Affedersin.”

Niko döndü ve lavabonun kenarına tünedi, başını kaldırıp Dymitr’e baktı. Dymitr biraz fazla yakındaydı ve Niko yine o hissi duydu – alma, alma ve daha da alma arzusu.

“Beni tanımıyorsun,” dedi Dymitr sessizce. Hiçbir şeye bağlamadan, öylesine söylenmiş gibiydi ama Niko bunun, aslında dile getirmedikleri şeylerle ilgili olduğunu düşündü. “Neden bana yardım ediyorsun?”

“Sandığından daha fazlasını biliyorum,” dedi Niko. Kendini durduramadan, parmaklarını Dymitr’in kemer halkalarına geçirdi ve onu birkaç santim kendine çekti.

“Korkmadığını biliyorum,” dedi Niko. “Bu bir ölümlü için tuhaf çünkü aslında oldukça tehlikeliyim.” Bunun karşılığında Dymitr’in yeniden gözlerini devirmesini bekliyordu ama Dymitr bunu tamamen bir ciddiyetle karşıladı. Ve belki de bu yerindeydi. Niko gerçekten tehlikeliydi.

Boşta kalan eliyle Dymitr'in göğüs kemiğine dokundu. "Ve içinde derin bir öfke kuyusu var. Hissedebiliyorum. Sırtımdan aşağı inen bir ürperti gibi."

Dymitr ona karşı çıkmadı. Gri gözleri Niko'nunkilere kilitlenmişti ve nefesleri hızlanmıştı.

"Yardım etme sebebin bu mu?" dedi Dymitr.

"Ala'ya yardım ediyorum çünkü bunu hak ediyor," dedi Niko. "Sana yardım ediyorum çünkü güzelsin."

Niko çekingen biri değildi. Hiç olmamıştı. Bu kadar tehlikeli bir hayatı varken vakit kaybetmenin anlamı yoktu. Eğer Dymitr bundan hoşlanmazsa, bunu şimdi öğrenmek daha iyiydi. Ama Dymitr onun güzel olduğu düşüncesi sanki açık bir şakaymış gibi sadece güldü. "Yapma ya."

"Daha iyi sebepler mi var?" Niko omuz silkti. "İnsanlar onur için savaşıyor, aşk için savaşıyor, neden güzellik için de savaşmasınlar?"

Niko ayağa kalktı, bedenleri neredeyse birbirine değecek kadar yakındı, dudakları Dymitr'in dudaklarının hemen üzerindeydi. Dymitr'in âdemelmasının yutkunurken hafifçe oynadığını gördü ama yine de geri çekilmedi.

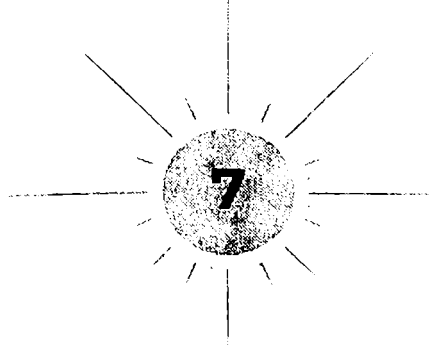
"Sen sadece benim sana gösterdiğim şeyleri biliyorsun," dedi Dymitr.

"Bu..." Niko, Dymitr'in dudağının yanına, yanağına dokundu. "...herkes için, her zaman geçerli."

Dymitr yalnızca bir an tereddüt etti, sıcak nefesi Niko'nun yüzüne değiyordu. Ter ve antiseptik gibi kokuyordu ama bu hiç önemli değildi. Niko, değmedikleri her yerde iğneleniyor, değdikleri her yerde ısıniyordu.

Sonra Dymitr biraz gevşedi ve yüzünü çevirerek dudaklarını onun dudaklarına bastırdı. Başlangıçtaki tereddüdüne rağmen bu, kararlı ve sağlam bir öpücüktü. Sonunda Niko'nun derisinde sertçe kayan dişlerle bitti. Niko, boğazına tıkanan o istemsiz sesi bastırdı.

“Gitmem gerek,” dedi Dymitr, sesi kısık ve boğuktu. Hemen sonra gitmişti. Niko, lavanta sabunu, temizlik kimyasalları ve diş macunu kokusuyla baş başa kalmıştı.

Tutulmayan Söz

Dymitr içeri girdiğinde Ala, Kutsal Tarikat'a mensup bir şövalyenin bir czortun kafasını baltayla uçurduğu bir görüntüyü izlemekteydi. Öğleden sonra olmalıydı çünkü Ala konuşabilecek kadar ayıktı ve bu, günün erken saatlerinde mümkün olmazdı.

"Çık," dedi Ala, sesi o kadar cansızdı ki etkili olamadı.

Dymitr, czortun kopmuş başı üzerinde zaferle dikilen şövalyenin içinden geçerek yatağın yanındaki sandalyeye oturdu.

"İzlediğini bana da gösterseydin yardımcı olur muydu?" dedi.

Ala başını iki yana salladı. "İkimizin birden travma yaşamasını istemem."

"Ben dayanabilirim."

İç geçirdi ama illüzyon yaratmak hoşuna gidiyordu – başkalarının örgü örmesi ya da kanaviçe işlemesi gibiydi. Şövalyeyi, czortu ve onların yalnız bir sokak lambasının altında karşılaştığı çıplak taşra yolunu yeniden canlandırdı.

"Zavallı czort," dedi Dymitr. "Genelde sorun çıkarmadıkları söylenir."

"İnsanoğlunun sahnelediği varoluş oyununda şeytanlaştırılmış nazik ruhlar. Zulüm 101: Bir kötü adam bul, bulamıyorsan uydur." Lanet, Ala'yı ter içinde ve hâlsiz bırakmıştı. Tek isteği evine gitmek, büyükbabasının yorganına sarınıp televizyon

izlemekti. Ama onun yerine, korkunun –belki kavrulmuş ceviz ya da ballı buğday krakeri gibi– en sevmediği tatlarından biriyle buram buram kokan bu mekânda sıkışıp kalmıştı.

“Şu şövalyeyi anlatır mısın bana...” dedi Ala, görüntü değişir. Ken. Artık köy meydanındaydılar. Arnavut kaldırımları, taş bir çeşme, çitlerle çevrili çalılar. Gökyüzü gün batımının ya da gün doğumunun getirdiği belirsiz bir turuncu-pembe renge bürünmüştü. Görüntüyü, Dymitr’in de onunla birlikte izleyebilmesi için odanın üzerine katman gibi yerleştirmişti.

Kavrulmuş ceviz – Dymitr’in korkusu.

“Baba Jaga’nın yok etmesini istediğin şövalyeyi anlat bana?” diye tamamladı sözünü. Meydan boştu ama Kutsal Tarikat’ın yanında belireceğinden emindi. Her zaman öyle olurdu.

“Ne bilmek istiyorsun?” diye sordu Dymitr.

“O adam hiddetini hak edecek ne yaptı?” Başını yana eğdi. “Ya da belki *kadındır*. Bugünlerde kadınlara da izin veriyorlar.”

“Hiddetim. Evet, öyle denebilir sanırım.”

Ellerini kucağında birleştirdi. Ala, parmaklarındaki gazlı bezi fark etti; kopmuş tırnağı nihayet sarılmıştı.

Köy meydanında, siyah bir araba eczanenin hemen önündeki kaldırıma yanaştı. Yakındaki bir barın penceresindeki bira logosu şeklindeki neon tabela baş döndürücüydü. Arabanın karartılmış camlarında yansıyordu.

Bembeyaz giysili bir kadın arabadan indi, kemikten kılıcı çoktan elindeydi.

Ala gözlerini o kılıca çevirmemek için Dymitr’e odaklandı.

“Bir kız vardı,” dedi Dymitr. “Gençti. Çocuktan biraz hâlliceydi. O...” Hafifçe gülümsedi. “Şeyleri severdi – kaplumbağalar. Hani şu maskeleri farklı renklerde olan, silahlarla dövüşenler-”

“*Ninja Kaplumbağalar* mı?” dedi Ala, gülerek.

Beyazlar içindeki kadın çeşmeye doğru yürüyordu. Ala, akan suyun arasından, beline kadar inen ince siyah saçlarıyla bir stri-ğa kadını gördü. Şövalyenin rakibiydi. Hedefiydi.

Kurbanıydı.

“Seni bekliyordum,” dedi striga kadın, kılıç taşıyan şövalye-ye. O hâlde Amerika’daydılar. Aksan doğruydu.

Dymitr başını salladı, gözleri önündeki illüzyon sahnesine kilitlenmişti.

“Evet. *Ninja Kaplumbağalar*. Kız küçükken mor olan gibi giyinmeyi severdi,” dedi Dymitr. “Babasının mor kravatlarından birini çalıp göz delikleri açmıştı. Eminim babası kızmıştır ama kullanmasına izin vermişti. Mutfak süpürgesini de bō sopası* gibi kullanıyordu.” Dudakları hafifçe büküldü, gülümsememe-ye çalışıyordu ama başaramıyordu. “Bir şeyler inşa etmeyi de severdi. Böcekler, yapraklar, taşlar toplardı. Ve o bir zmoraydı, gücüne tam ulaşmamıştı ama neredeyse ulaşacaktı.”

Ala soğuşun içine sızdığını hissetti. Striga ile şövalyenin çeş-menin etrafında dönmesini izlememeye çalıştı; striga tamamen dönüşmüş, baykuş yüzlüydü. Şövalye ise kılıcını avucunun üzerinde tutmuş, kanıyla lanetli saldırganları çağırmaya hazırды.

“Ve yok edilmesini istediğın şövalye,” dedi Ala. “O kızı mı öldürdü?”

“Evet ve hayır.” Dymitr başını eğdi. “Kızın annesi rahatsızdı. Doktorlar şizofreni dedi ama o emin değildi. O da bir zmoraydı ve bildiğın gibi, zmoralarda böyle hastalıklar pek görülmez. Ama bazı şeyler görüyordu, sesler duyuyordu. İlaçlar onu yatıştırıyordu ama iyileştirmiyordu. Dengesiz davranışlar sergiliyordu. Bir gün evden çıkmış, kasabaya gitmiş... ve bir insana, yaşlı bir adama saldırmış. Bunun üzerine Kutsal Tarikat çağrıldı. Onlar –genelde ikili gezerler– kadının evine, onu infaz etmek için gittiler. Genelde zmoraları göz ardı ederler, daha tehlikeli hedefleri tercih ederler ama birinin yeri bildirildiyse, yaşamasına izin verilemez.”

* Bō, Okinawa’da kullanılan bir asa silahıdır. Bō’lar genellikle yaklaşık 1,8 metre uzunluğundadır ve Okinawa dövüş sanatlarında ve bōjutsu gibi Japon sanatlarında kullanılır. –çn

Başını yana eğdi.

Ala kıpırdamıyordu. Bir anda striga ile beyazlar içindeki şövalye ortadan kayboldu. Köy meydanı dağıldı. Gün batıymıştı ve lanet, günün işkencelerini sona erdirmişti ama Ala kımıldayacak hâlde değildi.

Bu hikâyeyi biliyordu. Dymitr'in hikâyesini zaten biliyordu.

Dymitr anlatmaya devam etti: "Kız –artık bir gençti– annesi için yalvardı. Şövalyeler geri adım atmayınca, mutfak süpürgesiyle onları durdurmaya çalıştı. Onu etkisiz hâle getirdiler ve annesini gözünün önünde öldürdüler."

Dymitr kendini toparlayıp devam ederken, Ala bir süreliğine sadece saatin tıkırtısını dinledi.

"Meğerse kadın şizofren değilmiş, lanetliymiş," dedi Dymitr. "O öldüğünde lanet, bedeninden sıyrılıp kıza geçti. Ve kız, annesinin yaşadığı şeyin aynısıyla büyüdü."

Ala'nın boğazı düğümlendi. Nereye varmak üzere olduğunu biliyordu – çok iyi biliyordu ama yine de yanıt verecek gücü kendinde bulamıyordu.

"Kız on sekizine falan geldiğinde, babası tekrar Kutsal Tarikat'la iletişime geçti. Babası insandı ve artık zmora olan kızını kontrol edemediğini söyledi. Yardımlarını istedi. Ve geldiler, yine bir çift olarak, annesine yaptıkları gibi kızını da infaz ettiler." Dymitr başını kaldırıp ona baktı. "Lanet, kan bağıyla bu kez yurt dışında, Chicago'da yaşayan kuzenine geçti."

Ala.

Başını çevirdi, gözleri yaşlanmıştı.

"O şövalye," dedi Dymitr, "her iki infazda da oradaydı. Onlara, insanlığın değer olduğu öğretiliyor. Senin gibi bir varlığın bir insana benzeyen her yanı, onlara göre yalnızca bir kandırmaca, bir yalandan ibaret. Sizin gibi birini öldürmek onlar için hiçbir şey ifade etmiyor. Kuduz bir köpeği uyutmaktan kolay." Bu sözleri öfkeyle, tükürür gibi söyledi. Keşke Niko gibi olsaydı, onun öfkesini hissedebilseydi. Ala, bir insanın onun adına

bu duyguyu hissettiğini fark etmenin ne kadar sarsıcı olduğunu düşündü.

“Lena’yı nereden tanıyordun?” dedi Ala sessizce. Lena, kuzeniydi. Ala’dan küçük ama lanete daha yakındı. Lanet, soy çizgisi boyunca pinpon topu gibi zıplıyordu.

“Okulda benden birkaç sınıf alttaydı,” dedi Dymitr, sesi katiydi. “Annesi öldükten sonra onu sık sık ziyaret ettim. Babası ona karşı çok zalimdi. İkisinden de korkuyordu, bu da doğal olarak onlara bolca besin sağlıyordu ama neredeyse hiç evden çıkmalarına izin vermiyordu. Şövalye onu öldürdükten sonra, onun yasını tuttum.”

Sırtını sandalyeye yasladı. Ala, boks salonundaki bansheelerin ona ağzı açık bakışını, bu yere ilk geldiklerinde resepsiyonistin ona hayretle bakmasını hatırladı. Onların dikkatini çeken şeyin, Dymitr’in yas duygusu olduğunu düşündü. Dymitr, kederle doluydu ve korkudan tamamen yoksundu.

“Eğer sadece bu şövalyenin ölmesini isteseydim, Niko gibi birini bulurdum belki,” dedi Dymitr. “Ama ben Baba Jaga’dan özel bir şey isteyeceğim. Daha çok... bozguna uğratmak gibi bir şey. Sadece onun yapabileceği bir şey.”

Altdudağı hafifçe titredi. Yasını bastırmaya çalışıyordu ama şimdi Ala, onun bu duyguyu –gözlerindeki camsı parıltıya, parmak uçlarının titremesine, sesinin sakın tonuna bakarak– nasıl sızdırıldığını görebiliyordu.

“Bunu sana daha önce anlatmadığım için üzgünüm,” dedi. “Seni nasıl tanıdığımı. Hâlâ anlatmadığım her şey için üzgünüm.”

“Umurumda değil,” dedi Ala ve dirseğinin hemen altından koluna dokunup hafifçe sıktı. Dymitr ona baktı ve şu an öyle bir savunmasızlık içindeydi ki, Ala onun gri-kahverengi gözlerinin kocaman açıldığını ve alnına düşen saçlarını gördü.

“Bana yardım ettiğin için teşekkür ederim,” dedi Ala.

“Bana asla teşekkür etme,” diye karşılık verdi Dymitr ve sanki bu teşekkür ona katlanamayacağı kadar acı getirmiş gibi

başka bir şey söylemeden ayağa kalkıp çıktı. Ala, şaşkınlıkla az önce oturduğu sandalyeye bakakaldı.

Dymitr ona kendisi hakkında beklediğinden çok daha fazlasını anlatmıştı ama Ala hâlâ daha onun en önemli şeyleri sakladığını hissediyordu.

On dakika sonra, Ala bakım merkezinin lobisine son gelen kişi oldu. Kapının yanında duran Niko, kayıp eşyalardan aldığı bir tişört giymişti –üzerinde üç kurt ve bir ay vardı– ve Dymitr’e bakmıyordu. Dymitr ise, resepsiyonun yanındaki solmakta olan kauçuk çalısına daha yakın duruyordu. Ceketini omzuna atmıştı ve o da Niko’ya bakmıyordu. Sha, saçlarını siyah kurdeleyle arkaya toplamıştı ve ikisine birden sanki havai fişek gösterisi izliyormuş gibi hayranlıkla bakıyordu.

“İkinizden tuhaf enerjiler geliyor,” dedi Ala ve annesi gibi olduğunu fark etti – başkalarının numara yapmasına katlanamıyordu.

“Anlatılanların aksine, bunu dile getirmek durumu daha az garip yapmaz,” dedi sertçe Niko ve arabanın anahtarlarını parmağında çevirerek binadan çıkışa yöneldi.

Gün ikindiye geçmişti, hava serindi ama batmakta olan güneşin derin altın rengi yazın yaklaştığını müjdeliyordu. Ala, yazın uzun günlerini eskiden çok severdi. Kaldırımından yükselen sıcaklığı, tüm çimenlerin kontrolsüzce uzamasını, Wrigleyville’deki barlardan taşan kötü müziklerin birbirine karışmasını. Lanet, tüm bunları ondan almıştı. Gündüzden nefret ettirmiş, kışı ise sığınağı hâline getirmişti.

“Size bol şans,” dedi Sha, önce Dymitr’e sonra Ala’ya başıyla selam vererek. Niko onun yanağını öptü, yüzünü bir an orada tutup kulağına bir şeyler fısıldadı. Sha onun başını okşadı ve arkasını döndüğünde, bir parıltı –ışığın değil, bir tüyün parıltısı– görüldü. Ala, Sha’nın ayakkabılarına göz gezdirdi. Şedimlerin

toynağı olduğuna dair söylentilerin doğru olup olmadığını merak etti. Ama sonra zmoralarla ilgili söylentilerin yarısının da doğru olmadığını düşündü.

“Yardımanın için teşekkür ederim,” dedi Ala, kendini zorlayarak. Teşekkür etmek tıpkı özür dilemek ya da selamlaşmak ve tanışmak gibi, onu daima zorlamıştı.

“Teşekkürünü Nicky’ye et. Onun için yaptım,” dedi Sha, bakımevine geri dönerken omzunun üstünden. Her zamanki gibi sakindi. Ve geriye yine üç kişi kalmışlardı.

Otoparkın en ucunda Niko’nun hırpalanmış cipini buldular. Dymitr arka koltuğa geçti, yayı ve sadak takımı orada onu bekliyordu. Ala ön koltuğu biraz aceleyle geriye yatırınca koltuk Dymitr’in dizlerine çarptı.

“Ah!” dedi Dymitr.

“Abartma,” diye karşılık verdi Ala.

Dymitr aniden elini uzatıp Ala’nın kulağının ucunu şakacı bir şekilde çimdikledi. Ala eliyle kulağını kapatıp ona ters ters baktı. Ama hareket öylesine çocuksuydu ki, gülmek elde değildi.

“Sakin olun, çocuklar,” dedi Niko ve motoru çalıştırdı.

Ala, göle doğru giderlerken camını araladı. Niko orta konsola uzanıp bir CD çıkardı. CD çalara yerleştirirken Ala kapağını gördü: *Jimi Hendrix, Electric Ladyland*^{*}. Niko doğrudan on beşinci parçaya, “All Along the Watchtower” a atladı ve sesi açtı. Gölden gelen rüzgâr şiddetlenmeye başlamıştı.

Ala, Dymitr’in dudaklarının kıpırdadığını fark edince şaşırdı, şarkıya eşlik ediyordu. Ala elini camdan dışarı sarkıttı, parmakları rüzgârdan açılmıştı.

Niko da şarkıyı söylüyordu. Sesi sert ve tınısızdı. Ala iç geçirip katıldı.

Artık *Lake Shore Drive* üzerindeydiler. Dalgalar, kayalık kıyıya ve marinadaki teknelere çarpıyordu. Sağlarında bisiklet

^{*} Electric Ladyland, Jimi Hendrix Experience’ın Ekim 1968’de yayınlanan üçüncü ve son stüdyo albümüdür. –çn

yolları ve parklar genişleyip daralıyor, sol tarafta ise ilerledikçe binalar birkaç katlı yapılara dönüşüyordu. Şehrin merkezini oluşturan mimari harikalar, dikiz aynasında uzak devler gibi kalmıştı. Niko, Lawrence Avenue çıkışından ayrıldı ve müziğin sesini kıstı.

“Annem bir keresinde beni Baba Jaga’yla tanıştırmaya götürmüştü,” dedi, ağaçların oluşturduğu bir gölgenin altından geçerken; yapraklar henüz yeni yeni açıyordu. “Merkez Sineması onun evi değil ama orada bir... varlığı var sanki. Tek umudumuz, bizimle tanışacak kadar merak etmesi.”

“Eğreltiotu çiçeği buna yardımcı olur,” dedi Ala.

“Bir de onun meselesinin doğası,” dedi Niko, başparmağıyla Dymitr’i işaret ederek. Ala, Niko’nun dikiz aynasında Dymitr’in gözlerine bakmadığını fark etti.

Niko, Broadway’e döndükten sonra geniş –ve kuraldışı– bir U dönüşüyle ara sokağa girdi. Cipi, paslı tamponu olan çökmüş bir kamyonetle, kaldırıma çıkmış lastiği olan bej bir Prius’un arasına sıkıştırdı. Ardından onları bagaja götürdü. Bagajda, bir alet çantasını andıran uzun, ağır, ahşap bir kutu vardı. Üstünde bir anahtar deliği bulunuyordu – anahtarlığındaki eski tip metal anahtarı takıp kutuyu açtı.

Ala, Niko’nun omzunun üzerinden kutunun içine bakmak için ayak parmaklarının üstüne yükselerek alçak bir ısıklık çaldı. Kutunun dıştan görünüşüne bakılırsa içine bu kadar silah sığması mümkün değildi ama içinde çeşitli silahlar vardı. Çoğunlukla kılıçtı ama birkaç ok ve küçük bıçaklar da göze çarpıyordu. Niko favorisi olan hafif eğimli ve ucu sivri bir palayı çıkardı. Sonra kını aramak için kutuda biraz daha oyalandı.

“Peki ya araban çalınırsa ne yapacaksın?” dedi Ala.

“Büyülü kutu. Dıştan küçük, içi geniş,” dedi Niko. “Ayrıca, bir süre sonra nasıl olsa tekrar bana dönüyor. Londra’da bir otelelin yatağının altına bırakmıştım, sonra kapı görevlisi beni kaldırımda bir kafede otururken kutuyu transa girmiş gibi bana

getirdi. Nasıl geldiğini ya da neden orada olduğunu hatırlamıyordu bile.”

“Zekice,” dedi Ala, sanki böyle şeyler sıradanmış gibi. Oysa çoğu striga –hatta çoğu zmora da– bu tür büyüler yapamazdı. Ya birinden yardım almıştı ya da taşıdığı görevle birlikte gelen ke-sintisiz büyü kaynağı bu büyüyü onun erişimine açıyordu; Ala hangisi olduğunu kestiremiyordu.

Dymitr, parmaklarını ahşabın üzerinde gezdirirken gözlerinde hayranlıkla karışık bir merak vardı. *Büyülere o kadar da aşına değil*, diye düşündü Ala. Ve neden olsun ki? Cadılar, bir strigon için bile yeterince tehlikeliydi; bir insanınsa hiç şansı yoktu.

“Birini ödünç alabilir miyim?” diye sordu Ala.

“Beğendiğini al. Onlara pek düşkün değilim,” dedi Niko. Sonra Dymitr’e baktı. “Ok?”

Dymitr başını salladı. “Lütfen.”

Herkes silahlanıp hazır olduğunda, Niko kutuyu tekrar kilitledi ve onları Broadway’e, Merkez Sineması’nın girişine götürdü.

Sinema onlarca yıldır kapalı olan 1920’lerin eski bir “film sarayı”ydı. Soğuk bir gün, patlayan bir boru ve belirgin bir bütçe yetersizliği yüzünden 1980’lerde harabeye dönmüştü. En azından kamuya anlatılan hikâye buydu. Chicago’nun insan olmayan sakinleri –Ala gibi genç olanlar bile– gerçeği biliyordu. Merkez Sineması, Baba Jaga’ya aitti ve başka bir cadıyla yaşanan bir anlaşmazlık sonucu Baba Jaga’nın yıkıcı gücünün dizginlenemeyen bir tezahürü, bu kapanmaya yol açmıştı. O büyüün yankıları, görmek isteyen herkes için hâlâ ortadaydı. Mekân âdeta bir nabız gibi güçle atıyordu. Önünden geçen insanlar bile içgüdüsel olarak orada bir tuhaflık olduğunu sezip ne olduğunu bilmeseler de gözlerini kaçırıyorlardı.

Cephe görkemliydi, beş kat yüksekliğinde karmaşık desenli taş işçiliğiyle bezeli olup; geniş markizin üzerinde yükselen dört sütun ve üstünde büyük harflerle *MERKEZ* kelimesi göze çarpıyordu. Üçlü çift kanatlı kapılara yaklaşıırken, yanlarından geçen

kimse onları fark etmedi. Niko, kapıların hemen sağına geçti ve beş parmağı da değecek şekilde avucunu taşa bastırdı.

Avucunun altında taşın içine gömülü mermer bir tabela belir-
di. Diğerlerinin okuyabilmesi için elini çekti.

Eğer görüyorsan, biliyorsundur.

Eğer biliyorsan, grmene gerek yoktur.

Niko, gözlerini yazıya dikmiş Dymitr'e döndü. Dymitr bir an
bu sözleri çözmeye çalıştı.

"Bilmen gereken tek şey şu," dedi Niko, mermeri tıklatarak,
"burada bir kapı var. Geçmek için ne yapman gerektiğini tahmin
edebiliyor musun?"

"Bilmece sevmem," dedi Dymitr.

"O zaman cadılardan da nefret edeceksin," dedi Niko.

Ala'nın pazar bulmacalarıyla eğittiği zihninin bir parçası ha-
rekete geçti. *Eğer biliyorsan, grmene gerek yoktur.*

"Gözlerimizi kapatarak geçiyoruz," dedi Ala.

Niko gülümsedi. "Dene ve gr."

Sesindeki meydan okuma çok netti ve Ala da geri kalmak is-
temediği için mermer tabelanın önüne geçti, gözlerini kapattı.
Bir adım attı ve taşın pütürlü yüzeyi, bedeni etrafında kum gibi
dağıldı. Duvarın içinden geçmek kolay değildi – bir anlığına, iki
yerin arasında sıkışmışken nefesi kesildi, derisinin her bir nok-
tasında bir baskı hissetti, sıkıştırılıyormuş gibiydi, ama sonra bir
anda sinemanın lobisinde soluk soluğa kalmıştı.

Ala'nın ilk fark ettiği şey, kötü ve nemli koku oldu. Islak
halı, kf ve dökülmüş sıvaların çürük kokusu. Ama burnu bu
kadar hassas olmasa bile, binadaki çürüme belirtileri gözle g-
rlr cinstendi. Tavanda atlamış ve soyulmuş alçıpan, her y-
zeyi kaplayan kalın bir toz tabakası vardı. Yumuşak malzeme-
ler zamanın ağırlığına yenik düşüp ezilmişti, sert olanlar ise hiç
dokunulmamış gibiydi. Mermer zemin hâlâ sağlamdı ama kir
içindeydi. Duvarlar da yleydi. Koridorun iki yanındaki sütun-
lar açılmış kanatlarıyla kuşlar ve profilden çizilmiş güzel kadın

figürleriyle bezeliydi. Kalkanlar ve kıvrılan yaprak motifleriyle süslenmişti. Lobinin öbür ucunda, üç kemerin altında birleşen iki büyük merdiven vardı. Tepelerinde asılı duran tek bir zincir, eskiden orada bir avize olduğunu gösteriyordu – ama artık yoktu, zincir boşta sallanıyordu.

Aslında içerinin karanlık olması gerekirdi. Ala'nın görebildiği kadarıyla ortalıkta ne bir ışık vardı ne de acil durum lambası – sinemanın restore edildiğine dair çıkan söylentilerin uydurma olduğunu, Baba Jaga'nın bizzat yaydığı bir yalan olduğunu düşünüyordu. Böylece belediye binayı yıkmazdı. Ama yine de duvarlar, her yerden ve hiçbir yerden gelen loş bir ışık yayıyordu. Bu ışık lamba ışığına benzemiyordu. Mekânı sıcak ya da davetkâr kılmıyordu. Daha çok uzaktaki bir yangının huzursuz edici kızılığına benziyordu.

Büyük merdivenlerin altından geçip sinemanın ana salonuna girdiler. Uzaktaki sahne geniş ama sığdı. Arka duvarda, bir zamanlar perde olan elmas desenli bir kumaş asılıydı. Ala perdenin artık sağlam olmadığından emindi. Koltuk sıraları, üzerlerini kaplayan toz ve kemirgenlerin açtığı delikler yüzünden neredeyse tanınmaz hâldeydi. Bir zamanlar derin, zengin bir kırmızıya sahip olduklarını ancak tahmin edebiliyordu. Duvarlarda ve tavanda lobi kadar ayrıntılı cephe süslemeleri vardı ama sol tarafta büyük beyaz bir leke –tuz lekesi gibi– odanın bir yanını boydan boya kaplıyordu. Patlayan borunun eseri miydi, yoksa eski bir büyüünün izi mi, ayırt etmek güçtü. Ala burasının bir zamanlar Karga'dan çok daha büyük, çok daha güzel bir yer olduğunu tahmin edebiliyordu. Bu çöküş bir yıkım gibi hissettiriyordu.

Sinemanın içine doğru ilerledikçe büyüünün nabzı daha da güçleniyordu. Ala, bunu başının iki yanına baskı yapan bir migren gibi hissediyordu.

“Doğru mu bu yerle ilgili anlatılanlar? Baba Jaga burayı gerçekten kendi mi yıkmış?” diye sordu Ala, Niko'ya dönerek. “Birbirinden çılgın birkaç farklı hikâye duydum.”

Sesi yankılanmıyordu, yankılanması gerekirdi. Sanki yankısız bir odadaymış gibi, sesi dümdüz ve alçak çıkıyordu.

“Bence doğru,” dedi Niko. Dymitr’in sorgulayan bakışını görünce devam etti: “Bir cadı, Baba Jaga’ya bir teklifle gelmiş. Eğer Baba Jaga’nın bir eşyasını o fark etmeden çalabilirse, evini alacakmış. Ama Baba Jaga neyin çalındığını anlarsa, o zaman cadının büyüüne sahip olacakmış.”

“Evi mi?” dedi Dymitr. “Biri neden onun evini ister ki?”

Niko, onları sinemanın sol yanındaki koridordan, balkonun gölgesinden çıkarak ilerletti.

“Bir cadının evi doğrudan güç kaynağı sayılmaz... ama onun gücünün *muhafaza kutusu* gibi bir şeydir,” dedi Niko. “Onu alırsan, büyük bir gücü de almış olursun. Baba Jaga yaşayan en güçlü cadılardan biri olduğuna göre, evi de buna uygun şekilde güçlüdür. Biri onunla bu tür bir pazarlık yapacak kadar ileri giderse... bu neredeyse bir darbe girişimi gibidir.”

Ala, koltuklardan birinin arkasına parmağının ucunu sürdü. Parmağı gri ve tozlu bir tabakayla kaplandı.

“Baba Jaga, cadının bu sinemaya girmesine izin vermiş,” dedi Niko. “Burası... ikincil bir *muhafaza kutusu* gibi... yani gücün başka bir barınağı sayılır. İçeriden bir şey alma izin vermiş. Ne olursa. Cadı saatlerce içeride kalmış, sonra da kendinden emin, zafer kazanmış gibi dışarı çıkmış. Baba Jaga onu büyüyle aramış ama cadının üzerinde içeri girerken taşıdıklarından fazlası yokmuş. Ne bir eksik ne bir fazla. Sonra sinemanın içini de büyüyle taramış ama her şey yerli yerindeymiş. Görünüşe göre cadı hiçbir şey almamış.”

Niko bir parmağını kaldırdı, sonra arkasındaki yüksek arka duvarı işaret etti. “Ama küçük bir hata yapmış. Bir film makarasını biraz eğri bırakmış. O zaman Baba Jaga, cadının bir *matine* gösterisi aldığını anlamış.”

Ala gülümsedi. Hikâyenin bu versiyonunu sevmiştir. “Güzelmış.”

“O kadar da güzel değil,” dedi Niko. “Baba Jaga, neyi keşfettiğini cadıya söylemiş. Cadı da Baba Jaga onun büyüsunü almadan önce kaçmaya kalkmış. Ama Baba Jaga’ya verilen söz tutulmak zorundadır.”

“Peki sonra ne olmuş?” diye sordu Dymitr.

“Parçalara ayrılmış,” dedi Niko, son derece sakın bir şekilde. Şimdi koltuk sıralarından birinde yürüyor, desenli cepheye sahip duvara doğru ilerliyordu. Sahnenin hemen kenarındaki çıkış kemerinde, duvara yerleştirilmiş taş bir kafatası vardı. Niko, göz çukurunun hatlarını sert tırnağıyla takip etti.

“Şimdi duvarın içinde gömülü,” dedi. “Ama Baba Jaga, neredeyse kandırılmış olmanın –hem de sözünü tutmayan biri tarafından– öfkesiyle kendini tutamamış. Bu yerde bir fırtına yaratmış. Her yeri sular basmış, rüzgârla darmadağın olmuş. Bir kısmını onarmış ama geri kalanını olduğu gibi bırakmış. Sanırım bir uyarı olması için.” Omzunu silkti. “Karşımızdakini unutmasak iyi olur. Geri dönmek için son şans.”

“Geri dönen yok,” dedi Ala.

Niko’yla Dymitr’in göz göze gelmesiyle Ala, aralarında bir gariplik olduğunu yine hissetti. Tatlı şeftali ve bal, kavrulmuş ceviz ve ılık adaçayı... tüm bu kokular birbirine karışmıştı. Hangisi hangi adama aitti, çıkaramıyordu.

“Lütfen,” dedi Dymitr, Niko’ya.

Bunun üzerine Niko kılıcını çekti ve başparmağının etli kısmına kan sızacak kadar bastırdı. Sonra bu kan damlasını, taş kafatasının altına sürdü.

“Nazywam siğ Nikodem Kostka,” dedi. “Szukam Baby Jagi.”

Açığa Çıkan Sır

Dymitr'in büyükannesi, ilk görevine onunla birlikte gitmişti. Yola çıkmadan önce, hazırlık yapmak için taş odaya inmişlerdi.

Dymitr'in altesinin evinin ön cephesi, annesinin zevkine göre orta yüzyıl modernizmi tarzında yenilenmişti. Birincil renkler, orta tonlu ahşaplar ve yuvarlatılmış köşeler hâkimdi. Üst üste dizilebilen sehpa, eğik duran sandalyeler, ince bacaklı koltuklar... Evin kendisi eskiydi ama içeriğine bakınca bunu anlamak zordu.

Ama evin arka kısmı bambaşkaydı. Burada ailenin geçmişini yaşardı. Loş bir kütüphane, eski ciltlerle doluydu ve yalnızca ortadaki sert sıralarda oturulabiliyordu. Mütevazı bir şapel, yerden tavana uzanan tahta bir haça sahipti. Ve silahların saklandığı, yuvarlak ve toprağın altına gömülü taş bir oda vardı.

Büyükannesi genellikle yumuşak kumaşlı pantolonlar, incecik uzun etekler, minik desenli sade bluzlar giyerdi. Ama bugün bir şövalye gibi giyinmişti. Göğüs kafesine cırt cırtla oturan bir yelek, deri ceket, ördek kumaşından pantolonlar ve baldır ortasına kadar uzanan bağcıklı botlar. Saçlarını örmüştü.

"Babanın neden seninle gelmediğini biliyor musun?" diye sordu. Odadaki dolaplardan birine yürüyüp kırmızı boya ve tır fırça çıkardı. Dymitr bunun kalibnin üstüne çizilecek bir koruma sembolü için olduğunu biliyordu. İlk birkaç görevde...

kişi bunu yapardı. Sonrasında, birkaç infazdan sonra artık gerek duymazlardı ama ilk zamanlarda... evet.

"Hayır, Babcia."

Gömleğinin birkaç düğmesini açtı. Büyükannesi karşısına geçip boya kabını açınca, göğsündeki kumaşı kenara çekip kalbinin üstündeki deriyi açığa çıkardı.

"Babanın yerine ben gelip yapabilir miyim, diye sordum," dedi kadın. "Bu benim son görevim olacak. Tanık olmanı istedim."

Bunu bir onurmuş gibi söyledi – ve öyleydi. Dymitr bunun bilincindeydi. İkisi ondan büyük, biri küçük olan üç kardeşi vardı. Ama bu bilgiye doğrudan erişmesine izin verilen, bizzat öğretilen kişi oydu. Büyükannesi, bilgeliğini hak ettiğine inandığı torunu olarak onu seçmişti.

Soğuk fırçayı göğsüne değdirdi ve kararlı bir hareketle dairesel bir çizgi çekti. Fırçayı bir kaligrafın kalemi tuttuğu gibi nazikçe kavramıştı. Neredeyse kırılğan görünüyordu. Neredeyse.

"Şüphelerin var," dedi çizim yaparken. "Anlat bana."

Dymitr tereddüt etti. Kadın başını aniden kaldırdı.

"Numara yapma," dedi sertçe. "Şüphelerini saklarsan onlardan kurtulamayız. Onları gün yüzüne çıkarmalısın."

Fırçayı tekrar boya kabına batırdı ve altı yapraklı bir rozet çizmeye başladı. Sembol, Dymitr'in bildiği kadarıyla pagan kökenliydi ama Kutsal Tarikat, bir şeyden faydalanabiliyorsa kökenine aldirmeden kullanırdı.

"Sadece..." Bir anlığına duraksadı, doğru kelimeleri arıyordu. "Çok insan gibiydi. Market alışverişi yapıyordu öylece."

Büyükannesi birkaç kez başını salladı. Boya kabının kapağını kapattı, fırçayı kulağının arkasına ilıstirdi. Sonra elini kaldırıp Dymitr'e sert bir tokat attı.

"Gözlerine, görevine duyduğun güven kadar güvenme," dedi, sesi sertti. "Aldatmak onların doğasında var. Seni, insana yakın olduklarına, bizim erdemlerimize sahip olabileceklerine

inandırırlar. Ama gerçek bundan çok daha derin ve çok daha karanlık. Gerçek şu ki, onlar açlığın ve acımasızlığın vücut bulmuş hâlleri. Gerçek şu ki, kalbini okuyabilirler ve eğer izin verirsen, seni oradan vururlar!”

Dymitr’in yanağı yanıyordu. Gözlerinden yaşlar süzülmeden önce kırıştırarak durdurdu. Göğsündeki boya hâlâ soğuktu, kurumamıştı.

“Canım oğlum.” Büyükannesinin sesi yumuşadı. “Sana zarar vermek istemem, tek istediğim unutmaman. Sana öğrettiklerimi unutma.”

Az önce tokat attığı yanağına dokundu. Gözleri bu kez yumuşaktı.

“Sen, hepimizin arasında en iyisi olacaksın. Bizden hiç kimse-
nin başaramadığını sen başaracaksın,” dedi. “Bunu biliyorum.”

Niko konuştuktan bir süre sonra, hiçbir şey olmadı. Sonra Dymitr bir ses duydu – çatırdama ve yere düşen tozların tıslaması. Duvardaki kafatasını saran taş parçalanarak döküldü ve geride eski kemiklerin kahverengisi kaldı. Dymitr, bir anlığına kafatasının üzerinde genç bir kadının yüzünü gördüğünü sandı – kabarık sarı saçlı, dudakları büzülmüş bir cadı, sanki hâlâ hayattaymış da duvarın içine sıkışmış gibiydi. Ama sonra o görüntü yok oldu, kafatası yerini tekrar aldı.

Göz çukurları genişledi; sanki sinemanın duvarında iki tünel açılıyordu ya da belki Dymitr küçülüyordu – panik boğazına düğümlendi, gerçeklik algısı bükülmeye başladı. Ardından, dünyanın en büyük ağacının köklerinden biriymiş gibi kocaman kahverengi bir kök, göz çukurlarından birinin kenarından dışarı taştı. Bu kök ona, kafatasında papatya yetişen leszyi hatırlattı, ama bu çok daha hızlıydı. Zehirli bir yılan gibi kıvrılarak koltuk sıralarının arasından ilerledi. Sonra bölündü, tekrar bölündü, her sıraya uzanan çok parmaklı bir el gibi ince dallara ayrıldı.

Dymitr'in ayaklarına kadar ulaştı. Geri çekilmek istedi ama köklerden biri bileğini yakalayıp bir kelepçe gibi etrafına sarıldı.

Niko'ya baktı. Niko sırtından çıkardığı kılıcıyla kendi ayak bileklerine dolanan kökleri kesmeye çalışıyordu. Ala ise sek sek oynayan bir çocuk gibi bir ayağından diğerine zıplıyordu. Dymitr yayı çıkarmaya bile yeltenmedi, sadece köklerin sinemaya yayılışını izledi. Koridorlardan taşarak birbirlerine dolanıyor, eski ve tozlu koltukların üzerinden geçerek sol tarafın tamamını kabuk kaplı bir labirente dönüştürüyorlardı.

Sonunda kökler durdu ama Niko kendi ayaklarını saranları kestiğinde, kökler ânında sanki hiç kesilmemiş gibi yeniden büyüyordu.

"Lanet olsun," dedi Ala. Dymitr neredeyse gülüyordu. Kontrolünün sınırında yürüyordu artık.

"Hâlâ hayattayız," dedi Niko, kökleri eğilerek yoklarken. "Demek ki bundan kurtulmanın bir yolu var."

"Belki de sormalıyız." Ala'nın korkusunu ele veren tek şey sesindeki titremeydi. "Dymitr?"

Böyle bir anda ondan yardım istemesinin tek sebebi, Lehçe konuşmasını beklemesiydi. Dymitr başını kaldırdı, boğucu havaya doğru seslendi:

"Czego chcesz od nas?"

Hiçbir şeye, hiç kimseye konuşmak ve karşılık beklemek aptalca geliyordu. Ama duvardaki kafatasının çene kemiğı aralandı, dişler birbirinden ayrıldı ve tiz, insanlıktan uzak bir ses konuştu.

"İstediğim şey," dedi kafatası, "sizin vermeye gönülsüz olduğunuz şeydir."

Kökler, Dymitr'in bacaklarının etrafında daha da sıkılaştı, artık canını acıtıyordu.

"Yine mi bilmece?" diye sordu, dişlerini sıkarak.

"Bilmece bile sayılmaz," dedi Niko, koltuğun üstüne tırmanmış ve bileğine doğru uzanan bir kökü eliyle savururken.

“Hepimiz bir şey sunmak zorundayız ama vermek istemediğimiz bir şey olmalı.”

Dymitr, biraz boşluk yaratmak için eğilip baldırıyla kökün arasına parmaklarını sokmaya çalıştı. Sert kabuk, parmak eklemlerine bastırıyor, canını acıtıyordu. “Eğer bir tırnağımı daha sökmem gerekirse—”

“Baba Jaga o kadar kaba değildir,” dedi Niko. “O çok daha güçlü bir şey ister – bir sır ya da bir itiraf gibi.”

Parmakları uyuşmasın diye Dymitr elini geri çekti ve olduğu yerde kaldı. Gözlerini yere dikmişti. Elbette sırları vardı. Sorun o değildi. Asıl mesele, hangisinin en az zarar verip yine de Baba Jaga’nın beklentisini karşılayacak kadar güçlü olduğunu bulabilmektir.

Kökler, bu sessizlikten hoşnut kalmamıştı. Daha da sıkıldılar ve şimdi dizlerini tamamen sarmışlardı.

“Lanet olsun—” diye homurdandı Ala. Yine eline doğru uzanan köklerden birini yakalayıp bastırarak kopardı. “Pekâlâ. İlk ben söyleyeceğim. Benim itirafım şu: Annemi ben öldürdüm.”

Kökler uyluklarına kadar tırmanmış, bacaklarını birbirine sarmış olmasın rağmen Dymitr gözlerini Ala’dan alamadı. Niko’nun birini öldürebileceğini anlamıştı, onu ilk gördüğünde bunu yapabilecek biri olduğunu fark etmişti. Ama Ala... ona baktığında içinde böyle bir şey taşıdığına inanmak zordu.

Niko’nun yüzünde bir şaşkınlık belirtisi yoktu. O da kendi itirafını sundu:

“Ben bir strigon olarak doğmadım,” dedi. “Beni bir başkası strigona dönüştürdü.”

Dymitr bir an için, bacaklarını saran köklerin varlığını unuttu.

“Bu imkânsız,” dedi.

Daha önce hiç kimsenin *sonradan strigon olduğunu* duymamıştı. Ölümden sonra ruhun korunduğu büyülerden, ölümlülere sihir aktarımıyla doğaüstü güçler kazandırılmasından haberi

vardı. Isırıkla canavara dönüşen insanlar, lanetle şekli bozulan kadınlar... Bunları duymuştu. Ama vampirliğe dair tüm söylen-tilerin yanlış olduğunu, doğuştan strigi olduklarını biliyordu.

“Ve sen şimdi kalkıp,” dedi Niko, dudaklarının kenarında hafif bir gülümsemeyle, “sıradan bir ölümlü olarak büyüünün sınırlarını bildiğini mi sanıyorsun?”

“Dymitr!” diye bağırdı Ala. “Hadi!”

Sessizliği, mezar girişine yuvarlanmış bir taş gibiydi. Kendisini de içine hapsetmişti, kaldırıp kenara atamayacak kadar zayıftı.

“Yap şunu artık!”

“Ben,” dedi Dymitr, sesi çatlayarak, “sıradan bir ölümlü değilim.”

Bunu söylerken yeterli olup olmayacağından emin değildi. Ama kulağa ne kadar belirsiz gelse de bu sözün ucunu biraz daha çekseler, içinde ne varsa çözülüp açığa çıkacağını biliyordu. Kökler, dizlerinin etrafından çekildi, baldırlarını ve ayak bileklerini sardıkları yerden gevşeyip çözüldüler. Ardından arkasındaki koltukların altına doğru çekilip yok oldular.

Bacakları zonkluyordu. Paçasını kaldırıp köklerin verdiği zarara baktığında, bileğinin çevresini sarmış, çapraz şekilde uzanan kırmızı ve taze bir yara izi gördü.

Az önce yaşananların amacı neydi diye sormak üzereydi ki tavandan, bir kar tanesi gibi süzülerek inen bir kâğıt parçası fark etti. Hafifçe Niko’ya doğru savruldu, dalgalanarak inerken onun uzattığı avucuna yerleşti. Kâğıt tam ortasından katlanmıştı. Niko açtı.

“Bir adres,” dedi.

“O hâlde gidelim,” dedi Ala, hızla salonun çıkış kapısına yönelerek. Dymitr arkasından yürüdü, hemen ardından da Niko geldi.

Yeniden kaldırıma adım attıklarında, hava çoktan kararmıştı. Sinemadaki o ağır, çürümüş koku uzak kaldığından mı, yoksa sonunda dışarı çıkabildiklerinden mi bilmiyordu ama Dymitr için gece havası hiç bu kadar güzel kokmamıştı. Islak kaldırım ve toprağın kokusu, kızartma yağı ve sigara dumanı... Normalde rahatsız edici olabilecek bu kokular, şimdi ona insana dair bir şeyler anlatıyordu. Sıradanlığı. Hayatı.

Üçü de sessizce cipe doğru yürüdü. Niko, sürücü kapısına ulaşp anahtarı kilide takarken durdu ve içini çekti.

“Bunların hiçbirinden söz etmemeye karar verebiliriz,” dedi.

Ala, yol kenarında, yolcu kapısının yanında durmuş, botunun ucuyla kaldırım taşını dürtüyordu.

“Ben utanmıyorum,” dedi. Başını kaldırıp, sinemanın arka cephesine baktı. Bina, arkadan bakıldığında bile desenli taşlarla süslenmişti – elmas şekilleri, iç içe daireler, kıvrımlar. Bazı kısımlarına rüzgârda parçalanmaması için plastik örtüler çekilmişti.

“Annem büyük bir acı içindeydi,” dedi Ala. “Bana son vermem için yalvardı. Ben de bitirdim. Lanetin bir sonraki kişiye geçeceğini bile bile yaptım bunu. Ama artık yeterince... acı çektiğini düşündüm. İşin ironik yanı...” Zoraki bir tebessümle gülümsedi. Dymitr bunun sahte olduğunu hemen anladı ama yine de Ala’nın içindeki yabancılığı bu kadar çıplak görmek ürkütücüydü. Yüzü fazla genişti, yanakları gülümsediğinde sanki ağzını zorla kapalı tutmaya çalışıyormuş gibi geriliyordu. “İronik olan şu ki,” dedi Ala, “o acı, annemin acısı, bana bunu yapacak sihri verdi. Önce uyuttum onu.”

Dymitr, cipin arkasında, tamponun üstüne asılı yedek lastiğe doğru yaslandı. Gözleri sokağın ortasındaki bir su birikintisine takıldı. Garipti. Günlerdir yağmur yağmamıştı.

“Bundan ötürü kendimi kötü hissetmiyorum,” dedi Ala. Ama Dymitr hissettiğini biliyordu. Aksi takdirde bu, bir itiraf sayılmazdı.

“İyi,” dedi Niko. Gözleri güneş ışığında parıldayan bal, b

cekleri sonsuza dek koruyan kehribar, köz hâlindeki ateş gibiydi. Dymitr, onun dudaklarının baskısını, konuşurken çıkan hafif tınıyı içinde hissedebiliyordu.

“Sen ona bir iyilik yaptın,” dedi Niko. “Ve bu cesaret ister.”

Ala, gözlerine ulaşmayan küçük bir gülümsemeyle karşılık verdi.

“Ya sen?” dedi ona. “Sen... ölümlü olarak mı doğdun?”

Dymitr, Ala’nın sesini hiç bu kadar yumuşak duymamıştı.

Niko gözlerini devirdi. “İçimde striga kanı vardı. Ama uyku-daydı. Güçlü bir cadı... sadece onu uyandırdı.”

“Kim?” dedi Ala. “Neden?”

Niko, Dymitr’e sanki ona yalvarıyormuş gibi baktı. Dymitr, yirmi dört saatten az bir süre önce başlayan tüm bu olayların ortasındaki yalanın elinden kurtulmak için kendi itirafını yapmak zorunda hissetti.

Ve işte o anda bir ok, üzerlerindeki sokak lambasına isabet etti. Camlar parçalanıp kaldırıma saçılırken Ala’nın hemen yanına indi.

Dymitr bir sonraki nefesini almadan önce bir elinde yayı diğerinde oku hazırlamıştı. Niko’nun önüne geçti, sırtı arabaya dönük, okun geldiği yeri arıyordu. Ama ay bulutların ardında gizlenmişti, sokak lambası sönmüştü ve bu sessiz ara sokaktaki tüm evler karanlıktı. Solundaki Broadway’in ışığı uzun, garip gölgeler düşürüyordu.

Yaklaştıklarını duyabiliyordu. Ağır, sürünür gibi gelen adım... Hayır – yalnızca bir tane değil, birçok. Yağmur birikintisinin başına eğilip suyu ağızlarına çeken, birbirine hurlayıp itişen solgun, tüysüz yaratıklar. Bedenleri soluk ay ışığında hafifçe parlıyordu.

Upiór’ sürüsü.

Kendi memleketinde neredeyse bütün yarı-ölümlü varlıklara bir dönem vampir denmişti. Upiór içinse bu tanım belki

* Slav mitolojisinde (özellikle Polonya ve Doğu Slav folklorunda) geçen vampir benzeri, huzursuz bir ölü ruhtur. –yhn

diğerlerinden daha isabetliydi – ama ne zmoraya benziyorlardı ne strigaya, ne de wraithlere. Şehirlerde hep birbirlerine yakın dururlardı. İçlerindeki aynı içgüdü, o bitmeyen içme ihtiyacı onları bir araya getirirdi. Paylaşacak kadar kaynak olduğu sürece yiyeceği bölüşmeye razıydılar. Büyükannesinin söylediğine göre upiórlar düşünmeden hareket eden, susuzluktan deliye dönmüş yaratıklardı. Öldürmesi kolaydı çünkü akılları kıt olurdu ama öldürmesi zordu çünkü durmazlardı. Hep gelmeye devam ederlerdi.

Ve ediyorlardı.

İnce, biçimsiz gövdeleri vardı. Kolları ve bacakları bedenlerine göre fazlaca uzundu. Gözleri de tenleri kadar süt beyazıydı. Dudaklarının arasından fırlayan uzun, sivri dişleri ağızlarına tam sığmazdı. Çıkardıkları tek ses, bir keresinde izlediği bir adamın parmağına tepki veren Madagaskar hamamböceği videosunu hatırlatan tiz bir tıslamaydı.

Yanında Niko kımıldadı. Yüzü yine o yırtıcı, sorgulayıcı baykuşun yüzüne dönüştü. İri gözleri aynı parlak kehribardı. Sırtından dev kanatlar büyü sayesinde giysilerini geçip çıktı ve tırnakları kavisli pençelere dönüştü.

İlk hareket eden Ala oldu. Öne doğru bir adım attı ve her zamanki oyununa başvurdu. Ayakkabısının ucundan düzinelerce kopyasını yaydı. İllüzyonlar upiór sürüsünü şaşırttı. Kokladıklarıyla gördükleri uyuşmayınca birbirlerine çarpmaya başladılar. Ala fırsatı yakalayıp birinin suratına yapıştı, başparmaklarını gözlerine gömdü. İnsandan daha narin bir dokuları vardı, parmakları bir şeftali kabuğunu deler gibi etlerine girdi. Koyu renk kan ellerinden taşıp bileklerine aktı. Yaratık çığlık atıp öfkeyle Ala yerine, yanındaki başka bir yaratığa saldırdı. İkisi birlikte kan içinde kaldırıma devrildiler. Tırnakları ve dişleriyle birbirlerini parçalamaya koyuldular.

Niko ve Dymitr aynı anda harekete geçti. Niko kanatlarını güçlü bir darbeye çırpıtı, havalanıp öne atılan bir upiórun

göğsüne yukarıdan bıçağını sapladı. Dymitr yayıyla en yakındaki yaratığı hedef aldı, ok boğazına saplanınca korkunç bir çığlık koptu. Dymitr geri çekilip cipe sırtını dayadı, hızla yeni bir ok yerleştirip tekrar attı. Bu kez bacağına isabet etti ve yaratık hiç yavaşlamadı, pençeleri öne uzanmış geliyordu.

Artık ok atacak mesafe kalmamıştı. Dymitr bir oku eline alıp doğrudan boynuna saplamaya kalktı. Ok tam omuzla boynun birleştiği yere girdi ama yaratığı durdurmaya yetmedi. Upiórun elleri Dymitr'in boğazını kavradı. Dymitr can havliyle kıvranıp çırpındı ama yaratık güçlüydü ve acıyı umursamazdı.

Birden bir fikir geldi aklına. Dymitr bütün ağırlığını gevşetip cansız gibi sarktı, yük bir anda yaratığın kollarına binince upiór şaşırdı ve kavrayışı gevşedi. Dymitr hızla kendini aşağı yuvarlayıp cipin altına attı. İri gövdesinden dolayı yaratık onu takip edemiyordu. Sürünerek diğer tarafa geçerken ellerine çakıl taşları ve cam parçaları yapıştı. Mesafe kazanmalıydı, yoksa yayını kullanamazdı.

Cipin altından çıktı, bu kez kaldırıma yuvarlandı. Nefes nefese kaputun üstüne tırmandı. Sokakta Niko, kılıcını tek harekette iki yaratığın gövdesine indirirken Ala'nın yedi kopyası birden kısa kılıçlarını savurdu. Yalnızca biri isabet etti ama diğerleri yeterince kargaşa yaratmıştı. Yaratıklar birbirine dolanmış, panikle boğuşuyordu.

Ve o an Dymitr onu gördü. Elza'yı. Kız kardeşini.

Sokağın sonunda duruyordu. Üzerinde siyah taktik kıyafetler vardı ve saçları ensesinde toplanmıştı. Avuç içleri koyu şarap lekesi gibi kızıl, gözleri kırmızı parlıyordu. Bir elinde uzun, bir elinde kısa kemik kılıç tutuyordu. Niko tam karşısındaydı, sırtı Elza'ya dönüktü.

Ona evine gitmesini söylemişti. Anlaşılan Elza onu dinlememişti.

"Niko!" diye bağırdı Dymitr, tam o anda bir upiórun buz gibi parmakları ayak bileğini kavradı.

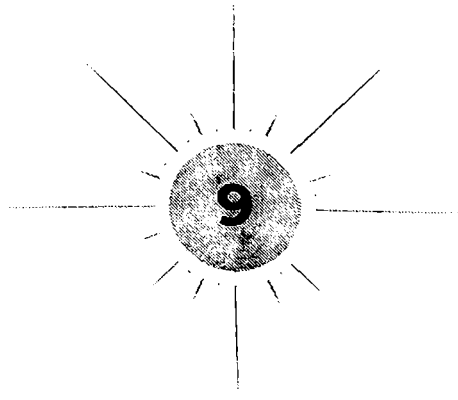
Yaratık onu tek hamlede çekti. Dymitr, omzuyla cipin ön camına çarptı. Tüm gücüyle tekme atmaya çalıştı ama yaratığın kavrayışı demir gibiydi. Upiór cipin kaputuna tırmanıp üstüne geldi. Dymitr yumruğunu çenesine geçirdi, yaratık irkildi ama geri çekilmedi. Serbest elini arkasına atıp sadağını aradı ama aç ters düşüyordu. Yaratık ağzını açtı, eğri büğrü iğne dişleri boğazına yaklaştı. Nefesi bakır ve çürümüş et gibi kokuyordu. Sokağın tek sağlam lambasından süzülen ışıktaki Niko'nun kılıcının Elza'ya karşı savruluşunu gördü. Tüm gücüyle vücudunu döndürüp yaratığın pençesinden kurtulmaya çalıştı ama kıpırdıyamıyordu. Acı içindeydi, nefesi tükenmişti, başka çaresi kalmamıştı—

Sonra upiór bir çığlık kopardı. Ala, ensesinden yakalayıp kafasını geriye çekmiş, kılıcıyla boğazını kesmişti. Kara kan kaldırıma sıçradı. Çürük kokusu Dymitr'in midesini kaldırdı.

Teşekkür etmeye fırsat yoktu. Elza artık bir tek kılıç tutuyordu, diğeri sokakta, unutulmuş hâlde yatıyordu ama yine de Niko'yu zorluyordu. Çabuk, keskin, ölümcül hareket ediyordu. Niko'nun yanından kan akıyordu. Dirseğini kaburgalarına bastırıyordu. Sendelerken Dymitr hızla harekete geçti.

Adrenalinle gözünü karartıp koştu. Elza'nın yere düşürdüğü kılıcı kaptı ve tam zamanında savurdu. Kız kardeşi Niko'nun boğazını kesmek üzereyken kılıçları birbirine kilitlendi. Bir an boyunca öyle kaldılar. Dymitr'in kılıcı yukarı itiyor, Elza'nunki aşağı bastırıyordu. Avuçlarında, gözlerinde, boğazında yakıcı bir ısı yükseldi.

Artık onun da elleri ve parmakları Kutsal Tarikat'ın kan kırmızısına boyanmıştı.

Kutsal Tarikatın Şövalyesi

Niko'nun ölümlü hayatı kısa sürmüştü ve baştan sona ölüm korkusuyla doluydu. Gerçi bu korku ona ait değildi – annesini. Kadın gözünü üzerinden hiç ayırmazdı. Diğer çocukların yaptığı hiçbir şeyi yapmasına izin verilmezdi. Bisiklete binmek, parkta oynamak, yaz kampına gitmek... Greta Kostka'nın dayanabileceği tek risk, hiç risk olmamasıydı.

Ama bir çocuk başına iş açmak istedikten sonra, evin içinde bile yolunu bulurdu.

Bir defasında annesi onun en sevdiği atıştırma malzemelerinden biri için salatalık doğruyordu. Ranch sosuna batırarak yemeyi çok severdi. O sırada bir telefon geldi, sebzeyi ve bıçağı tezgâhta bırakıp apar topar konuşmaya gitmişti. Küçük Nikodem Kostka mutfak sandalyelerinden birini sürükleyip tezgâha yanaştırdı, üzerine tırmandı.

Bıçağı aldı. İncecik gövdesi olmasına rağmen beklediğinden ağır gelmişti. Salatalığı annesinden gördüğü gibi avucuna aldı, bıçağı kaldırıp var gücüyle aşağı indirdi.

Salatalık bıçağın altından yuvarlanıp kaçtı ama parmakları kaçamadı. Elinden fışkıran kanla birlikte öyle bir çılgılık attı ki, Greta telefonu elinden düşürdü. Koşup Niko'yu belinden kavradı, göğsüne bastırdı. Yaralı parmaklarının üstüne, içinde kalan son büyüü mırıldanarak üfledi.

Greta yere çöktü, oğlunu öyle sıkı sarmıştı ki Niko huzursuzca kıpırdandı ama bırakmadı. Küçük başı kadının göğsüne yaslanmıştı. Annesinin kalbi kulaklarında atıyor, hızlı ve kesik kesik nefesleri yanağını gıdıklıyordu.

“Bunu bana yapamazsın, Niko,” dedi annesi, gözyaşları içinden. “Dikkatli olmalısın. O kadar narınsın ki... o kadar... Ölmenin bin bir yolu var, bin bir...”

Kadın kocasının ölümünü de izlemişti. Ürdün’de tanıştığı ölümlü bir adamdı, bir süre birlikte gezmişlerdi. Ne kadar sürdüğünü Greta söyleyemezdi. Zaman onun için bir anlam ifade etmezdi. Yumuşak kalpli bir adamdı, Niko’ya hep böyle anlatmış, tanıdığı en iyi ölümlü olduğunu söylemişti. Ona bir şekilde gerçekten bağlanmıştı. Bu, yalnızca bir çocuk doğurup ailesine dönmek isteyen bir striga için alışılmadık bir şeydi. Bir sabah kahveyle çörek almak için evden çıkmış, o gün sokakta cansız bedeni bulunmuştu. Kalp krizi. İşte o ani kayıp Greta’yı sarsmıştı, şimdi de Niko babasının ölümlü kırılganlığının yükünü taşıyordu.

Niko eline baktı. Hâlâ kan lekeleri vardı ama yara kapanmıştı. Parmak uçlarında ince beyaz bir çizgi kalmıştı; o ânın izi hep orada duracaktı.

“Merak etme,” dedi annesi, sesi titreyerek. “Seni düzelteceğim. Elbet düzelteceğim.”

Bir hafta sonra onu Baba Jaga’ya götürdü. Annesinin ölümsüzlüğü karşılığında neyi feda ettiğini hâlâ bilmiyordu.

Şövalyenin kılıcı boğazına doğru inerken Niko, bu anın daha anlamlı olması gerektiğini düşündü. Bunca yıl annesinin onu ölümlülüğün sınırlarını zorlayarak hayatta tutma çabalarına rağmen, hayatı yine de kısa kesiliyordu.

Ama her zemstanın kaderi buydu zaten. Kutsal Tarikat çocukluktan itibaren her türden yaratığı öldürmek için yetiştiriliyordu ve sonunda her zemsta onların eline düşüyordu. Lidia

Kostka ona yemin ettirirken elinden gelen en iyi şey, yanında olabildiğince fazla düşmanı götürmek demişti.

Sadece, bunun burada olacağını hiç düşünmemişti. Sessiz bir ara sokakta, uzakta Şişman Kedi Restoranı tabelasının kırmızı ışığı yanıp sönerken ve havada patates kızartması kokusu varken...

Ama tam o anda Dymitr belirdi. Kılıcı Niko'yla ölüm arasındaki tek engeldi. Dişlerini sıkarak şövalyeyi geriye itti önce birkaç santim, sonra daha fazlasını, adım adım Niko'yla onun arasına girdi. Kılıçları hâlâ birbirine kenetliydi. Bir an öylece durakladılar, sonra ikisi birden bir anda dövüşmeye başladılar.

Niko geriye sendeleyip baykuş formu silinirken, Dymitr'in ellerinde doğum lekesi gibi yayılmış o morumsu kırmızı rengi ve gözlerindeki kan kırmızısı parıltıyı gördü.

Dymitr'in yapılı bir bedeni vardı ve okla yayla usta sayılırdı ama Niko onun *böyle* olacağını hiç düşünmemişti – kılıç sanki uzvuymuş gibi elinde parlıyordu. Hamleleri öyle hızlı, öyle zarıftı ki kılıcı savuruyor, darbeleri savuşturuyor, engelliyor, her şeyi kusursuz yapıyordu. Niko son yıllarda birkaç şövalyeyle karşı karşıya gelmişti ama hiçbiri böyle dövüşmüyordu.

Dymitr ve *diğer* şövalye, sokak lambasının loş ışığında birbirlerinin çevresinde döndüler. Kadın hamle yaptı, kılıcı Dymitr'in bacağına saplamak istedi ama Dymitr bileğinin küçük bir hareketiyle saldırıyı savuşturdu, kendi kılıcıyla kadının kolunu hedef aldı ve ceketinin kolunu yararak geçti. Ayakları hızlıydı, üzerine yürüdü, kadını kaldırım kenarına kadar geriletti. Kılıcı daha kısıydı ama uzanışı kuvvetliydi. Birbiri ardına atak yaptı, akıcı ve seriydi. Kadın darbeleri karşıladı ama Dymitr gittikçe hızlanarak tekrar tekrar saldırdı.

Artık neredeyse birbirlerinin nefesini hissediyorlardı, kılıçlar havada savaşıyordu, o kadar hızlı çarpışıyorlardı ki Niko takip edemiyordu. Sonra Dymitr güçlü bir hamle yaptı. Kadının kılıcı elinden kaydı, kemik kılıç kaldırıma düştü. Kadın arkasındaki bordüre takılıp yere, kalçasının üstüne yuvarlandı.

Dymitr kılıcını boğazına dayadı, ikisi birden durdu.

Kadının yüzü gözyaşlarıyla çizgilenmişti. Elinde kılıç kalmayınca gözlerindeki kırmızı parıltı sönmüş, avuç içleri ve parmakları da yanağı gibi solgun rengine dönmüştü. Niko ikisine yandan baktığında artık kardeş olduklarından emin oldu.

Şövalye, Dymitr'den biraz daha genç görünüyordu. Aynı açık kahverengi, neredeyse gri saçlar aynı inatçı ağız ve çene hattı...

"Sana," dedi Dymitr ona, "eve git dedim, Elza."

Bunu Lehçe söyledi; Niko dili anlamasına rağmen cümleleri kafasında birleştirmekte bazen zorlanırdı. Ama Dymitr kendi dilinde konuştuğunda sesi farklı geliyordu. Daha derin, daha düz. Belki de artık o zararsız rolünü bırakmış olduğu içindi. Belki gerçek Dymitr, yani şövalye olan Dymitr böyle konuşuyordu.

"Davranışların sana hiç benzemiyor," dedi şövalye – yani Elza. Gözleri bir Dymitr'e, bir Niko'ya, sonra Ala'ya kaydı. "Yardıma ihtiyaç duyabileceğini düşündüm."

Dymitr kaşlarını çatı. "Beni kuş sürüsüne parçalatmanın yardım etmek olduğunu mu sandın?"

Ala, Niko'ya doğru bir adım yaklaştı. Niko, Elza ve Dymitr'in birbirleriyle meşgul olmasından yararlanıp *kaçmaları* gerektiğini biliyordu. Ama ayaklarını yerinden oynatacak gücü bulamıyordu.

"Etrafın strigiyle doluydu!" dedi Elza öfkeyle.

"Peki şimdi ne oldu?"

"Aradığın adresi buldun," dedi Elza. "Ben de sana temizlik ekibi gönderdim."

Eliyle etraflarındaki kaldırımında yatan solgun bedenleri işaret etti. Ölü vampir sürüsü...

"Sen," dedi Dymitr, kılıcını yavaşça indirerek, "bana yardım etmiyorsun. Sen bir yük oldun. Bir *ayak bağı*."

Niko, sözlerin Elza'yı nasıl yaraladığını görebiliyordu. Hatta hissediyordu da sanki o incinme gelip göğsünde bir baskı oluşturunuyordu. Üzüntüyü hissedemese bile, öfkenin onun etrafını nasıl bir yılan gibi sardığını açıkça algılayabiliyordu.

“Eve git,” dedi Dymitr yeniden. Sesi buz gibiydi, acımasızdı. “Yoksa bir dahaki karşılaşmamızda seni öldürürüm.”

Kılıcı onun ayaklarının dibine fırlattı, bir adım geri çekildi, kaşlarını kaldırmıştı. Elza’nın gözyaşları yanaklarından süzül-
dü. Yerdeki kemik kılıcı aldı, diğerinin sapıyla birlikte kavradı. Başını eğdi, kılıçları ensesine dayadı. Çenesini öyle bir sıktı ki dişlerinin şakırtısı duyuldu. Kılıçları tekrar bedenine gömmek, çıkarmak kadar acı veriyordu belli ki.

Kılıcı taşırız ve kılıcın acısını da taşırız demezler miydi? Niko bu sözleri, Kutsal Tarikat’ın yazılı metinlerinde görmüştü; ölmek-
te olan bir adamın dudaklarından da işitmişti. Tanrısına değil, sırtına gömülü ruhunun diğer yarısı olan lanet silaha edilen bir dua gibiydi.

Elza arkasını döndü, sendeleyerek karanlığa karıştı. Issız so-
kağın kenarındaki iki evin arasından geçip gözden kayboldu.

Dymitr de Ala ve Niko’ya bakmak için ağır ağır dönüp yüzü-
nü çevirdi.

O âna kadar Niko sanki donmuş gibiydi. Ama Dymitr’in göz-
leriyle yeniden karşılaşınca içini öyle bir öfke kapladı ki, sanki uyuşmuş bir uzvuna kan hücum ediyordu. Dymitr’in bakışı taş
gibi soğuktu.

Elinde artık bir silah yoktu. Yayıyla sadakı cipin kaputunda
kalmış, kemik kılıcı da Elza’ya geri vermişti. Ama bir şövalyeyle
yüz yüze gelmenin kuralı şuydu: Onların hep bir silahı olurdu.
Ruhlarının yarısı, sırtlarında gömülü duruyordu.

Niko öyle gerilmişti ki, neredeyse oracıkta baykuş formuna
bürünecekti. Omuz başlarında kanatların kaşınmasını hissed-
yordu. Gagası sanki burnunun içinden zorla çıkmaya çalışıyor-
du. Söylenene göre striga olmak, iki ruha sahip olmak demekti –
hangi biçimde olursa olsun, öteki hep derisinin altında, çıkmaya
hazır beklerdi. Kılıcının kabzasını sıktı.

Ama Niko daha kılını bile kıpırdatmadan Dymitr, gazlı bez-
le sarılı elini yumruk yaptı, öyle bir bastırdı ki parmak eklemleri

bembeyaz kesildi. Yüzü titredi, çöktü. Dudaklarından ne dediği belli olmayan hızlı, boğuk sözcükler döküldü. Sonra tıpkı önceki gece üzerlerine üşüşen kara kargaların kanatlarına benzer bir gölge sardı bedenini.

Gölge dağıldığında orada değildi.

“Siktir,” dedi Niko. “Siktir!” Ellerini, kanlı parmaklarını saçlarının arasından geçirdi, çılgın gibi. “Adresi gördü, nereye gideceğini biliyor–”

“Bu da ne?” Ala’nın sesi duyuldu. Vampirler etraflarını sardığından beri ilk kez konuşuyordu. Niko onun duygusunu okuyamıyordu. Öfkeli değildi, incinmiş de değildi. Sanki Dymitr’in kimliği ortaya çıkınca bir şok yaşamıştı, başka hiçbir şey hissedemiyordu.

Parmağıyla Dymitr’in az önce durduğu yeri işaret etti. Kaldırımın üstünde kahverengi bir kâğıt parçası vardı. Ala eğilip aldı, iki avucunda tutup sanki camdan, paha biçilmez bir şeymiş gibi dikkatle kavradı.

Ve gerçekten de öyleydi. Eğreltiotu çiçeği.

“Bunu bırakmış,” dedi Ala, kaşları çatılarak. “Neden böyle bir şey yaptı?”

“Bize yalan söyledi,” dedi Niko. “Onun bir parça onuruna hayran kalacak değilim. Hadi, gitmemiz lazım.”

“Gitmek mi?”

“Baba Jaga’ya,” dedi Niko. “Ondan önce varmamız gerek. Kimin ona doğru yola çıktığını anlatmalıyız.”

Ala sonunda söylediklerinin anlamını kavradı. Başını salladı, eğreltiotu çiçeğini göğsüne bastırdı ve Niko’nun peşinden cipe doğru yürüdü.

Merkez Sineması’ndan Baba Jaga’nın onlara düşen bir kâğıt parçasıyla gönderdiği adrese yaptıkları yolculuk yalnızca beş dakika sürdü. Niko ve Ala arabada tam bir sessizlik içinde oturdular. Birkaç saat önceki rahatlık, Dymitr’in itirafının ardından yok olmuştu.

Adres, Broadway'in Clarendon'la birleştigi noktadaki kama şeklindeki bir binaya çıkıyordu. Binanın giriş katında bir Harold's Chicken vardı. Binanın önündeki sarı tentelerin hemen üstüne, yakındaki bir huzurevinin reklamını yapan bir reklam panosu yerleştirilmişti. Clarendon'daki park yerlerinden birinde ise bir çöp konteyneri duruyordu.

Baba Jaga gibi güçlü birini bulmayı Niko'nun dünyada en son bekleyeceği yerdi burası – ama belki de işin özü buydu. Zaten kimse tarafından bulunmak istemiyordu.

Niko, sokağın hemen birkaç adım ötesindeki kaldırıma, Baba Jaga'nın dairesine çıkan kapıya yakın bir yere park etti. Emniyet kemerini çözdü ama kapıyı açmaya bir türlü eli gitmedi.

"Belki de bize yalan söylememiştir," dedi Ala. Son birkaç dakikadır eğreltiotu çiçeğine bakıyordu, Niko'nun arabayı park ettiğini bile fark etmemişti. "Belki–"

"Kutsal Tarikat'ın bir şövalyesi," dedi Niko, sesi boş bir yanı gibi çıkıyordu. "Kuzey Amerika'daki en güçlü cadıyı bulmak için bizi kullandı. Kendi kız kardeşi bile ne yaptığını anlayıp onu durdurmaya çalıştı. En basit açıklama şu: Baba Jaga'yı öldürmek istiyor. Ya da daha kötüsünü."

"Biliyorum," dedi Ala. "Evet, biliyorum."

İkisi birlikte cipten inip Baba Jaga'nın adresinin yazılı olduğu kapıya doğru yürüdüler. Kapının yanındaki posta kutusuna yapıştırılmış beyaz rakam etiketlerinden 3 numara biraz yamuktu.

Niko zili çalmak için elini uzatmıştı ki, yukarıdaki interkomdan bir cızırtı geldi.

"Davetim üç kişi içindi," dedi bir kadın sesi hoparlörden. "Üçüncüsü nerede?"

"Yolda olduğunu düşünüyoruz," dedi Niko. "Ama biz sizi uyarmak için–"

"Aptal çocuk," dedi kadın. "Bana bilmediğim bir şeyi söyleyebileceğini mi sanıyorsun?"

Zil öttü ve kapıdan kilit sesi geldi. Ala'ya şaşkın bir bakış atan Niko kapıyı açtı, birlikte içeri girdiler.

İçerisi koyu renkli ahşap panellerle kaplıydı, öylesine çok cila sürülmüştü ki reçineyle kaplanmış gibi parlıyordu. Zemin ise siyah-beyaz küçük yuvarlak karolarla döşenmişti – tıpkı Chicago'daki diğer girişler gibi. Gıcırdayan ahşap merdivenlerden ikinci kata çıktılar. Duvarlar beyazdı ama kalın sürülmüş boyanın altında kabarıp çatlamıştı. Sıcaklık ve nem boyayı mahvetmişti. Merdivenlerin sonunda ne numarası olan ne de üzerinde isim yazılı olan tek bir kapı vardı. Ama önünde WITAMY yazılı bir hoş geldin paspası duruyordu. Arka planında Polonya kartalı vardı.

Niko kapıya dokunmadan kapı açıldı.

Kapının ardındaki daire, mütevazı binanın tüm ikinci katını kaplayan büyük ve açık bir alandı. Ve içerisi öylesine çok eşyayla doluydu ki, Niko'nun gözleri neye bakacağını bilemeden bir o yana bir bu yana kaçıyordu. Tavandan sarkıtılmış kurutulmuş otlar vardı. Köşede dev bir elektrikli ocak yanında üst üste yığılmış bakır, dökme demir ve emaye tencereler duruyordu. Eski eczacı masalarının üstüne tıkkıştırılmış hasır sepet kümeleri, kovboy şapkası giydirilmiş doldurulmuş bir sincap, eski bir yazı masasının üstüne koyulmuştu. Duvarda asılı telleri kopmuş bir gitar vardı. Deniz kıslı ve ejderhalı duvar halıları paspas niyetine yere serilmişti. Koridorun bir duvarında sıralanmış süpürgeler, yemek masasının ortasında yeşil bir lav lambası vardı. Masanın üstü ise eski kemiklerle doluydu.

Sokak lambasının ışığını kesmesi için yeşil perdeler asılmış olan pencerenin önündeki halının üstünde bir kadın dikiliyordu. Küçük yapılı ve inceydi, uzun ve düz saçları vardı, sanki bir hayalet gibiydi. Yüzü gölgede kalmıştı, avucunun içinde bir çift zar tutuyordu. Niko daireye adımını attığı anda gözlerini ona çevirdi ve zarları ayaklarının dibine bıraktı.

"Hep yek," dedi, aşağıya bakmadan. Sesi Niko'nun hatırladığı gibi yumuşak ve melodikti, hoş bir tınısı vardı.

Ve haklıydı tabii. Her iki zar da yalnızca birer siyah nokta gösteriyordu.

“Ne abuk döndün, Nikodem?” dedi kadın Niko’ya.

Niko, onu layıkıyla selamlayamayacak kadar şaşkıındı. “Yıllar oldu.”

“Tam lml biri gibi konuştun,” dedi Baba Jaga, sesinde bir sertlik olmadan. “Beni uyarmaya geldiğini söylüyorsun. Samrımı eşlik ettiğın kişinin Kutsal Tarikat’a bağılı bir şövalye olduğunu sonunda anladığını varsaymalıyım.”

Lav lambasının yeşil ışığında yüzü genç ve güzel görünüyordu. Elbette bu bir aldatmacaydı. Niko onu en son gördüğünde yaşlıydı, yüzü çizgilerle doluydu. Ama gözleri hâlâ dünyaya ait olmayan bir soluklukta, neredeyse renksizdi.

“Zaten biliyordunuz.”

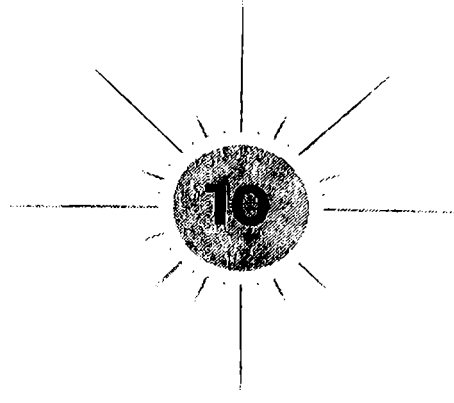
“Ben nasıl dünyanın en yaşlı ve en güçlü cadısı oldum sanıyorsun, ocuk?” dedi.

“Onun sizi öldürmeye geliyor olabileceğini düşünüyoruz,” dedi Ala, sesi kararsız bir tonda çıkmıştı. Baba Jaga ise güldü. Gülerken gençliğini üzerinden attı. Yüzü bir anlığına çizgili, yaşlı bir kadına dnştı. Ama kahkahası bittiğı anda gençlik maskesi yeniden yerini aldı. Ala’nın gözleri büyüdü.

“Belki de gerçekten böyle bir niyeti var,” dedi Baba Jaga. “Ama neden bunun bu kadar kolay olacağını düşünüyorsunuz?”

“Ben...” Ala ağızını kapatıp kaşlarını çattı. “Sanırım düşünmüyorum.”

“Güzel cevap,” dedi Baba Jaga. Başını yana eğıdi, gözleri bir anlığına odağını kaybetti. “Ah. İşte şimdi geldi. Niyetini kendisine soralım, ne dersiniz?”

Takas

İlk seferinden sonra, eve titreyerek geldi.

O kadar şiddetli bir yağmur yağıyordu ki, araba yolundan eve kadar yaptığı kısa yürüyüş bile kanın büyük kısmını yıkayıp götürmüştü. Ama yine de tırnak dipleri kırmızıydı. Girişte uzun bir süre tek başına durmuş, onlara bakmıştı. Sanki elleri kendisine ait değilmiş gibi geliyordu.

Elza onu orada bulmuştu. Ne kadar süredir orada olduğunu bilmiyordu. Ayaklarının dibinde bir su birikintisi oluşmuştu ve mutfaktan anne babasının sesleri geliyordu. Elza kaşlarını çatı ve sıcak parmaklarını bileğine doladı.

Onu yukarı, ablaları evden ayrılıp Babcia yanlarına taşınmadan önce hep birlikte kardeşleriyle ortak kullandıkları ikinci kattaki banyoya götürdü. Lavabonun altında, temizlik malzemelerinin durduğu rafın hemen üstünde “Elza” ve “Dymek” adları mum boyayla karalanmıştı.

Elza omzunun yanında durmuş, ellerini suya yönlendirmişti. Su sıcaktı, demek ki bir süredir akıyordu ama o fark etmemişti bile. Elza avuçlarına sabun sıkıp köpürtmüş, sonra köpüğü onun tırnak diplerine yedirmeye başlamıştı.

“Ne oldu?” diye sormuştu yumuşak bir sesle.

Cevap vermemişti.

Elza küçük bir fırça çıkarmış ve tırnaklarının altındaki

kırmızılığı kazımişti. Sonra fırçayı bir kenara bırakıp suyu kapatmış ve başını onun omzuna yaslamıştı.

“Tamam,” demişti. “Artık her şey yolunda.”

“Kızı öldürdüm,” diye fısıldamıştı o.

“Hayır,” demişti Elza, düzeltircesine. “O şeyi öldürdün.” Parmaklarını onun saçları arasından geçirmiş, hafifçe karıştırmıştı. “İyi iş çıkardın, Dymek. Tam da yapman gerekeni yaptın.”

Kendini aynada görmek için şöyle bir bakmıştı. Yanaklarından yaşlar süzülüyordu.

O şeyi öldürdün, diye tekrarlamaya çalışmıştı içinden. *O şeyi.* Ama başaramamıştı.

Dymitr ellerini hissedemiyordu. Ya da *tam anlamıyla* hissediyordu ama sanki vücuduna doğru şekilde bağlı değillerdi. Fazla ağır ve fazla büyük geliyorlardı. Kendini toparlamak için bir anlığına ellerini yumruk yapıp sıkı ama işe yaramadı.

Baba Jaga odanın öbür ucunda duruyordu. Yaşça ondan büyük görünmüyordu ama yine de bir şekilde ona büyükannesini hatırlatıyordu. Belki de sadece bir bakışla onu alçaltabilmesinden idi. Ya da dünyadan ve içindekilerden bıkmışlığına benzeyen yorgunluğundandı.

“Daha önce hiçbir şövalye bana gelip de sağ çıkamadı,” dedi.

Kemiklerle dolu masaya doğru ilerledi ve parmaklarını üzerlerinde gezdirdi.

Niko ve Ala, bel hizasına kadar yığılmış bakır tencerelerin yanında duruyorlardı. Dymitr gözlerini onlardan kaçırdı. Böyle olması, her şeyi biraz daha kolaylaştıracaktı.

“Adın ne?” dedi Baba Jaga ona.

“Dymitr,” diye yanıtladı, sesi kırılmış bir hâlde.

“Neden?” diye sordu. “Neden bu isim?”

“Bilmiyorum. Sadece bir isim işte.”

Baba Jaga kemiklerden birini –bir uylukkemiğini– alıp parmaklarının arasında narince, sihirli bir değnek gibi tuttu.

Kemikle ona doğru işaret etti.

“Bir isim asla sadece bir isim değildir, evlat,” dedi. “Dymitr, hasat tanrıçası Demeter’den gelir. Yunan kökenli bir isim bu. Bir Leh çocuğa verilmiş Yunan bir isim. Cinayet işlemek üzere yetiştirilmiş bir çocuğa, bereketli yaşamın adı verilmiş. Bu... çok özel bir şaka. Ancak Kutsal Tarikat’ın yapabileceği, yalnızca onların gülebileceği türden bir şaka.” Parmağını salladı. “Wraithim geleceğini söyledi. Kalbinin tuhaf olduğunu, kalbinde benim de olduğumu söyledi. Ne büyük sürprizdi, bir bilsen.”

“Bence seni çok fazla şey şaşırtmaz,” dedi Dymitr, sesi titreterek.

“Hayır,” dedi Baba Jaga, yorgunluğunun o tanıdık tınısıyla. “Yeter, bu kadar.”

Başını yana eğdi.

“Herkes hep bir şey ister,” dedi. “Onlara göre ben bir insan değilim, sadece isteklerini gerçeğe dönüştürebilecek olan kişiyim. O hâlde söyle bakalım. Beni incitmek mi istiyorsun? Yoksa kötülük yapmak için mi kullanmak istiyorsun?”

“Hayır.” Dymitr kendini çok ağır hissediyordu. Çok yorgundu. Eli zonkluyordu, omuzları kaşınıyordu. “Hayır. Buraya senden bir Kutsal Tarikat şövalyesini yok etmeni istemeye geldim.”

“Zaten ellerin kana bulanmış,” dedi Baba Jaga. “Bu kişiyi neden kendin yok etmiyorsun?”

“Ben...” Cümlesi yarım kaldı. Nereden başlayacağını bilmiyordu.

“Hangi şövalye?” dedi Ala, sesindeki keskinlik cevabı zaten bildiğini düşündürüyordu.

Dymitr dizlerinin üzerine çöktü.

“Beni,” dedi ve gözlerini kapattı.

“Belki dürüst davranmadım,” dedi Dymitr. “Ama yalan da söylemedim.”

Gözlerini açtığında, oda hâlâ lav lambasından yayılan yeşil ışıkla aydınlanıyordu. Lamba artık iyice ısınmıştı, içindeki balmumu mavi kabarcıklar hâlinde yükselmeye başlamıştı.

Bakışlarını Ala'ya çevirdi. Ala karnına bir şey bastırıyordu – kahverengi kâğıda sarılı bir paket, içindeki solmakta olan eğreltiotu çiçeğinin yaydığı ışıkla hafifçe parlıyordu. Geniş gözleri bomboş ve donuktu. Dymitr, ona umut etmeyi bırakmamasını söylediğine pişman oldu – ona kendisini sevdiren, ne kadar küçük olursa olsun, her şeye pişman oldu. Çünkü şimdi, kadının içini paramparça etmek üzereydi.

“Teyzeni ben öldürdüm,” dedi ona. “İlk görevimdi. Sonrasında, içimde bir şeyin bozulduğunu düşündüm. Kardeşlerim ilk görevlerinden zaferle dönmüş, sarhoş olana kadar içmişlerdi. Ben de... ben de beklenildiği gibi davranmaya, beklenildiği gibi hissetmeye çalıştım.”

Başını iki yana salladı.

“Kuzenin –Lena– beni sarsmıştı. Eve girer girmez onun okuldan tanıdığım küçük öğrencilerden biri olduğunu fark ettim,” dedi. “Sonra annesi için öyle bir şekilde savaştı ki bana anlatılan her şeyi sorgulamama neden oldu. Lanet ona geçince, gizlice yanına gitmeye başladım – onun izniyle. Ne düşündüğümü... bilmiyorum aslında. Sonra kız kardeşimin onun infazı için görevlendirildiğini öğrendim.”

Gözlerinin önüne Elza'nın montu geldi, annelerinin köprücük kemiğinin üzerine çizdiği koruyucu sembol, kırmızı boyayla bulanık bir leke hâlindeydi. “Nereye gidiyorsun?” diye sormuştu ona. “Bir zmora işi sadece,” demişti Elza. Ve Dymitr anlamıştı.

“Lena'ya yardım etmeye çalıştım ama çok geçti,” dedi. “Kendime, öldürdüğüm herkesin Lena gibi bir ruha sahip olduğunu itiraf etmeye zorladım. Ve o ölümler için bir kefaret yolu bulmam gerekiyordu.” Durdu. Güçlkle yutkundu. “O cinayetler için.”

“Eğer ölmek istiyorsan,” dedi Ala, sesi uzak ve donuktu, “daha kolay yollar da vardı.”

“Ölmek değil istediğim. Yok olmak. Sökölmek,” dedi Dymitr.

Ellerine baktı. Renkleri normal hâline dönmüştü. Ruhunun ayrılmasından hemen sonra, lekenin ilk kez içlerine süzölüşünü hatırladı. Avuçlarındaki ve gözlerindeki o ısıyı kalp atışlarıyla birlikte zonklayan sıcaklığı hatırladı. Dayanılmaz derecede yakıcıydı...

“Şövalyeler ruhlarını ikiye ayırır. Yarısi bedenimizde, yarısi kılıcımızda yaşar. Benim dileğim, kılıcımın yok edilmesi. Hayatta kalacağım ama... eksik kalacağım. Dünyadan bir şövalye eksilecek ama ben hâlâ yapmış olduklarımın yükünü taşımaya devam edeceğim. Bu bana... uygun geliyor. Bu yükü hâlâ taşımamın gerekmesi.”

“Cezanı kendin seçmişsin,” dedi Ala, öfkeli bir sesle. “Kurbanlarının senin acınla tatmin olacaklarını mı sanıyorsun?”

“Kurbanlarım ölmüş durumda,” dedi Dymitr.

Söylediğı fazla keskindi, niyetlendiğinden daha sert çıkmıştı ancak... söylediklerinde samimiydi.

“Artık bir şövalye olamam,” diye ekledi, sesi şimdi daha yumuşaktı. “İçimdeki o parçayı söküp atmam gerek.”

“Yeryüzünde acı içinde dolaşmak istiyorsun,” dedi Ala. “Ama acı çekmek, kefareet değildir, Dymitr.”

“Peki nedir?” diye sordu Dymitr. Ala ona cevap vermedi. Önce boşluğa baktı, sonra başını çevirip hâlâ kemiklerle dolu masanın ardında duran Baba Jaga’ya baktı. Cadının avucunda bir zar çifti duruyordu. Dymitr, onun orada olduğunu neredeyse unutmuştu.

“Buna izin veremezsin,” dedi Ala ona.

“Bu onun kararı, senin değil,” diye karşılık verdi cadı. “Sanırım seni parçalamadan önce çocuk, kızın elinde tuttuğı o özel eşya ile ilgili bir önerin vardır. Onun değil senin parmak izlerini taşıyor.”

“Kan bağıyla gelen bir lanetin etkisi altında,” dedi Dymitr. “Bunu kırabilecek biri varsa, o da sensindir diye düşündüm. Eğreltiotu çiçeğıyle.”

Baba Jaga, kaşını kaldırıp Ala'ya baktı. Ala kâğıt paketini uzattı, sonra açtı ve içindeki ateşböceği gibi ışıldayan kırmızı çiçeği ortaya çıkardı. Bitki solmuş görünüyordu ama Dymitr onu ilk kopardığından beri rengi değişmemişti. Cadı başını salladı.

“Anlıyorum,” dedi. “Sana hasat zamanı adı verilmesi boşuna değilmiş, değil mi?”

Baba Jaga eğilip eğreltiotu çiçeğine yaklaştı, saçları Ala'nın elinin üzerine bir perde gibi döküldü. Ala korkuyordu – cadının doğrulup çiçeğin kusurlu olduğunu ya da artık bayatlamış olup işe yaramayacağını ya da aslında eğreltiotu çiçeği bile olmadığını söylemesinden korkuyordu. Bütün o toplama sürecinin, saf ölümlüleri kandırmak için uydurulmuş karmaşık bir numara çıkmasından korkuyordu. Bunu duymaya dayanabileceğinden emin değildi. Yıllardır, lanetin içinde dolaştığını, onun sonsuzluğunu yavaş yavaş yiyip bitirdiğini hissediyordu ama bunu anlayamıyordu. Lavaboya akan suyu izlemek gibi bir şeydi. Bir insan gibi değildi, ölümlünün ölüme dair sınırlı farkındalığı onda yoktu. Uzun süre var olması gerekiyordu ve yüzyıllar sürecektir ömrünün birkaç yıla düşmesi, neredeyse dayanılmaz bir acıydı.

Ama şimdi onları geri alabilirdi. Yeter ki Baba Jaga ona geri vermeyi seçsin.

Ala göz ucuyla Dymitr'e baktı. Onun ne yaptığını, kim olduğunu, ne niyetle geldiğini öğrendikten sonra yüzüne bakmakta zorlanıyordu. Ama Dymitr yalnızca bir an için gözlerini onunkilerle buluşturdu.

Baba Jaga doğruldu, dudaklarında hafif bir gülümseme vardı. Dişlerinden biri –diğerlerinden daha sivri olanı– bir anlığına dışarı fırladı, sonra cadı onu tekrar sakladı.

“Pekâlâ,” dedi Baba Jaga. “Eğreltiotu çiçeğinin gücü, karanlık enerjiyi kendine çekip tüketebilmesinden gelir. Ölümlüler bunu, her zamanki gibi yanlış yorumladı. Onlara zenginlik ya da şans

ya da talih getireceğini sandılar. Oysa gerçekte bu çiçek, apse-
den iltihabı çeken bir lapa gibidir. Yalnızca zaten bir yara varsa
işe yarar. Onu bedenine alırsan, laneti sende çekecektir. Ama
işin çelişkisi şu ki, ölümlü olmadığın için ona dokunduğun anda
ölürsün. Fakat ona dokunmazsan da öleceksin.”

Ala daha fazlasını bekledi – bir tarif belki, ya da bir dizi ta-
limat: çiçeği dolunay altında ezmek, bir ateşin etrafında üç kez
dönmek... kadim ve güçlü bir cadının söyleyeceği türden şeyler.
Ama Baba Jaga yalnızca Ala’nın elinde tuttuğu çiçeğe baktı, göz-
lerinde açgözlü bir parıltı vardı.

“Peki ne yapmam gerekiyor?” diye sordu Ala.

“Dokunmana bile izin verilmeyen bir şeyi nasıl kopardın?”
dedi Baba Jaga. “Tutamadığın hâlde nasıl taşıdın? Şimdi de
bana, onu nasıl içine alacağını mı soruyorsun?”

“Cadılar ve bilmeceleri,” dedi Niko, neredeyse sıkılmış gibi
bir ses tonuyla. Ama gözlerindeki ışık, bunun öyle olmadığını
gösteriyordu.

Dymitr çiçeği düşündü, başını yana eğdi. Hâlâ dizlerinin üze-
rindeydi, elleri kucağında gevşek bir şekilde duruyordu.

“Senin için ben yaptım,” dedi bir süre düşündükten sonra.
“Ben kopardım, ben taşıdım.” Sonra Baba Jaga’ya baktı. “O hâlde
senin yerine onu ben yutabilirim.”

“Anlamıyorum,” dedi Ala. “Vücuda hiç girmeyecekse... bu
çiçek nasıl işe yarayacak?”

“Büyünün düz bir çizgide hareket etmesini bekliyorsan,
ölümlülerle fazla zaman geçirmişsin,” dedi Baba Jaga. Ala’yı işa-
ret etti, ardından işaretparmağını kanca şeklinde bükerek hava-
ya kaldırdı. “Büyü kıvrımlıdır. Biz de öyleyiz.”

Sonra Dymitr’e döndü.

“Laneti ondan alıp sana aktaracağım,” dedi. “Sonra sen çiçe-
ğin yaprağını yiyeceksin, lanet yok olacak. Ama bu yalnızca sen
onu isteyerek içine alırsan işe yarar.”

Dymitr’in gri, ciddi gözleri Ala’ya dönmüştü.

Ona karşı nefret duyması gerektiğini biliyordu. Dymitr, onun halkının, yeryüzünde insan olmayan herkesin düşmanıydı. Teyzesini öldürmüştü, kuzenini kurtaramamıştı. Lanetin ona sıçramasına neden olan kişi oydu. Hem ona hem Niko'ya yalan söylemişti. Onu manipüle etmişti.

Ama tek düşünebildiği, onun teyzesinin evine bir zmorayı öldürmek üzere gönderildiğinde ne kadar genç olduğuydu – çocuktan biraz hâllice. Arabanın arka koltuğunda ona umut etmeyi bırakmamasını söylediğindeki gözlerini hatırlıyordu. Onunla oyun oynamadığına söz verirken sesindeki yumuşaklığı.

“Elbette istiyorum,” dedi Dymitr. Hem Baba Jaga'ya hem Ala'ya.

Baba Jaga onları bir sonraki odaya –tabiri caizse– çağırdı. Baba Jaga'nın evindeki tüm odalar, sanki tek bir bütünün parçalarıymış gibi görünüyordu. Ama bir noktada duvarlar daralıyordu ve Dymitr, bir pencerenin perdesini araladığında aşağıda Harold's Chicken tabelasının parıltısını değil, Chicago silüetinin göz kırpan ışıklarını ve ay ışığında parlayan nehri gördü. Gizlice bakındığını unutarak bakakaldı.

“Çarpık,” dedi Baba Jaga parmağının ucunu koluna hafifçe sürerek. Yakındaki kitaplığın gölgesi yüzüne düşmüş, ağzının çevresinde daha önce fark etmediği derin çizgiler belirmişti. Bu, onun görüldüğünden çok daha yaşlı olduğunu hatırlatıyordu. Dymitr ürperdi ve pencereden uzaklaştı.

Daire gerçekten de çarpıktı. İçerisi, dışarıdan görüldüğünden çok daha büyüktü ve görünen o ki, yanlış bir binada yer alıyordu. Daralan duvarlardan sonra alan tekrar genişledi ve sanki bir anda yükseklik değiştirmiş gibi Dymitr'in kulakları tıkandı. Bu bölümde pencere yoktu, yalnızca şehrin kendisinden bile daha eski görünen, ağır bir ahşap masa vardı. Üzerinde kurutulmuş otlar sarkıyor, aralarına her renkten kurdeleler karışıyordu.

Masanın ortasında taş bir havan ile tokmağı duruyordu, en son ne öğüttüyse onun tozuyla kaplıydı. Masanın kenarlarında ve arkasındaki duvarlara gelişigüzel yerleştirilmiş raflarda buruşmuş, kurumuş malzemelerle dolu kavanozlar kümelenmişti. Dymitr, onlardan birinin içinden kendisine bakan gözler gördüğünü sandı. Başka bir kavanoz ise içindeki koyu sıvıyla kan gibi görünüyordu.

Baba Jaga'nın laneti Ala'dan alıp kendisine nasıl aktaracağını bilmiyordu. Ama kadın cebinden bir meyve bıçağı çıkarıp tavadan kırmızı bir kurdele kopardığında, irkilmedi.

"Elini ver," dedi cadı. Dymitr elini ona uzattı, parmak boğumlarını avucuna yasladı. Baba Jaga bıçağı başparmağının etli kısmına ansızın ve sertçe bastırdı, Dymitr'in yüzünü buruşturmasına neden olacak kadar güçlüydü. Yaradan kan kabarcıkları yükseldi ama o, avucundaki yanmaya aldırmadan Ala'nın da elini isteyişini izledi.

Ala elini ona uzattı. Baba Jaga, hiçbir törensel hava göstermeden yakalayıp kesti. Zmoranın bileğini tutarak elini çevirdi ve Dymitr'inin üzerine bastırdı, böylece avuçlarının arasında kanları birbirine karıştı. Ala başını kaldırıp ona baktı, şaşkındı. Baba Jaga ellerinin etrafına kırmızı kurdeleyi doladı. Fısıldadığı kelimeleri, Dymitr'in duyamayacağı kadar kısık sesle söylemişti.

Ala'nın parmakları onun parmaklarına dolandı. Lena'ya pek benzemiyordu aslında, sesi de onun gibi değildi. Farklı kıtalarda, farklı dillerle, kuşak farkıyla büyümüşlerdi. Ama Lena ondan hep sevgiyle söz ederdi, Aleksja'dan. Hayatta kalan son kuzeniydi. Amerikalıydı. Ölümlülerle birlikte yaşayacak kadar kibar ruhlu ama onların acımasızlığına dayanacak kadar da güçlü biriydi.

Baba Jaga kurdeleyi bağladı ve geri çekildi. Dairenin içinde bir yerde bir saatin tıklaması duyuldu. Sonra acı geldi. Yalnızca avucundaki yüzeysel kesikten değil, kolunun derinliklerine kadar inen beyaz sıcak parmaklarla yayılan bir acı. Dizleri titredi ama direnip onları kilitledi, Ala'nın elini daha da sıkı tuttu.

Avuçlarının arasından önce birkaç damla, sonra da bir sel gibi kan akmaya başladı. Baba Jaga'nın yıpranmış halısının üzerine sıçradı. Beklediğinden daha koyuydu, neredeyse siyahtı. Ve Kutsal Tarikat'a özgü o mor-kırmızı leke, parmaklarına doğru sürünüyordu. Gözlerinde sıcaklığını hissedebiliyordu. İçindeki şövalye ortaya çıkıyordu.

Sonra kendini babasının evinin alt katındaki büyükannesinin odasının kapısını açarken buldu. Cilalı ahşaba bastırıldığı eli, alışık olduğundan daha yumuşak görünüyordu. Parmak uçları henüz yay kirişiyle nasır tutmamış, parmak boğumları henüz yaralarla izlenmemişti. Omzunun üzerinden baktığında Ala'yı koridorda ayakta, şaşkın bir hâlde gördü. Ona seslenmeye, bir şeyler anlatmaya çalıştı ama tek kelime bile çıkaramıyordu.

Kapının ardındaki oda eski parfüm kokuyordu. Hayatında yalnızca birkaç kez, genelde büyükleri için bir şey almaya girmişti içeri. Odayı keşfetmesine hiçbir zaman izin verilmemişti – ki bu, meraklı bir çocuk olan Dymitr için büyük bir zorluktu, çünkü oda nesnelerle doluydu. Komodinin üzerinde tanık olmak için hayatta olmadığı savaşırlardan madalyalar diziliydi. Kitaplıkta altın harfli eski ciltlerin önünde fotoğraf yığınları, komodinin üzerinde cam biblo heykelcikler, yatağın ayakucunda yığılmış günlükler, masanın üzerinde küçük cam tabaklar içinde her ülkeden madeni paralar vardı. Dokunacak, kurcalayacak, karıştıracak o kadar çok şey vardı ki... ama cesaret edememişti.

Büyükannesi –şövalye olduğunda Joanna adını seçmişti, bu yüzden Dymitr onu hep bu adla tanımıştı, Jeanna D'Arc'a ithafen seçilmişti bu isim– pencerenin yanındaki sandalyede oturuyordu. Camın ardından bahçe kapısı, onun da ötesinde sokak görünüyordu. Önündeki küçük masanın üzerinde bir fener

* Jeanne d'Arc, Orléans Kuşatması'ndaki rolü ve Yüz Yıl Savaşları sırasında Fransa Kralı VII. Charles'ın taç giymesini konusundaki ısrarı nedeniyle Fransız ulusunun savunucusu olarak onurlandırılan Fransa'nın koruyucu azizesidir. –çn

yanıyordu. Elektrik lambasındansa onun ışığını tercih ediyordu. Şövalyeler uzun ömürlüydü –avladıkları yaratıklar kadar olmasa da sıradan bir insandan daha uzun yaşarlardı– bu yüzden yaşını tam olarak kestiremiyordu, ama doğduğunda elektriğin yaygın olmadığını biliyordu. Bir keresinde, elektriğe hiçbir zaman alışmadığını söylemişti.

Yüzü çizgilerle doluydu, ellerinin derisi kâğıt kadar inceydi, damarları belirginleşmişti. Ama sırtı içine gömülü kemik kılıç sayesinde hâlâ dimdikti. Hâlâ güçlüydü.

“Çocuk,” dedi ona. “Gel.”

Dymitr odayı geçti ve kadının önünde diz çökerek komutanına kendini sunan bir asker gibi durdu.

“Babcia,” dedi. “Beni çağırmışsın?”

“Çağırdım.” Kadın öne eğildi, elleri kucağında kenetliydi, Dymitr’in yüzünü inceledi. Dişleri yamuktu.

“Törenin sabah,” dedi. “Hazır mısınız?”

“Evet, Babcia.”

“Korkuyor musun?”

Dymitr gözlerini kırıştırdı, şaşırmıştı. Ona bunu daha önce kimse sormamıştı. Korkup korkmamasının önemli olmadığını düşünmüştü hep.

“Evet, Babcia,” dedi çünkü gerçekten de öyleydi. O kadar korkuyordu ki aylarca gece boyunca deliksiz uyuyamamıştı. Korkması için o kadar çok nedeni vardı ki. Birini öldürebileceğinden emin değildi. Acıyı sevmiyordu. Ruhunu ikiye bölmek istemiyordu.

Yaşlı kadın başını salladı. “İçinde görebiliyorum.”

Ona güven vermedi. Zaten bunu beklemiyordu. Hayatında hiçbir yetişkin ne karanlık ve karanlığın içindeki canavarlarla ne de dış dünyanın şiddetiyle ilgili ona güven vermemişti.

“Ama görevini yapacaksın,” diye ekledi kadın.

“Evet, Babcia.”

“Güzel.” Geri yaslandı ve yanındaki küçük masada duran,

mavi deriyle ciltlenmiş günlüğü eline aldı. "Seni buraya bir sır vermek için çağırdım. Soyumdan gelen her kişiye törenlerinin arifesinde bir tane emanet edilir, böylece bu ailenin bilgisi kuşaktan kuşağa aktarılır. Fakat bildiğim her şeyin yükünü tek bir kişi taşımak zorunda kalmaz. Benim yaşıma geldiğinde senin de bu kadar çok sırrın olacak ve sen de onları kendi çocuklarına, onların çocuklarına tıpkı bu şekilde vereceksin. Anladın mı?"

Tam olarak anlamamıştı ama başını yine de salladı.

Kadın ona günlüğü uzattı, o da değerli bir şeymiş gibi iki eliyle tuttu.

"Bu bir lanet kitabı," dedi kadın.

"Lanet mi? Cadıların yaptığı türden mi?"

"Hayır," diye tersledi. "Cadıların lanetleri gibi değil. Bunlar bir şövalyenin lanetleri."

Dymitr kaşlarını kaldırdı.

"Bazılarımız silahlarımızı nasıl döveceğini bilir. Bazıları düşmanlarımıza dair bilgi dolu ansiklopedileri tutar. Bazıları isimlerimizin ve tarihimizin yazılı olduğu metinleri nesiller boyu korur. *Sen* bizim lanetlerimizi koruyacaksın." Gözleri parladı. "Büyümüzü."

"Biz... büyü yapabildiğimizi bilmiyordum, Babcia," dedi Dymitr huzursuzca. "Bu canavarların yaptığı bir şey değil mi?"

"Ruhun ikiye bölünmesinin büyü olmadan yapıldığını mı sandın, çocuk?" Kadın başını iki yana salladı, örgüsünden bir tutam beyaz saç kurtulup yana düştü. Parmaklarıyla beceriksizce kulağının arkasına itti. "Bizim büyüümüz onlarınki gibi değil. Borç karşılığı sunulmaz. Pahalıdır, haklıdır ve kanlıdır. Dünyamızı ele geçirmeye çalışan karanlık güçlere karşı en önemli silahlarımızdan biridir."

Dymitr ellerinde tuttuğu günlüğe baktı. Birden taşıması fazlasıyla ağır gelmişti.

"Dinle," dedi kadın. Dymitr, hayatında büyüklerinden bu kadar doğrudan ilgi görmeye o kadar alışık değildi ki gözlerini

ondan ayıramadı. “Biz uzun yaşarız, güçlü oluruz. Ama savaş-
tığımız yaratıkların doğuştan gelen güçlerine sahip değiliz. Bu
kitapla yalnızca düşmanlarımızla savaşacak daha güçlü silah-
lar çağırmakla kalmam, o savaşları gereksiz hâle de getirebili-
rim. *Onların* güçlerini kendi üzerlerine çevirebilir, iyileşmeyen
yaralar açabilir, hatta bazen, kanlarına bulaşan bir lanetle tüm
soylarını ortadan silebilirim. Tüm ihtiyacım olan...” Kolunun dış
yüzeyinde, Dymitr’in görebildiği eski bir yara izinin üzerinden
parmağını geçirdi. “...birazcık acı.”

Annesinin kuzgun çağırdığını, babasının kurtları topladı-
ğını duymuştu. Bir damla kanın tek bir sigbini ya da bir upiór
sürüsünü büyüleyebileceğini, acının ateş yakabileceğini, etleri
parçalayabileceğini, çığlıkları boğabileceğini de duymuştu. Ama
bir yaratığın gücünü bükebilecek ya da onun kanına işleyebile-
cek türden büyüler hakkında hiçbir şey bilmiyordu. Bu büyüler
büyükannesinin kaç kez kullandığını, tam olarak neler yaptığını
merak etti.

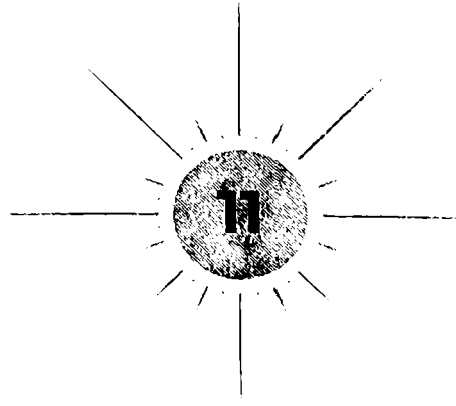
“Biz şövalyelerin görevi, karanlığa yaklaşmaktır – öyle ki,
onun etkisine katlanamayacak sıradan insanlar buna mecbur kal-
masın. Ve bu lanetler... bu lanetler, çoğu şövalyenin cesaret ede-
meyeceği kadar karanlığa yakındır,” dedi kadın. “Çocuklarımın
hiçbiri bu eğilime sahip değildi, bu yüzden onlardan sakladım.
Ama senin bu yükü taşıyabileceğine inanıyorum, Dymitr. Bizim
lanet taşıyıcımız olabilirsin.”

Soğuk, kuru elini yanağına koydu.

“Uyumadan önce, korkun için kefaret ödemelisin,” dedi.
“Töreninden önce, onu kalbinden söküp atmak için on kez.
Anladın mı?”

Dymitr titremesini bastırdı.

“Evet, Babcia,” dedi, kitabı karnına bastırarak.

Tutulan Söz

Anıdan çıktığında, kendini dizlerinin üzerinde Ala'yla birlikte haliya dökülen koyu kanın içinde buldu. Eli hâlâ Ala'nın elinin içindeydi, kırmızı kurdele ikisini birbirine bağlıyordu. Ala ona, adını koyamadığı bir ifadeyle bakıyordu. Serbest elini yüzüne dokunduracakmış gibi kaldırdı, sonra vazgeçip tekrar dizine bıraktı.

"Yaprak," dedi Ala ona.

Cebine uzandı, kahverengi kâğıda sarılı paketi çıkardı ve ona uzattı. Dymitr, titreyen elleriyle paketi olabildiğince dikkatli açtı. Eğreltiotu çiçeği hâlâ içindeydi, onu kopardığı günkü kadar taze görünüyordu – sanki bu, başka bir hayatta olmuş gibiydi. Çiçek neredeyse bir zambak gibiydi. Kalın, iri yaprakları zarif bir sivrilğe doğru inceliyor, merkezdeki taç yaprağın etrafında simetrik biçimde sıralanıyordu. Dymitr bir yaprağı parmaklarıyla kıstırıp çiçekten ayırdı. Elinde tuttuğunda düşündüğü kadar güçlü hissettirmiyordu ama belki de zmoralar gibi, Baba Jaga gibi güçlü şeyler böyleydi, kendilerini her zaman göstermek zorunda değillerdi.

Yaprağı ağzına attı ve çiğnedi. Tadı yeşildi, bundan daha iyi bir tanım yoktu – çimen ya da yaprak gibi, hafif tatlımsı bir aroması vardı. Yuttuğu anda, yaprağın yemek borusundan midesine doğru sıcak bir çizgi çizerek ilerleyişini hissetti.

Acı yeniden geldi ama bu kez daha az odaklıydı. Tüm bedenini birden saran, bir ateşin içine atılmış gibi hissettiren bir

yanmamayı. Sıcaklık onu yutarken Ala'nın karşısında inlediğini duydu, onun da aynı şeyi yaşadığını anladı. Aynı anda serbest elleriyle birbirlerine uzandılar ve sımsıkı tuttular, kurdele parmak boğumlarında gerildi.

Göz göze geldiler. Ve acı bir anda kayboldu. Dymitr topuklarının üzerine oturdu, nefes nefese kalmıştı, eğreltiotu çiçeği bileğinden aşağı halının üstüne düşmüştü.

Baba Jaga eğildi ve meyve bıçağıyla kurdeleyi kesti. Ama ellerini hemen bırakmadılar.

"Oydu," dedi Ala ona fısıltıyla, sanki bir sır veriyormuş gibiydi.

"Oydu," dedi Dymitr. "Ve beni kendine veliaht olarak seçti."

Bunu buruk bir sesle söyledi çünkü ne anlama geldiğini biliyordu. Büyükannesi onda kendisini görmüştü.

Parmaklarını Ala'nın elinden ayırdı. Kan yüzünden yapış yapıştı.

"Ama sen o değilsin," dedi Ala ona. "Bana geldin."

Ama Dymitr ona bakamadı. Bu merhamete şu an dayanamazdı.

Buranın kokusu Niko'ya tanıdık geliyordu. Tüm cadı evleri aynı kokardı. Lavanta, duman ve tuz. Ve şimdi tabii ki kan – Ala ile Dymitr'in diz çöküp birlikte halıya döktüğü kan. Ellerini birbirinden ayırırken Niko, kanamanın azaldığını, yaraların normale döndüğünü görünce rahatladı. Ayağa kalktılar, Niko aralarına düşen kurdeleyi yerden aldı. Böyle bir hatıra parçasını ona bırakmanın doğru olmadığını bilecek kadar Baba Jaga'yı tanıyordu. Bu kurdeleyle yapabilecekleri çok fazlaydı.

Kurdeleyi cebine koydu. Daha önce, Ala'nın üzerinde lanetin izlerini görmenin mümkün olabileceğini düşünmemişti... Ama şimdi yokluğunu açıkça görebiliyordu. Ala daha dik duruyordu, gözleri daha parlaktı. Onu yıllarca rahatsız eden o görüntüler hakkında pek bir şey bilmiyordu, sadece az önce Dymitr'e

“Oydu,” demişti ve Dymitr de anlamıştı. Aralarında, Niko’nun kavrayamadığı bir şey geçmişti.

Baba Jaga bekliyordu. Niko bunu çıplak ayaklarını huzursuzca oynatışından anlamıştı. Ayak parmakları Ala’nın ve Dymitr’in kanıyla kıpkırmızıydı. Gözleri Niko’nunkilerle buluştuğunda içinde bir kıvılcım, bir çocuğun hayranlığına benzeyen bir parıltı gördü. Bunca şey görmüş ve geçirmiş bir kadının hâlâ hayranlık duyacak bir yanı kalmış olması şaşırtıcıydı.

“Ve sanırım şimdi geldik asıl meseleye,” dedi Baba Jaga, Dymitr ona döndüğünde, Ala ve Niko arkasında dururken. Ardındaki masaya yaslandı, avuç içiyle bazı kavanozlara çarptı. Birinden dişler şingirdadı, diğerinde canlı güveler cama çırpı.

Baba Jaga, “Dileğini söyle, şövalye,” dedi Dymitr’e.

“Kılıcımı yok etmeni istiyorum,” dedi Dymitr ona. “Böylece benim türümün güçleri ve yeminleri artık bana ulaşamayacak.”

“Kendini sakatlamak istiyorsun yani,” dedi Baba Jaga. Başını hafifçe eğip onu süzdü ve bu hâliyle kanında gömülü striga kolayca görünür oluyordu. Baba Jaga ne bir strigaydı ne zmora ne ölümlü ne de wraith. Ama uzun ömrü boyunca o kadar çok şey toplamıştı ki, zaman zaman hepsine benzerdi.

“Neden?” diye sordu ona.

“Hatalar yaptım,” dedi Dymitr. Tıpkı ilk geldiğinde olduğu gibi yorgun bir sesle konuşuyordu.

“Ve sana, acının kefareti olduğu öğretili,” dedi Baba Jaga.

Dymitr buna karşılık vermedi. Niko, Ala’ya baktı. Ala dudaklarını neredeyse kanatacak kadar sıkıyordu. Gözleriyle ona bir soru yönelttiğini hissetti. Büyük ihtimalle şöyle bir şeydi: *Gerçekten buna izin mi vereceğiz?* Ve eğer Niko insanlara kendi kararlarını verme özgürlüğü tanımaya bu kadar bağlı olmasaydı, cevabı belki de hayır olurdu. Ama bağlıydı.

Değil mi?

“Pekâlâ,” dedi Baba Jaga. “Kılıç ne kadar uzun süre kınından çıkarılmazsa, onu çekmek de o kadar zor olurmuş. Doğru mu?”

Dymitr başını salladı.

“Ne kadar oldu?”

“Bir yılı geçti.”

“Öyleyse diz çökmeni öneririm.”

Dymitr ellerine baktı, Niko da onunla birlikte baktı. Sağ serçe parmağı yanındaki parmağa bantla sarılmış, gazlı bezle kaplıydı – Lidia’ya verdiği tırnak yüzünden. Avucu, Ala’nın lanetini alırken kesilmişti. Parmak uçları, yay kirişi yüzünden kıpkırmızıydı, tahriş olmuştu.

Dymitr ceketini çıkardı, tişörtünü başının üzerinden sıyırdı. Niko’nun nefesi boğazında düğümlendi.

Dymitr’in omurgasına gömülü kılıcı görebiliyordu. Bu uzun bir kılıçtı, kabzası omuz hizasında yatay duruyordu ama ete o kadar derin batmıştı ki, Niko yalnızca ışığa yakalanan küçük bir kısmını görebiliyordu. Deneyiminden kılıcın kemik beyaz olduğunu biliyordu ama şu anda onu göremiyordu. Çünkü Dymitr’in bedeninin içindeydi ve çıplak elleriyle onu çekip çıkarması gerekiyordu.

Ceketle tişörtü Ala’ya uzattı, Ala da onları gözleri faltaşı gibi açılmış bir hâlde aldı. Dymitr, Niko’ya bir bakış attı.

“İzlemek istemeyebilirsiniz,” dedi Niko ve Ala’ya.

“Eğer hissetmek zorundaysan, en azından ben de görebilmiyorum,” diye karşılık verdi Niko, keskin bir tonla.

Dymitr arkasını döndü ve Baba Jaga’nın ayaklarının dibine diz çöktü. Derin ve yavaş bir nefes aldı, sonra ellerini ensesine götürdü. Bir an için orada öylece titreyerek durdular.

“Dzierżymy miecz,” dedi kısık bir sesle, “i znosimy jego ból.”
Kılıcı taşıyoruz ve kılıcın acısını da taşıyoruz.

Sonra kendi etine daldı. Niko’nun tüm bedeninden bir ürperti geçti. Yanında duran Ala, sanki bir çığlığı bastırmak ister gibi elini ağzına bastırdı. Dymitr’in sırtından, parmaklarının çevresinden kan boşaldı. Daha da derine daldı, daha sert bastırdı ve bir iniltiyle çığlık arası, boğuk ve acı dolu bir ses çıkardı.

Niko kendini toparladı. İçinden bir ses, Dymitr'e atılıp sırtındaki ellerini tutmak, onu bu gereksiz acıdan kurtarmak istiyordu. Ama bunu yapmadı. Üstelik artık çok geçti.

Dymitr dişlerini sıkarak çığlık attı ve kabzayı tam kavrayabilmek için ellerini omurgasına gömdü. Kılıç artık sırtından ayrılmak üzereydi. Kanla, deriyle ve kasla kaplanmıştı. Dymitr, dizlerinin üstüne çöküp hıçkırdı ama iş henüz bitmemişti. Kılıcın ucu hâlâ içindeydi. Niko, bir an için onun pes ettiğini düşündü. Devam edemeyeceğini sandı. Ama Dymitr aniden derin bir nefes aldı, doğruldu ve bir kez daha haykırarak kılıcı yukarı doğru çekti. Kılıç, omurgasının içindeki kınından kurtuldu. Dymitr onu bir anlığına havaya kaldırdı. Kan hem bıçağı hem kabzayı hem de onun ellerini ve kollarını sıırıslıklam etmişti.

Sırtındaki açık yara çoktan kapanmaya başlamıştı. Tırnaklarıyla yırttığı yerdeki deri hızla yeniden birleşiyordu. Kılıcı Baba Jaga'nın ayaklarının dibine attı. Metal, halıya çarpıp gürültüyle yere düştü. Ardından, elleri ve dizleri üstüne kapanıp soluğunu toparlamaya çalıştı. Niko'nun dizleri, duyduğu rahatlamayla neredeyse boşaldı. Ala gözlerini kapattı.

Baba Jaga eğilip kılıcı inceledi. Az önce tanık olduğu acı, onu en ufak şekilde etkilemiş gibi görünmüyordu. Gözleri, basit altın kaplamalı kabzaya ve kılıcın kendisine bakarken parladı. Bu, pek çok kâbusun simgesi olan şeydi: Kutsal Tarikat'ın bir şövalyesine ait kemik bir kılıç.

"Emin misin?" diye sordu Dymitr'e.

Dymitr başını kaldırdı. Bir an için tereddüt etti. Ve o an Niko'nun harekete geçmesi için yeterliydi.

"Dur!" dedi Niko. Kelime, ağzından fırlamış gibi çıkmıştı.

Baba Jaga kaşını kaldırıp ona baktı. Niko, Dymitr'in yanına diz çökerek onun çıplak ve kanlı koluna dokundu, sonra yüzünü kendisine çevirdi.

Niko'nun elleri, Dymitr'in omzuna değdiğinde buz gibiydi.

"Bunu yapma," dedi.

“Senin türünden kaç kişiyi öldürdüm biliyor musun?” diye sordu Dymitr, sesi kısık ve hırıltılıydı.

“Hayır ama–”

“*Ben de bilmiyorum,*” diye fısıldadı Dymitr. “Saymadım. Sayının önemli olabileceği hiç aklıma gelmedi. Gerçekten anlamıyor musun? Bir şey yapmam gerek. Yapmadan duramam.”

“Acı çekmek kefaret değil.” Bu sefer Ala konuşmuştu. Göz göze geldiler. Dymitr’in bakışları, Niko’nun omzunun üstünden Ala’yla buluştu. “Beni incittin, sevdiğim insanları öldürdün ama hâlâ senin acına ihtiyaç duymuyorum. Kendini yok etmeni istemiyorum.”

“Tek sebep bu değil,” dedi Dymitr. Elleri nazikçe Niko’nun dirseklerine uzandı. Gri kahverengi gözleri yumuşak bir bakışla doluydu. “Artık *böyle biri* olmak istemiyorum. Bu hâlimle yaşayamam.”

“O zaman başka biri ol,” dedi Niko kararlılıkla. Sonra Baba Jaga’ya döndü. “Onu değiştir.”

“Bunu söylerken sanki işin kolay olduğunu sanıyorsun,” dedi cadı.

“Beni bir strigona dönüştürdün,” dedi Niko. Bu sözler ağzından istemeden çıkmıştı. Baba Jaga’yla olan bağı, kişisel bir sırdı. Ama artık bu iki kişi, onun hakkında neredeyse herkesten daha fazlasını biliyordu. Annesi öldüğünde, taşıdığı sırların çoğu onunla birlikte gitmişti. O günden beri, her şeyi tek başına taşımıştı. Bu yüzden, yükün bir kısmını paylaşmak tuhaf bir rahatlık veriyordu.

Baba Jaga bu açıklamadan etkilenmiş gibi görünmedi.

“Zaten striga kanın vardı,” dedi omuz silkerek. “Ben sadece o tarafını güçlendirdim.”

Niko, Dymitr’in ellerine, avucundaki yaraya baktı. Cebindeki kurdeleyi düşündü – Ala ile Dymitr’in karışmış kanının izini taşıyan kurdeleyi.

“Onda zaten Ala’nın kanı var,” dedi. “Zmora kanı.”

Baba Jaga, dudağına parmağını götürüp bir an düşündü. Tıpkı Niko gibi, o da yaraya baktı.

“İlginç,” dedi.

Masadan uzaklaşıp pencereye doğru yürüdü ve perdeyi aralayıp dışarı baktı. Niko bu evde perdelerin çekili olduğu zamanlarda daha önce yürümüşü. Buradaki imkânsızlıkları biliyordu – bazen Chicago Nehri’nin kıyısındaki Loop’ta, bazen Buena Park’ta Harold’s Chicken’in üst katındaydı, bazen de Hyde Park’a bakıyordu. Hangi bölümdeysen, evin dış dünyayla ilişkisi de ona göre değişiyordu. Ama yine de nehir boyunca uzanan ışık çizgisine her bakışında hayran kalıyordu. Chicago hep ona T. S. Eliot’tan bir dizeyi hatırlatırdı: *Gerçekdışı şehir, kış şafağının kahverengi sisi altında*. Oysa o dizenin Londra için yazıldığını biliyordu.

Baba Jaga perdeyi kapattı ve yeniden Dymitr, Niko ve Ala’ya döndü.

“Seni değiştirmemin bedeli,” dedi, “kılıcın olacak.”

Dymitr, Niko’nun ellerinin altında irkildi.

“Ruhum yani,” dedi.

“Bir parçası. Evet.”

“Peki,” dedi Dymitr sessizce, “ruhumun bir parçasıyla ne yapacaksın?”

“Ne istersem,” dedi Baba Jaga.

Niko’nun ense kökü ürperdi. Annesi bir zamanlar Baba Jaga’ya borçlanmıştı. Cadının ondan istediği şeyi anlatmayı reddetmişti ama sonuçlarını Niko gözleriyle görmüştü. Bir yıl boyunca, annesi her gece tırnaklarının altı toprakla dolmuş, saçları terden kıvrılmış ve gözlerinde bir tür huzursuzlukla eve dönmüştü. Baba Jaga’nın elleri ve ayakları olmak, hafife alınacak bir iş değildi.

“Bir gün geri verecek misin?” diye sordu Dymitr.

“Doğru bedel karşılığında,” dedi cadı.

* Thomas Stearns Eliot OM, Amerika asıllı İngiliz şair, denemeci ve oyun yazarıdır. –çn

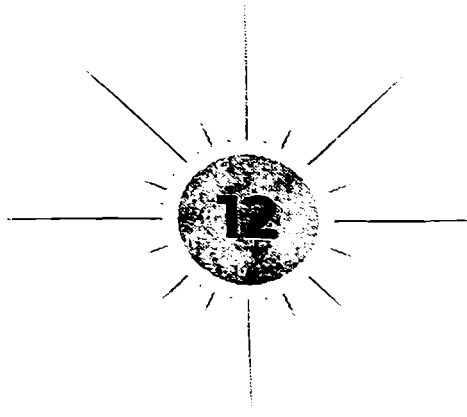
En azından bu vardı. Kapı tamamen kapanmamış, aralık bırakılmıştı. Dymitr önce Niko'ya, sonra Ala'ya baktı.

"Benden bunu mu istiyorsunuz?" dedi. "Değişmemi mi?"

Ala onun karşısına çömeldi ve elini uzattı. Dymitr elini ona verdi ve sımsıkı tuttu.

"Yaşamayı istiyorum," dedi Ala. "Denemeni istiyorum."

Uzun bir sessizlik oldu. Ama sonunda, Dymitr başını salladı.

Yaratığın Ölümlü

Amerika'ya gidip Baba Jaga'yı bulmak ve yok etmek istediğini büyükannesine söylediğinde, kadın uzun süre ona baktı.

Bir zamanlar kalabalık bir grup yabancının arasından bir zmorayı seçtiği kahve dükkânındaydılar. Artık kahvesini şeker-siz, şeker yerine balla içiyordu. Yanında gelen sert bisküviyi ısır-dı ve büyükannesinin bakışlarına karşılık verdi.

"Neden?" diye sordu kadın.

"Neden bir generalı ortadan kaldıracabilecekken piyadelerle savaşılmı ki?" dedi. "Bir keresinde bana, bizimkilerden hiçbi-rinin başaramadığı şeyleri başaracağıma inandığını söylemiştin. Hâlâ inanıyor musun?"

Büyükannesi kahvesinden bir yudum aldı. Kemik silahını kınından çekmediği için omuzlarında oluşan sertliği görebili-yordu. Artık kılıcı çekemeyecek kadar yaşlıydı, uzun ömrü sona yaklaşıyordu. Ama zihni hâlâ sapasağlamdı ve o an, Niko bir an-lığına onun içini okuyacağından korktu.

"Belki de hâlâ inanıyorum," dedi kadın, hafifçe gülümseye-rek.

Baba Jaga dış dolu bir kavanozu eline alıp içinden birini avucu-na döktü, sonra masanın üzerindeki büyük havanda onu toza

çevirdi. Göründüğünden daha güçlüydü. Havanı bastırırken koltundaki kas, giysisinin kolunu zorlayacak kadar gerildi.

“Niko, canım,” dedi, başını bile kaldırmadan. “Uslu bir çocuk ol da bana kurutulmuş bir devedikeni getir.”

Niko, Baba Jaga’nın arkasındaki raflara ulaşmak için masanın etrafından dolandı. Dymitr’in kaşları çatıldı. Buraya gelmeden önce, Niko’nun Baba Jaga’yla yalnızca bir kez karşılaştığını sanmıştı. Onu ölümlü hâlimden strigona dönüştüren kişiydi ama bu yeri, geçici bir tanışıklığın ötesinde bir aşinalıkla tanıyor gibiydi.

Geldiklerinde ona *Babcia* demişti.

Niko, raflardan birindeki kavanozu uzanıp aldı ve içinden iki parmağıyla bir devedikeni çıkardı. Baba Jaga’ya uzattı, o da toz hâline getirdiği dışın üzerine ekledi ve birlikte ezmeye devam etti.

Dymitr, bedeninden çıkardığı kemik kılıcı yerden aldı. Kılıç, uykudayken vücudun tam doğru pozisyonu bulduğundaki rahatlık gibi, içten bir huzurla titreşti. Dymitr, dönüşüm geçirdiğinde bu hissin değişip değişmeyeceğini merak etti. Ruhu hâlâ onun bir parçası gibi gelecek miydi?

Bu kararı verdiğinde rahatlama hissedeceğini sanmıştı. Eksik bir hayat yaşamaktansa kendini yok oluşun acısından kurtarmanın doğru olacağını düşünmüştü. Sonuçta suçlulukla yaşayan bir şövalye bile bir insan sayılırdı. İçgüdüsel olarak kendini yok oluştan korumak istemez miydi? Ama bunun yerine pişmanlık hissediyordu. Acıya nasıl katlanacağını biliyordu, çocukluğundan beri bu konuda itinayla eğitilmişti. Tövbe, yeminlerden önce gelmişti. Ruhunun yarılmasıyla gelen acı, ardından kılıcın çekilmesi... Bunların hepsi onun için sıradandı. Bazı açılardan, kılıcın yok edilmesinin acısına katlanmak, karşısında duran şeye teslim olmaktan daha kolay olurdu.

Ala’nın gözleri onun gözlerini buldu.

“Boş umut, hatırladın mı?” dedi. Ve Dymitr’in içindeki pişmanlığın bir kısmı çekildi gitti.

Baba Jaga karışımı bir tencereye boşalttı ve ocakta kaynama-ya bıraktı. Parmak uçları yeşile boyanmıştı.

“Neye dönüşeceğini tam olarak söyleyemem,” dedi. “Sıradan bir zmora olmayacağın kesin. Büyü, kimse tarafından tam anlamıyla yönetilemez, benim içimden geçerken bile kendi yolunu çizer. Ama tarikata olan bağlılığın kırılacak. Seni artık vahşi bir hayvanmışsın gibi avlayacaklar. Ve sanırım... istediğin de bu. Bir zamanlar ait olduğun yere düşman olmak.”

O bunu belki böyle ifade etmezdi ama kadın haklıydı. Bu sürece çok daha önce başlamıştı. Kız kardeşine onun kendi kılıcıyla karşı koyduğu gün, Niko’nun hayatını savunmak için kendi canını ortaya koyduğu gün... Kutsal Tarikat’tan kaçarken ardında bir yalanlar zinciri bırakmıştı. Şehre sadece yayı, okları ve birkaç parça eşyasıyla gelmişti. Hatta daha öncesinde bile, aylar boyunca kılıcını çekmeyi reddetmiş, bunun yerine yayla savaşmayı öğrenmişti ki, omuzlarını ezen o kabzaya bir daha dokunmak zorunda kalmasın. Lena ölmeden önce bile, onları sırtından bıçaklamaya başlamıştı. En azından artık bunu tam anlamıyla yapmış olacaktı.

Baba Jaga, kaynayan karışımı ocaktan aldı ve bir kadehe döktü. Karışım koyu kırmızıydı, kıvamıysa neredeyse şurup gibiydi. Kupayı Dymitr’e uzattı, o da iki eliyle aldı.

“Hepsini iç,” dedi kadın. “Sonra uykuya dalacaksın. Uyandığında dünyadan bir şövalye eksilmiş olacak.”

Dymitr kupayı göğsüne bastırdı. Az önce sıcak ocaktan alınmış olmasına rağmen, kupanın soğukluğu göğsüne buz gibi çarpıyordu. Sonra kupayı dudaklarına götürdü. Her şeyi bir yumdumda içmeye kararlıydı. Gördüğü son şey, Niko’nun alev gibi yanan gözleriyle Ala’nın çilli burnu oldu.

Yüzünü yıpranmış sarı yastık kılıfına gömdü ve derin bir nefes aldı. Deterjan kokuyordu – hastanelerde kullanılan o sert,

endüstriyel türden. Biraz daha derin nefes alınca başka bir şey daha duyumsadı. Pastırma. Lavanta. Ve pudra şekeri kadar tatlı bir şey daha.

Gözlerini açtı ve Ala'ya baktığını fark etti. Ala, yatağın yanındaki sandalyede oturuyordu. Son gördüğünden farklı görünüyordu. Bunun nedenini anlaması birkaç saniyesini aldı. Artık Ala ona en küçük bir şekilde bile canavar gibi görünmüyordu. Sadece Ala gibi görünüyordu: yarı sert, yarı yumuşak, her zaman kuşkucu, nadiren kararsız.

"Merhaba," dedi Ala.

"Tatlı bir şey kokuyor," dedi Dymitr. Yüzünü tekrar yastık kılıfına gömüp içine çekti ama orada o kokuyu bulamadı. Ala hafifçe güldü, elini uzattı ve parmaklarını köpeğe koklatır gibi burnuna yaklaştırdı. Sonra o kokuyu aldı. Pudra şekerini andıran o hafif, tatlı koku. Melek kekine benziyordu.

"Senin için endişeleniyorum," dedi Ala. "Koku da ondan geliyor."

"Karnımı acıktırıyor," dedi Dymitr. "Bu da *sinir bozucu*."

"Zamanla alışırsın."

Dymitr ona baktı. Ala daha önce ona hiç şefkatli biri gibi gelmemişti. Ama şimdi yatağının yanındaki rahatsız sandalyede oturuyor, onun için kaygılanıyordu.

"Benim için endişeleniyor musun?" diye sordu. "Neden?"

"Düşünmedin bile," dedi Ala. "Seninle aynı kandan yapıldık. Bu da demek oluyor ki, sen benim kardeşimsin. Artık hep birbirimiz için kaygılanacağız."

"Kardeş," dedi Dymitr. Keskin bir acıyla Elza'yı düşündü, sonra sırtüstü dönüp tavana baktı. Tavanın boyasının kuruyup kabardığı bir yerde çatlak oluşmuştu. Elinin içindeki çizgilere benziyordu.

Yeniden Ala'ya baktı.

"Benim yaptıklarımı yapmış birini kardeş olarak kabul etmek istediğinden emin misin?" dedi.

“Bizim aramızda çok fazla aile dramı olur,” dedi Ala gülümseyerek. Dymitr eskiden bu gülümsemeyi tehditkâr bulurdu ama şimdi ona yumuşak geliyordu. “Birimizin diğerinin teyzesini öldürmesinden sonra barışmamız ilk kez olmuyor.”

“Gerçekten mi?”

“Gerçekten,” dedi Ala. “Sonsuzluk uzun bir şeydir, Dymitr. Kalplerin yumuşaması için yeterince zaman var.”

Dymitr, bir llorona ona şimdi bakacak olsaydı ne göreceğini merak etti. Başının etrafında parlayan o keder halkası hâlâ aynı parlaklıkta mı olurdu? Yoksa Ala’nın kanından laneti iyileştirmek ve Ala’nın onun bütün olmasını istemesi, kayıpların bıraktığı boşluğun bir kısmını iyileştirmiş miydi?

Doğruldu ve bu hareketin bu kadar hızlı ve güçlü olması kendisini şaşırttı. Yatağın hemen önündeki halının üzerine dizlerinin üstüne düştü. Ala güldü

“Eski efsaneler der ki, biz bir tel kadar incelik anahtar deliğinden geçebilirmişiz,” dedi. “Tabii ki geçemeyiz ama hızlı ve hafif olduğumuz doğrudur.”

Dymitr elini kaldırıp baktı. Tırnağı yeniden çıkmıştı, avucundaki yara iyileşmişti. Ayağa kalktı, Ala’nın şifoniyerinin üzerindeki aynada kendisiyle göz göze geldi.

Hâlâ kendisi gibi görünüyordu – bu da bir nebze rahatlatıcıydı. Gözleri hâlâ o tuhaf gri-kahverengi tonundaydı, saçları da aynı renkteydi. Dudağındaki yara izi duruyordu. Ama yine de farklı bir yanı vardı. Daha keskin, daha vahşi bir şey. Sanki gece vakti bir banliyöye yiyecek aramaya gelmiş bir tilki gibi – her an saldırganlaşabilecek bir doğası varmış gibi.

Ala onun yanında durdu. O anda aralarındaki benzerliği fark etti. O keskinlikte bir şey vardı.

“Kız kardeşim,” dedi Dymitr. Ala başını salladı.

“Sanrılar yok mu?” diye sordu. “Anılar?”

“Gitti,” dedi Ala. Sonra öyle bir gülümsedi ki yüzü ortasından ikiye ayrılacak gibiydi. “Hadi Niko’ya merhaba diyelim. Onun da ne kadar endişelendiğini görmüş olursun.”

Ala onu odadan çıkardığında, dairenin kokuları Dymitr'in yüzüne bir anda çarptı. Bayat kraker ve toz, eski pastırma, lastik çizmeler, yağmur sonrası toprağın kokusu, küf, pas ve kan. Bir an duraksayıp kana odaklandı çünkü bu koku onda tanımlayamadığı bir his uyandırmıştı, sanki aralarında bir bağ varmış gibiydi. O hissi takip ederek mutfağa yöneldi, etrafta dikkatini çekebilecek başka şeyler olsa da başka hiçbir şeye odaklanamadı. Koku onu mutfağın çöp kutusuna kadar götürdü, kapağını açtı ve içinden kanla kahverengiye dönmüş bir gazlı bez çıkardı.

Beze baktı. Bu onun kanıydı, çekilmiş tırnağının üzerini kaplayan bezdi.

"Vampir olarak mı uyandın?" diye sordu Niko'nun sesi.

"Hayır," dedi Ala. "Sadece yeni burnunun farkına vardı. Ona biraz zaman ver."

Dymitr gazlı bezi tekrar çöpe attı. Niko lavabonun kenarına yaslanmıştı, kolları göğsünde bağlıydı. Güneş ışığı arkasından süzülüyor, başını bir hâle gibi sarıyordu. Eskiden, Niko'nun yüzünde gördüğü tehdit hâlâ kaybolmamıştı ancak artık Dymitr'in omurgasının üstü ürpermiyordu. Artık onun güzel olduğunu fark edebiliyordu çünkü Niko, bir Roma askeri heykeli gibi, bir Kupala Gecesi ateşi gibi ya da iyi dövülmüş bir kılıç gibi görünüyordu.

Niko, Ala'ya dönüp sordu: "Şimdi biz ona da mı 'zmora' diyoruz? Erkek olduğuna göre 'zmoron' mu oluyor?"

Ala güldü. "Teknik olarak, erkek formu 'zmór'," dedi. "Ama ille de 'zmoron' demek istiyorsan, buyur."

Niko pudra şekeri gibi kokuyordu ve Dymitr adım adım yaklaşarak burnunu onun boynuna doğru uzattı. Akli başında olsa bu hâlimden utanırdı ancak şu anda tamamen içgüdüleriyle hareket ediyordu. Burnunu Niko'nun boğazına hafifçe dokundurdu ve derin bir nefes aldı. Çiçeksi bir koku duydu ve çok hafifçe bitter çikolatayı andıran bir tat daha burnuna ulaştı.

"Benim için *endişeleniyorsun*," dedi Dymitr, geri çekilerek. "Ve... biraz da korkuyorsun."

Niko'nun gözleri kocamandı, bakışları Dymitr'in yüzünde geziniyordu ve Dymitr, onun gözünde hâlâ uğruna savaşılacak kadar güzel olup olmadığını merak etti.

"Aradığın kelime," dedi Niko, "hayranlık. Evet... Sana biraz hayranlık duyuyorum."

Dymitr konuşmak için ağzını açtı ama Niko elini kaldırarak onu susturdu.

"Dur," dedi. "Büyüsünü bozma."

Parmaklarını Dymitr'in çenesinin altına kıvırdı ve onu kendine doğru çekti. Nefesi kahveyle naneli diş macunu gibi kokuyordu. Dymitr'i nazikçe, yavaşça öptü. O öpücük, Dymitr'in içinde daha önce varlığından habersiz olduğu bir kıvılcımı tutuşturdu, Niko'nun gözlerinde parlayan ateş onun içinde de yanmaya başlamıştı.

"Gördün mü?" dedi Niko. "Yeni bir şey olmak güzeldir."

Leszy, Montrose Point Kuş Koruma Alanı'nda bir kütüğün üzerine oturmuştu ay ışığını içine çekiyordu. Boynuzlarından birinin çevresinde bir güve dönüp dolaştıktan sonra, göz çukurunun kenarına kondu. Bir zamanlar orada açan çiçekler şimdi ölmüştü. Kış boyunca da öylece, uykuda kalacaklardı.

Henüz yağmamış olmasma rağmen havadaki kar kokusunu alabiliyordu. Ormanın uykuya dalmasını ne kadar sabırsızlıkla bekliyorsa, baharda uyanmasını da o kadar özleyeceğini biliyordu. Ağaçların uzun uykusuna çekilirken çıkardığı o sesleri, toprağın içinde kıpırdayan, koşuşturan her şeyin yavaş yavaş susmasını dinlemekten keyif alıyordu. Bir toynağını uzattı ve dinledi.

İnsan ayak seslerinden çok hafif olan adımların sesini duydu ve geyik başını kaldırarak karşısındaki açıklıkta duran bir adam gördü. Bir yay ve sadak taşıyordu. Leszy onu tanıdı, bu adamın yüzünü son görüşünden bu yana aylar geçmişti. Eğer uğraşsaydı

adamın adını bile hatırlayabileceğini düşündü ama bunu yapmadı. Leszy hiçbir zaman wraithlerin isimlere olan takıntısını anlamamıştı. Bir leszynin adı yoktu, sadece koruyucusu olduğu orman vardı.

“Beni yine buldu,” dedi leszy.

Adam başını salladı ve yaklaştı. Leszy, adamın hareketlerinden eskisinden farklı olduğunu anlayabiliyordu. Belki de artık insan değildi. Nadir gerçekleşen bir şeyi gözlemlemek tuhaf bir durumdu. Tıpkı toprağın değişimini, her şeyin değişimini kabul ettiği gibi bunu da kabul etmişti.

“Baba Jaga beni bir göreve yollayacak,” dedi adam. “Ama gitmeden önce yayını bir kez daha denemek istedim. Eğer izin verirsen.”

Leszy başını hafifçe yana eğdi.

“Eğreltiotu çiçeği daha aylarca açmaz,” dedi. “Zaten açsa da artık onu koparamaz.”

“Bu sadece dostça bir yarış, saygıdeğer leszy,” dedi adam. “Artık eğreltiotu çiçeğine ihtiyacım kalmadı.”

Leszy bir süre sessiz kaldı. Düşündü.

“Öyleyse,” dedi sonunda, “sana bir hedef hazırlayayım.”

Teşekkürler

Annem ve üç kardeşi, çocuk yaşıta bu ülkeye geldiler ve bir sonraki nesil için burada güzel bir yuva kurdular. Dört çocukla birlikte o yolculuğu göze aldıkları için büyükannemle büyükbabamı minnetle anıyorum. Ayrıca, biz ülkenin diğer ucunda yaşıyor olsak da çocukluğumu sevgi, dürüstlük ve neşeyle dolduran teyzelerime, amcalarıma ve kuzenlerime de teşekkür ederim. Özellikle bu hikaye konusunda bana hem dil desteği veren hem de sürekli yüreklendiren dayım Stan'e ve çocukken bana "Gdy siğ Chrystus rodzi" şarkısını söyleyen anneme özel teşekkürlerimi sunuyorum. O sözleri okurken hâlâ onun sesini duyabiliyorum.

Teşekkür ederim:

Editörüm Lindsey Hall'a; tuhaf olanlar da dâhil tüm fikirlerime büyük bir coşkuyla yaklaştığı ve bu kısa romanı çok daha güçlü (ve çok daha kanlı) hâle getiren katkıları için. Her zaman arkamda duran ve dostluğuyla bana güç veren ajans temsilcim Joanna Volpe'a. Bana güven veren, desteğini hiç eksik etmeyen ve akıl sağlığımı korumamı sağlayan Jordan Hill'e.

Tanıtım alanındaki uzmanlıkları ve stratejik yaklaşımları için Kristin Dwyer ile Sarah Reidy'ye; ve özellikle, mükemmel gif'leri ve araba anahtarı olmadan birlikte yaptığımız o Illinois yolculuğu için Kristin'e.

Tor'daki tüm o harika insanlarla çalışıyorum, her birine müteşekkirim. Kitabımı her anlamda okurla buluşturan Rachel Taylor, Emily Mlynek, Eileen Lawrence, Stephanie Sirabian, Megan Barnard, Andrew Beasley, Becky Yeager ve Yvonne Ye'ye. Kitaplarımı okunabilir hâle getiren Dakota Griffin, Rafal Gibek ve Jim Kapp'e. Onları göz kamaştırıcı hâle getiren Heather Saunders, Katie Klimowicz ve (Tor'da çalışmıyor olsa da kapağımıza can veren) Eleonor Piteira'ya. *Crows'u* etkileyici bir sesli kitaba dönüştüren Elishia Merricks, Claire Beyette, Isabella Navarez, Chrissy Farell, Tim Campbell, James Fouhey ve Helen Laser'a. Tüm bu yapının sorunsuz işlemlerini sağlayan Lucille Rettino, Will Hinton, Claire Eddy, Michelle Foytek, Alex Cameron, Rebecca Naimon, Erin Robinson ve Lizzy Hosty'ye. Her şeyin yolunda gitmesini sağlayan Aislyn Fredsall'a. Ve elbette, yayınevimin başındaki Devi Pillai'ye, kitap kurtlarından korkmayan, onları seven (çünkü onlardan biri olan) o insana.

New Leaf Literary, yalnızca benim kitaplarım değil, tüm kitaplar için harika işler yapıyor. Lindsay Howard, Tracy Williams, Keifer Ludwig, Sarah Gerton, Hilary Pecheone, Eileen Lalley, Kim Rogers, Joe Volpe, Donna Yee ve Gabby Benjamin'e bunun için teşekkür ederim. Ayrıca, projelerime film dünyasında da yuva bulan Pouya Shahbazian ile Katherine Curtis'e ve programlamadaki desteğiyle bana rahat bir nefes aldırان Goddezz Figueroa'ya.

Beni (mümkün olduğu ölçüde) düzenli tutan ve yazı dışındaki işlerle bağlantımı koruyan Adele Gregory-Yao'ya. Sık sık söylediğim gibi: Tanrı sizi korusun.

Bu kitap için kendi konfor alanımın dışına çıkarken bana özel destek sunan bazı okurlara da teşekkür etmek istiyorum: Dill Werner, Ennis Bashe, Rafal Gibek (evet, tekrar!) ve Magdalena Beata Chuchro. Yazım sürecinde sunduğunuz içten geri bildirimler için sonsuz teşekkürler.

Courtney, S, Maurene, Sarah, Zan, Laurie, Kaitlin, Amy, Kate,

Michelle, Kara, Margie, Diya, Jen, Morgan ve hayatımda olup yazarlığı daha az yalnız hissettiren diğer tüm yazarlara. Bu kitabı önceden okuyup destekleyici yorumlar paylaşan ve birbirinden harika olan tüm yazarlara. Yazarlıkla ilgisi olmayan ama bu çılgın sektörün ayrıntılarını her seferinde sabırla dinleyen dostlarıma. Ve her zaman yanımda olan aileme, Rydz'lar (ve onlara yakın olanlar), Roth'lar, Rockovich'ler, Ross'lar ve Fitch'ler (ve Fitch'e yakın olanlar).

Yıllar önce Polonya'ya gitmiş, oradaki okurlarla tanışma şansı bulmuştum. Onların, ortak bir geçmiş paylaştığımızı duyduklarındaki heyecanı, araya bir kuşak girmiş olsa da bu geçmişi anlatma cesareti verdi bana. Elbette yaratıcı özgürlükler kullandım ama bu harika yaratıkları sizlerle paylaşabildiğim için çok mutluyum. Dziekuje.

Ve evet, sormadan edemem: "The Witcher-3"e Slav folkloruna olan ilgimi yeniden alevlendirdiği için teşekkür etmeyecek miyim? Ederim, elbette ederim!

